



Nyolcadik könyv

2. rész

Anasztázia
szerint
a könyv szövegébe
olyan betűkapcsolatok és szókombinációk
vannak beleszöve, melyek az emberre
jótékonyan hatnak. E hatást akkor érezhet-
jük, amikor a könyvet úgy olvassuk, hogy
hallásunkat és érzésünket nem gátolják azok
a mesterséges hangok, melyeket tárgyak és
gépek hoznak létre. Ám a Természet hangjai
- a madarak éneke, az eső lágy hanga, kopo-
gása, a levelek suttogása a fákon - e jótékony
hatást segítik és erősítik.

**Anasztázia ezen állítását több tízezer
olvasó erősítette meg a világ külön-
böző tájairól küldött levelében.**

**A Szeretet szertartásai
Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat nyolcadik kötetének 2.
része.**

Vlagyimir Megre

Az Új Civilizáció
2. rész

A Szeretet Szertartásai
Oroszország Zengő Cédrusai
könyvsorozat
Nyolcadik könyv második rész

2013

Az Új Civilizáció Vlagyimir Megre

Fordította: Bartkó Edith

Lektorálta: Kemény Zoltán

Korrigálta: Dömötör Boglárka

Grafikus: GMNPest Repró Stúdió

Copyright © Vlagyimir Megre

Translation copyright © Bartkó Edith,

Dömötör Boglárka Cover design copyright ©

Vlagyimir Megre

A könyvre vonatkozó összes szerzői jogot a törvény védi. A könyvnek, annak anyagának vagy illusztrációinak a felhasználása, sokszorosítása csak a szerzői jogok tulajdonosai írásos beleegyezése alapján történhet.

Vlagyimir Megre www.vmegre.com

Petrovszkyné Dömötör Boglárka e.v.

www.anasztazia.hu

ISBN 978-963-08-6606-4

EAN

9789630866064

Emlékezés Edithre

Bartkó Edithet mint az Oroszország Zengő Cédrusai könyvsorozat magyar változatának kiadóját és fordítóját ismerhették meg az olvasók. Edith Kassán élt és dolgozott fordítóként és tolmácsként.

Mi, magyar ajkú olvasók neki köszönhetjük, hogy az Anasztázia által közvetített gondolatokat anyanyelvünkön olvashatjuk! Edith gyönyörű és hatalmas küldetést vállalt fel azzal, hogy elhozta hozzánk ezt a könyvsorozatot.

Ezt a feladatot csak azzal a nagy szeretettel, mély elhivatottsággal és alázattal lehet végezni, ahogyan azt Edith tette. Számára a könyvsorozattal kapcsolatos teendők mindig az első helyen álltak. Rengeteg időt, energiát és anyagi forrást áldozott arra, hogy a lehető leghitelesebben közvetítse Anasztázia üzenetét.

A fél világot bejárta azért, hogy részt vehessen a Vlagyimir Megre által szervezett kiadói találkozók. A könyvsorozat írójával való személyes beszélgetései az üzenetek mélyebb megértésében segítettek számára. Ez a lelkesedés és szeretet sugárzott Edithből akkor is, amikor élőszóban mesélt Anasztázia eszméiről a magyarországi olvasói találkozók.

Súlyos betegsége ellenére, Edith még a halála előtti utolsó időszakban is folyamatosan dolgozott, hogy ennek a kötetnek a fordítása elkészülhessen.

Hálás köszönet neki mindezért!
Szeretettel őrizzük emlékét!

A SZERETET - KOZMIKUS LÉNY

Egy ember bukkant fel, teljesen váratlanul az úttesten. A haladó sáv majdnem kellős közepén állt, háttal a felé közeledő dzsipnek. Azonnal lassítani kezdtem, hogy óvatosan megkerüljem e furcsa, ősz hajú embert.

Amikor már alig pár méterre voltam tőle, az idős ember nyugodtan felém fordult, és én akaratlanul is a padlóig nyomtam a féket.

Az úton előttem Anasztázia nagypapája állt. Azonnal felismertem. Az ősz haj, a szakáll egyáltalán nem illett a feltűnően szikrázó fiatalos tekintethez, s ez a kirívó ellentét azonnal kiemelte az öreget az idős emberek sorából. Noha a hosszú, ismeretlen anyagból szőtt, meghatározhatatlan szabású, szürke kabát is nagyon ismerős volt, mégsem hittem a saját szememnek. Vajon hogyan kerülhetett ide ez az öreg a szibériai tajgából, Oroszország kellős közepére, az országútra,

mely Vlagyimir városából Szuzdalba vezet? Hogyan? Milyen közlekedési eszközön? Hogyan tud e szibériai remete ily könnyedén kiigazodni a tömegközlekedés szabályainak útvesztőiben? Hiszen semmilyen személyi irata nincs.

Pénzt, persze, szerezhetett azzal is, hogy szárított gombát, cédrusmagokat adott el, ahogy azt Anasztázia, az unokája is szokta. De személyes okmányok nélkül...

Persze, rengeteg hajléktalannak nincsenek okmányai, s a rendőrség semmit sem tehet ellene. Anasztázia nagypapája azonban valahogy nem nagyon hasonlít a hajléktalanokra.

Igaz, az öltözéke ósdi, agyonhordott, de mindig nagyon tiszta, kinézete is gondozott, ápolt, tekintete átszellemült, arcán finom pír.

Így ültem ledöbbenve a dzsip volánja mögött. Ő maga jött a kocsimhoz, én pedig ajtót nyitottam neki.

- Üdv, Vlagyimir, Szuzdalba mész? Elviszel? - kérdezte az öreg, mintha mi sem történt volna.

- Igen, persze hogy elviszem, szálljon be! Hogyan jutott ide? Hogyan jutott el idáig a tajgából?

- Hogy hogyan jutottam el ide, annak nincs jelentősége, az a fontos, hogy miért?

- Nos, miért?

- Nos, azért, hogy elmenjek veled az Oroszország újkori történelméről szóló kiállításra, és hogy kiengeszteljelek, mert megsértettelek. Így határozott kisunokám, Anasztázia. Azt mondta: „Te vagy a hibás, hogy Vlagyimir megsértődött!” Hát ezért vagyok itt és megyek veled a kiállításra. Hiszen ezért indultál el Szuzdalba, nemde?

- Igen, el akarok menni a múzeumba. Tényleg megsértődtem, de már el is felejtettem.

Egy ideig szótlánul haladtunk. Emlékeimben felmerült, mily fagyosan búcsúztam el

Anasztázia nagypapájától a tajgában. Még el sem köszöntünk egymástól. Az egész így történt:

Anasztázia nagypapája azt tanácsolta nekem, hogy alapítsak egy pártot, és azt nevezzem „Szülőhaza Pártnak”.

Voltaképpen már sok mindenki felvetette egy olyan párt szervezését, amely Anastázia gondolataira épülne.

Sokan úgy vélekedtek, hogy a párt azért volna fontos, mert segítene az embereknek a birtokok létesítésére szolgáló földhöz jutni, és a jövőben megvédené őket a hivatalok packázásaitól. Továbbá azért is, mert - sokak sajnálatára - ilyen kérdésekkel a létező pártok egyike sem foglalkozik.

Mivel bizonyos erők szüntelen akadályokat próbálnak állítani Anastázia gondolatai elé, megpróbálják bármi áron lejáratni ezen eszméket, az embereket, akik lelkének éppen ezek kedvesek, így engem, és Anastáziát is, ezért akadtak többen, akik azzal a javaslattal

álltak elő, hogy alapítsunk pártot. Az alapszabályzat „Céljai és feladatai” fejezetben azonban ne hangsúlyozzuk a családi birtokok létesítésére szolgáló kedvező feltételek kialakítását. Sem az anasztáziai eszmékről, sem az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozatról még csak említés se történjék.

Arról próbáltak meggyőzni, hogy ellenkező esetben a pártot be sem jegyzik. Nos, ezért gondoltam, hogy e kérdést megbeszélem Anasztázia nagypapájával, továbbá kikérem tanácsát a párt felépítéséről, elsődleges céljairól és a párt feladatairól is. Azt képzeltem, hogy ha már amúgy is jól ismeri a papok cselekedeteit, akik több évezreden át folyamatosan fönnmaradó vallásokat hoztak létre, akkor ő, minden bizonnyal tud azokról a titkos szerveződési alapelvekről, amelyek segítségével ezen alakzatok ennyire életképeseknek bizonyultak.

Ráadásul, ő a papok között sem az utolsó. Még az is meglehet, hogy erősebb, mint azok, akik most a világot irányítják. Ha pedig így van, akkor biztosan ismernie kell azon alapelveket is, amelyek szerint a papi szervezet létrejött, hiszen ez még életerősebb, mint a vallások.

A papi szervezet - voltaképpen egy vallások fölött álló rendszer - létezett és ma is létezik, hiszen a papok közvetlenül részt vesznek bizonyos vallások és világi szervezetek, alakzatok létrehozatalában. Ez kitűnik az Ókori Egyiptom és más országok történelméből.

Következésképpen, Anasztázia nagypapája meghatározhatná a „Szülőhaza Párt” bizonyos alapjait, s így létrejöhetne egy erős, akár a legerősebb szervezet.

Őszintén szerettem volna hallani tanácsait, ezért megragadtam az alkalmat, amikor úgy éreztem nem volt elmerülve saját gondolataiban és így szóltam hozzá:

- Nos, tehát, Ön pártról beszélt. Az olvasók már szintén régóta beszélnek róla. De akadnak olyanok is, akik azt indítványozzák, hogy ne említsük az alapszabályzatban Anasztáz-iát, gondolatait, a könyveket, már azért sem, hogy a bejegyeztetés akadálytalan legyen.

Az ősz hajú öreg csak állt előttem, az atyja botjára támaszkodott és hallgatott. Nem csak egyszerűen hallgatott, hanem figyelmesen végigmért, mintha először látott volna. Tekintete nem volt túl biztató, inkább kritikus.

Amikor pedig hosszú szünet után megszólalt, a hangjából megvetés is érződött:

- Jegyeztetés, mondd. Tehát, tanácsért jöttél? Elárulni, vagy nem elárulni?

- Mi köze van mindennek az áruláshoz? Eljöttem megbeszélni, hogyan járjak el, hogy a párt bejegyeztetése akadályok nélkül történjék.

- De hát a bejegyeztetés nem öncélú, sőt, a párt maga sem öncélú. Mondd, vajon eszmék nélkül, a gondolatok megemlítése nélkül

honnán tudják majd meg az olvasók, hogy ez az ő Szülőhaza Pártjuk, nem pedig üzérkedő árulóké? Azt javasolták neked, hogy hozz létre egy értelmetlen szervezetet, amelynek sem alapszabályzata, sem eszméi, sem szimbólumai nincsenek, melyeknek segítségével a vezetés évszázadokra meg volna határozva. Te viszont engem jöttél megkérdezni, hogy megfogadd-e tanácsukat. Hát te nem látod, hogy ez egy egyszerű csapda?

Megértettem, hogy egy picit buta helyzetbe kerültem, és hogy valahogy kikerüljek belőle, feltettem egy további kérdést:

- Meg akartam kérdezni, milyen alapelveket tudna nekünk tanácsolni a párt struktúrájának, céljainak és feladatainak a felépítésére.

Az azonban, ami a továbbiakban történt, teljesen kihozott a sodromból. Ahogy az akkor tűnt nekem, az öreg nem csupán nem válaszolt kérdéseimre, hanem gúnyosan még ki is nevetett. Előbb meglepetten rám nézett,

ingerülten hümmögött, majd elfordult tőlem. Egy lépésre még el is lépett. Aztán azért mégis felém fordult és kijelentette:

- Hát, te tényleg nem érted, Vlagyimir, hogy az általad feltett kérdésre minden válasznak tebenned kell megszületnie és személyesen mindenki, aki veled együtt készül a struktúra felépítésére? Persze, sűghatok is. De holnap majd valaki más sűg neked, aztán egy harmadik valaki, ezért nem cselekedni fogtok, hanem csak azt fogjátok figyelni, ki, mit sugdos nektek. Az elme lustasága miatt előbb jobbra, aztán balra, majd előre indultok, később visszafelé vagy váratlanul körbe-körbe fogtok totyorogni.

Nos, engem „az elme lustasága” kifejezés nagyon fájdalmasan érintett. Anasztáziával való első találkozásom óta - s ez bizony már nem egy éve történt - elmémet egész nap, de néha még akkor is járatom, amikor aludni megyek. Még az is meglehet, hogy melegedni kezd a szakadatlan megfeszített munkától.

Nyolc könyvet írtam már, a bennük elmondottak fölött magam is elgondolkodtam. Olykor többször is felülvizsgáltam az egyes mondatok értelmét. Az öreg mindezt nagyon is jól tudta.

Sértődöttségem lánggra lobbant, de azért még mindig visszafogottan elmagyaráztam:

- Igen, valójában mindenki gondolkodik, fontolgat, hiszen sokfajta szervezet keletkezik: kommunista, demokratikus, centrista. Mégis, ahogy azt egy ember mondta: „Bármilyen pártot is alapítanánk, végső soron mégis csak a Szovjetunió Kommunista Pártjának Központi Bizottságához hasonló szervezet kerekedne ki belőle.”

- Jól mondta. Hát éppen ezt mondom én is: az elme lustasága miatt körbe-körbe totyorogtok.

- De hát, hol itt az elme lustasága? Lehet, hogy nem elég az információnk?

- Ez azt jelenti, hogy nincs elég információtok, és te hozzám jöttél ezekért. Na, de fel tudod-e ezt fogni ellustult elméddel?

Sértődöttségem nőttön nőtt, de visszafojtottam ingerültségem, s így válaszoltam:

- Majd megpróbálom, megfeszítem agyamat.

- Akkor figyelj! A struktúrának hasonlításra kell a novgorodi vecse (*A vecse népgyűlés volt, amely a parlamenthez hasonlítható - a ford. megj.*) korai időszakának a struktúrájához. A többit pedig majd átgondoljátok később.

Az ilyen válasz teljesen feldühített. Az öreg jól tudta, hogy Oroszország kereszténység előtti időszakából való dokumentumokat sehol sem találni, megsemmisítették az ilyeneket. Következésképpen, hogy miként működött ez a novgorodi vecse, még hozzá annak a korai időszakában, senki sem tudja megmondani. Tehát, kigúnyol engem. De hát, miért? Ugyan, mit tehettem, hogy

ennyire... Igyekezvén nyugodt hangon beszélni vele - már a korára való tekintettel is - a következőt mondtam:

- Bocsásson meg, hogy megzavartam, Ön bizonyára valami komoly dologgal foglalkozott, már itt sem vagyok.

Megfordultam, hogy elmenjek, de megállított:

- A „Szülőhaza Párt” célja vagy feladata azon feltételek létrehozatala, amelyek lehetővé teszik, hogy a Szeretet Energiája vissza tudjon térni a családokba. Vissza kell állítani a szertartásokat és ünnepeket, amelyek képesek segíteni az embereknek megtalálni igaz párjukat.

- Micsoda? - fordultam az öreg felé. - A Szeretet Energiáját? A családokba? Értem, hogy nem akar velem semmi fontosról beszélni, de azért igazán nem kellene gúnyolódnia!

- Nem gúnyolódom én, Vlagyimir. Te vagy képtelen megérteni, hogy ha nem tanulsz

meg önállóan gondolkodni, évek kellenek neked ahhoz, hogy észre térj.

- Mi az, hogy észre térj? Legalább nagyjából tudja-e, milyen célokat és feladatokat tüntetnek fel a pártok alapszabályzataikban mindenhol a világon?

- Nagyjából tudom.

- Akkor mondja meg, ha tudja, tessék, mondja meg! - Azt állítják, hogy feltétlenül emelni fogják mindenki életszínvonalát, több szabadságot biztosítanak az embereknek.

- Hát ez az, éppen ez! Konkrétabban: fejlesztik az ipart, építenek lakásokat, elhárítják az inflációt.

- Hülyeség, szemenszedett hülyeség - bökte ki az öreg.

- Hülyeség? Az lesz a hülyeség, ha a maga tanácsára az alapszabályzatba, mint fő feladatot ezt a pontot foglalom: „A pártnak a fő feladata lehetővé tenni, hogy minden ember megtalálja saját élete párját”.

- Tedd még azért hozzá: „A párt visszaadja a népnek azon életmódot és szertartásokat, amelyek képesek örökre megőrizni a családokban a Szeretetet”.

- Hová gondol?! Maga... Azt akarja, hogy kinevessenek az emberek? Az ilyen kérdésekkel, párkereséssel pedig a házasságkötő ügynökségek foglalkoznak kereskedelmi szinten. Nem egy pártnak kell ilyen célokkal és feladatokkal foglalkoznia, hanem a társkereső ügynökségeknek. A szeretet a családokban - a család saját belügye, senkinek, semmilyen pártnak nincs joga beleavatkozni. Nem államügy ez.

- De hát, a te államod nem éppen a családokból áll és vajon a családok nem éppen az állam alapjait alkotják?

- Igen, azt alkotják. Az államnak igenis a családok és az egyes polgárok jólétét kell fokoznia.

- Na, és ha az országban a jólét növekszik, visszatér majd a Szeretet sok-sok családba?

- Nem tudom. De hát feltételezhető, hogy minden államnak saját polgárai jólétével kell törődnie.

- Vlagyimir, gondolj csak bele a „jólét” szó jelentésébe. Nyugodtan mélyedj el az értelmében, jelentéstartalmában. Most kiejtem e szót én egy picit másképpen: jó lét. Vagy: a jónak megléte. Gondolkodj el és értsd meg: csak a Szeretet képes bármelyik embert a „jólét”, a „boldogság” magasabb szintjére emelni! Nem a pénz, nem a paloták, hanem csakis az embernek a Teremtő által adományozott érzése - a Szeretet állapota.

A Szeretet - kozmikus lény. Élő, gondolkodó, magas intellektussal rendelkező lény. Hatalmas ereje van és nem hiába lelkendezett miatta Isten, az embernek adományozta a Szeretet energiáját. Feltétlenül meg kell érteni a Szeretetet, nem szabad szégyelleni és állami szinten kell figyelmet szentelni neki.

Az állam, amelyet számtalan olyan család alkot, ahol szeretetben születnek a gyermekek, akik a Szeretet Terét hozzák létre, nem fog szenvedni az inflációtól, a banditizmustól. Egy ilyen társadalomnak nem kell harcolnia a hiányokkal - ezek a társadalomból eltűnnek. S akkor majd az összes próféta, akik furfangoskodva okoskodnak, elhallgatnak. Nem fontos, hogy azért nem figyelmeztettek arra, ami a legfontosabb, mert nem gondoltak rá, vagy nem tudtak róla, mégis elvezették az embereket óda, ahol nincs Szeretet.

A papok tudtak róla, éppen ezért támogatták a prófétákat.

Az emberiség az évszázadok során megteremtette az élet és a Szeretet megsegítésére szolgáló szertartásokat. Nem fontos, hogy e szertartások a Teremtő sugallatára születtek, vagy a népi bölcsességben gyökereztek. E szertartások az idők folyamán a valóságban is létrehozták a jólétet és

segítettek a fiataloknak örök időkre megőrizni és védelmezni a Szeretetet és az élet örömét. Egyetlen szertartást sem az okkult babona jellemzett, mint manapság. Egy magasabb szintű iskola volt, kozmikus vizsgatétel.

Az esküvő vedrussz szertartását Anasztázia felidézte és mesélt neked róla. Be is mutatod, bár csak egyetlen könyvedben eddig, jóllehet méltó arra, hogy ott legyen minden egyesben. A ma élő emberek sem, és te sem tudtátok még teljesen tudatosítani a lényegét.

Nézd: Anasztázia mesélt neked az ősi módokról is, hogyan keresték egymást a szerelmesek. De ti ezeket teljes egészében nem tudatosítottátok. Mondta is az unokám: „Látni, hogy nem eléggé erőteljessé alkottam a képeket.” Az egészért magát hibáztatja, de én azt mondom, hogy hibás a te, illetve a ti elmétek lustasága is.

Elemezzék, szedjék betűire a vedrussz esküvő szertartását a legjobb tudós férfiak. S nem találnak majd, hidd el, Vlagyimir, nem találnak benne egyetlen okkult vagy babonára épülő elemet sem. Racionális és pontos, a Szeretet megteremtésére szolgál. Ennek fényében ráébredhetsz a kortárs ünnepek abszurditására, okkultizmusára és babonájára. Meg kell értened: Anasztázia határtalanul többet tud, mint amennyit mond neked. Tetteit, cselekedetei logikáját még a papok sem értik azonnal, végül pedig csak csodálkoznak azon, amit az unokám Létrehozott.

Kérdezd meg és kérdéseddel lelkesítsd föl! Kérdezd meg, milyen volt a vedrusszoknál a szertartás a gyermekek születésénél?

Ő magától nem fog neked róla mesélni. Úgy véli, hogy csak arról érdemes beszélni, amit te érdekesnek tartasz. De te nem tudod, hogy az idők micsoda bölcsessége van

elrejtve az ősi szertartásokban. Kozmikus világok alkotásai.

Megvetést érdemelhet az a nép, amely elfelejtette ősszülei évszázados bölcsességeit. Az azonban nem lényeges, hogy maga felejtette-e el, vagy a papok tetteinek hála, akik okkult tudományokkal bírtak.

Kérdezd meg az unokámat, lelkesítsd föl kérdéssel! S a Szeretet megterméséhez hívd segítségül a pártot is! De addig is nekem te nem vagy elég érdekes! Annyit kell neked magyarázgatnom a teljesen nyilvánvaló dolgokat! Bocsáss meg nekem, öregnek! Menj! Arról, ami kellemetlen, nem esik jól beszélnem, sem gondolkodnom.

Az öreg megfordult és lassan távozott. Ott álltam egyedül a tajgában, mint akit leköpdöstek. A sértődöttség érzete, amely még beszélgetésünk kezdetén keletkezett, nem engedte, hogy tudatosítsak mindent, ami elhangzott. Később, amikor már hazatértem, gondolataimban gyakran vissza-visszatértem

tajgai beszélgetésünkhöz, sokat gondolkodtam rajta, sokat elemezgettem. Nagyon szerettem volna bizonyítani, meglehet nem annyira Anasztázia nagypapájának, hanem inkább saját magamnak, hogy elmém mégsem lustult el annyira.

Szerettem volna önmagam előtt megcáfolni azt, amit mondott.

Az öreg azt mondta a tajgában, hogy ameddig az emberek csak a sűgásra fognak hallgatni és mindenki maga nem kezd gondolkodni élete lényegén, addig a társadalom nem fog tudni kilábalni a szociális katalizmák sokaságából. Az ember nem lesz boldog.

Úgy látszik, hogy ez így is van.

Még arról is beszélt, hogy Istennek van valamiféle programja. Mi ez a program? Mennyire van összhangban a mai ember élete e programmal?

VAJON ÖSSZHANGBAN VAN-E ÉLETÜNK AZ ISTENI PROGRAMMAL?

A szüléset második emeletén lévő műtőben ember született. Az orvosok csodálkozására a gyermek teljesen egészséges volt.

A napok és hónapok úgy tőntek tova, mint a másodpercek, a gyermek óvodába ment, majd iskolába, középiskolába lépett. „Okos” nevelői és tanítói beletáplálták az élet bizonyos programját.

Az ember e következtetésre jutott: a legfontosabb a sok pénz, amely lehetővé teszi, hogy jókat egyen, legyen lakása, gépkocsija, ruházata. S igyekezett sokat dolgozni, olykor másodállásban is.

Közben a másodpercek évekké nőttek és mire nyugdíjas lett, össze tudott kuporgatni

annyi pénzt, hogy szerezzon magának egy kétszobás lakást és egy használt gépkocsit.

Még a nyugdíj elérése előtt megnősült, később elvált, majd újránősült. A második feleségétől született egy gyermeke, de az messzeföldre, Északra került, évente csak egyszer-kétszer hívta föl. Mint a másodpercek szálltak tova el a gondokkal terhes évek, az ember megbetegedett, majd végül meghalt. Ilyen szomorú sorsra jut a Földön élő emberek zöme.

Bár kevesen vannak, de azért akadnak olyanok, akiknek sikerül híres művésszé, politikussá, vezetővé, milliommossá válni. Úgy gondoljuk, hogy az ilyen csoportba tartozó emberek élete boldogabb, de ez illúzió. Nincs kevesebb gondjuk, mint a többieknek, és életük abszolút ugyanúgy végződik: idős kor, betegségek és halál. Vajon ilyen sors van kiszabva a Földön élő emberek számára az Isteni programban? Nem!

A Teremtő nem ilyen kegyetlen és szomorú sorsot határozhatott meg gyermekei számára.

Maga az emberi társadalom - valamilyen erők hatására - figyelmen kívül hagyta az Isteni programot és az önpusztítás és önsanyargatás útjára lépett.

Valaki kétkelkedhet abban, hogy az emberi életnek Isteni programja volna. Hiszen nem beszélnek róla a tudósok, a politikusok.

A vallások ugyan tolmácsolják Isten szándékát, de mindig közvetítők által és gyakran különböző módon. Csak abban egyeznek meg, hogy Isten létezik.

A filozófusok, tudósok hisznek egy magasabb, értelmes, intellektuális lény létezésében, aki megalkotta az általunk látható világot és a földi életet. S nem lehet nem hinni benne. Minden, ami a világunkban létezik túlságosan is értelmesen van összekötve. S ha már így van, akkor egy magas intelligenciával rendelkező lény csakis

értelmeset, csakis örökéletűt teremthetett, előre mindenki számára örömteli jövőt határozhatott meg, mindenekelőtt szeretett gyermeke számára, s a hozzá hasonló ember számára. Más szavakkal élve, az ember elé egy bizonyos életkép van helyezve, amely lehetővé teszi, hogy megismerje önmagát, a Világegyetem szerkezetét. Hogy megismerje, tovább folytassa az Isteni program teljesítését, gazdagítsa azt saját csodálatos alkotásaival. Isten fiától, az embertől együttes teremtést vár és örömet mindenki számára, aki azt figyeli.

Isten programja kétségtelenül létezik és nem csak kiválasztott emberek ismerkedhetnek meg vele, hanem bárki, aki óhajtja. Isten programja nem betűkkel íródott, vagy hieroglifákkal papirosztekercsekre, hanem az általa teremtett Természetnek, magára csak Istenre jellemző, élő jeleivel.

Az ősi Oroszország időszakában élő emberek elméje és intellektusa még olyan volt,

hogy tudták olvasni e nagy Isteni Könyvet. A mai emberek zöme már csak néhányat ismer e betűjelek milliárdjaiból, s ezért rá leszünk kényszerülve, hogy ismét megtanuljuk az Isteni ábécét.

A könyv témája, amelyet most írok, nem vallási jellegű. Nem próbálkozik filozofálgatással sem. E könyv - felszólítás Isten programjának a kutatására, megismerésére.

Nem áll szándékomban bárkit is kioktatni vagy bármit is hirdetni. Csak azt szeretném, hogy olvasóim megismerkedjenek az őszüleink kultúrájáról szóló információkkal a volvchok által létrehozott szertartások segítségével, amelyek arra hivatottak, hogy védelmezzék és megőrizték a családokban a Szeretetet. Szeretnék egyúttal mindenkit felszólítani, hogy igazítsák ki vagy hagyják jóvá következtetéseimet.

Ezen anyag megjelentetésére a tajgai re-meték, mindenekelőtt Anasztázia kijelentései és logikai következtetései vezettek.

Az anyag megjelentetése azért szükséges, hogy az ember saját érzései szintjén érezze át az információkat és együttes erőfeszítésekkel, az élet logikájának megfelelően kezdjen cselekedni. Abban is reménykedem, hogy nemzedékünk elkezd gondolkodni, meggyorsítja az új civilizáció építését saját maga és gyermekei részére.

Meglehet, hogy Anasztázia az emberiség fejlődési programjának csupán első pontját magyarázta el, mely a következőkre épül: „Az emberi társadalomnak meg kell tanulnia az Isteni programot! Ehhez az Isten által bemutatott anyagot kell használnia és az egész bolygót gyönyörű édenkerti oázissá kell változtatnia. Létre kell hoznia az összes élő lények harmonikusan kiegyensúlyozott társadalmát. Midőn az ember az élet e szintjét eléri, megnyílnak benne azon képességek, melyek majd lehetővé teszik, hogy életet teremtsen más bolygókon és galaxisokban is.”

Anasztázia - e grandiózus alapeszmét tartva szem előtt - kezdetnek felszólította az embereket, hogy építsenek családi birtokokat.

Lássunk mi is hozzá az általános és közismert, látszólag egyszerű gondok kutatásához!

MIÉRT JÖN ÉS MEGY A SZERETET?

Ó hány verset, hány filozófiai értekezést szenteltek már ezen érzésnek! Nehéz találni olyan irodalmi művet, amelyben ilyen vagy olyan szinten ne szólalna meg e téma. Majdnem minden vallás a Szeretetről beszél. Úgy tartják, hogy e csodálatos érzést Isten ajándékozta az embernek.

A mai emberi létezés valósága azonban úgy mutatja be a Szeretet érzését, mint a legszadistább jelenséget.

Nézzünk azonban szembe az igazsággal! A statisztika azt bizonyítja, hogy a házasságok 60-70%-a széthullik. A széthullást két, néhai szerelmes ember életének értelmetlenül leélt évei előzik meg. Megesik, hogy ezen évek egymás sértegetésével, botránnyokkal, sőt, erőszakkal telnek.

Az eredeti, csodálatos, lelkesültséggel teli érzés eltávozik, s helyére a harag, a sértegetés, a gyűlölet érzései költöznek, majd ennek eredményeképpen a gyermekek boldogtalansága.

Ilyen szomorú a jelenlegi szeretet hatásának az eredménye. Vajon lehet-e ezt az eredményt Isten ajándékának tekinteni? Egyáltalán nem!

Ám meglehet, hogy mi magunk változtatjuk meg azt az életmódot, amely az ember sajátja, és ezért távozik el tőlünk a Szeretet, így adva ezt tudtunkra: „Én nem tudok ilyen feltételek között élni. Az, ahogy éltek, megöl engem. Ti magatok is haldokoltok.”

Amikor gondolataimban visszatértem a tagjai beszélgetéshez, felmerült emlékezetemben, milyen különlegesen beszélt az ősz remete a Szeretetről: „A Szeretet - erejét tekintve egy roppant kozmikus energia. Nem gondolat nélküli. Vannak gondolatai és saját

érzései. A Szeretet - élő, önálló lény, élő teremtmény.

Isten akarata szerint küldetett a Földre - készen áll átadni roppant energiáját minden Földön élő embernek és annak életét a Szeretemben örökéletűvé tenni.

Mindenkihez eljön, s az érzések nyelvén próbál beszélni Isten programjáról. Ha az ember ezt nem érzékeli, akkor - nem saját, hanem az ember akarata szerint - arra kényszerül, hogy távozzon, elhagyja őt."

Szeretet! Titokzatos érzés. Annak ellenére, hogy majdnem minden a Földön valaha élt embernek sikerült már őt megtapasztalnia, mégis ismeretlen.

Az egyik oldalon a prózai, költői művek zöme a művészet legtöbb műfajában a szeretet témájával foglalkozik. A másik oldalon viszont minden bennük található információ csupán tényként állapítja meg a szeretetet meglétét és - jobb esetben - arra szorítkozik, hogy leírja külső

megnyilvánulásait és a különböző emberek magatartásának módozatait a bennük megjelent érzés hatására.

De vajon valóban szükséges-e kutatni a Szeretet mindenki által ismert érzését?

A rendkívüli és a korábban soha meg nem jelent információ, amelyet a szibériai tájgában kaptam, bizonyítja, hogy a kutatás nagyon is fontos. Elkerülhetetlenül meg kell tanulnunk érteni a Szeretetet.

Úgy vélem, hogy arra a kérdésre, hogy miért hagy el bennünket a Szeretet, a legjobb válasz ez: mert nem talál megértésre. De a múltban megértették!

Ítélik meg Önök maguk! Több mint tízezer évvel ezelőtt a vedrusszok hatalmas tudással, ismeretekkel rendelkeztek. Ezek segítségével nemcsak olyan tetteket vittek véghez, amelyek megerősítették a Szeretetet, hanem, mi több, örökéletűvé tették azt. Az egyik ilyen tett az ősi védikus menyegzői szertartás. Miután ez az egyik könyvemben megjelent,

sok tudós-kutató hajlott arra a véleményre, hogy az adott szertartás az eredetileg feltámadt érzést örökéletűvé tudja változtatni. Amikor összehasonlítottam azt a különböző népek múltban és jelenben használatos szertartásaival, egyre jobban kezdtem megbizonyosodni arról, hogy az ősi védikus menyegzői szertartás átgondolt, népi bölcsesség, egy racionális folyamat, mely még a ma élő házaspároknak is képes segíteni, hogy elnyerjék az örök Szeretetet. De azért vizsgáljunk meg mindent, tüzetesen, lépésről lépésre!

Kezdjük rögtön a legfontosabbal!

KELL-E AZ EMBERNEK KERESNIE SAJÁT PÁRJÁT?

„Az én párom” - a köznyelv ismer ilyen kifejezést. Nézzük csak meg, mit is takar! Gondolom, sokan egyetérthetnek a következő meghatározással: ez egy ember, férfi vagy nő, aki Önhöz szellemiekben közel áll, aki az életről hasonló nézeteket vall, aki kellemes társalgó, vonzó, úgy lelkileg, mint testileg, s képes Önt szeretetre, szerelemre lobbantani.

Keresnünk kell-e saját párunkat, avagy a sors akarata szerint hagyjuk, hogy ő maga bukkanjon föl?

Miként azt az emberiség évszázados tapasztalatai mutatják, a célirányos keresés elkerülhetetlen. Erről tanúskodik számtalan mese, legenda, amelyekben a derék legények messze országokba vándorolnak, hogy

megtalálják azt, akit számukra a sors jelölt ki.

Vannak ősi szertartások, amelyek segítenek felkutatni azt, ami az életben a legfontosabb.

Vannak olyan ősi szertartások is, amelyek segítenek meglátni, hogy nem hibás-e a választás, esetleg a párod nem csak számításból ment-e hozzád?

Bizonyos szertartásokat az előző könyvekben már bemutatam. Amikor szertartásokról beszélek, nem általánosan ismert folyamatokat értettem, hanem olyanokat, amelyekkel soha sehol korábban nem találkoztam, és amelyek ismeretlenek voltak. E könyvben a menyegző szertartását, ugyanakkor a választás helyességének a próbatételét más kontextusban mutatom be.

„Rendben, akkor rögtön mutasd be ezeket a csodatévő szertartásokat!” - gondolhatja az olvasók egy része. - Ugyan, mire való a sok duma?” De igenis fontos a magyarázat!

Fontos látnunk a mai valóságot, fontos az elemzés, különben nem tudjuk megérteni a népi bölcselet roppant értelmét. A világon minden viszonylagos, ezért fontosak az összehasonlítások.

Nos, nézzük meg, hogy a mai világ mely élethelyzetei tehetik lehetővé a találkozást, és melyek akadályozzák azt.

Bármennyire furcsa is, mégis éppen a mi jelenlegi, látszólag információkkal telített korunkban adódik egyre kevesebb olyan helyzet, amely lehetővé teszi a párok találkozását.

A nagy, sűrűn lakott megapoliszokban az emberek szinte láthatatlan falakkal vannak egymástól elválasztva.

A többemeletes panelház modern lakásában élő ember gyakran még a saját emeletén élő szomszédját sem ismeri. A tömegközlekedés járművein utazó emberek mindegyike, még ha szorosán egymás mellett állnak is, saját gondjaiba van merülve.

Az utcán járó-kelő embereknek sincs egymáshoz semmi közük.

Amerikában például, nem lehet tüzetesen szemügyre venni egy nőt, mert ezt szexuális zaklatásnak tekintik.

Így, ha az ember a lakásában üldögél, iskolába, vagy munkába megy, gyakorlatilag képtelen megtalálni saját párját.

Tegyük fel, hogy az Ön munkája megkívánja, hogy állandó kapcsolatban legyen másokkal. Tegyük fel, hogy a pénztárgépnél ül egy hatalmas szupermarketben. A kasszánál elhaladó vásárlók egyikében sem merül azonban fel, hogy Önnel kapcsolatot létesítsen, inkább a pénztár tartozékának tekintik Önt.

A középiskolák vagy egyetemek, ahol hatalmas mennyiségű fiatal gyűlik össze, jóllehet lehetőséget kínálnak a párkapcsolat megteremtésre, mégsem a tömeges választás helyei, már azért sem, mert az oktatási intézmény funkciója egészen más.

Manapság a kapcsolatteremtés legkellèmesebb helyeinek a bárokat, éttermeket, diszkókat, a fürdőhelyeket tartják. De az ilyen kapcsolatokból, még ha esküvővel is végződnék, rendszerint nem keletkezik szeretetben és egyetértésben töltött élet. A statisztika bizonyítja, hogy az ilyen házasságok az esetek kilencven százalékában felbomlanak.

Ennek oka gyakran a hazug képben keresendő. Mi ez a hazug kép? Nos, lássunk egy példát!

A HAZUG KÉP

Még mielőtt megismerkedtem volna Anasztáziával, egy kiránduláson vettem részt a Földközi-tengeren.

A kiránduló gőzhajó fedélzetén, étkezéskor, a két hét minden napján, két lány és egy fiatal férfi társaságában ültem az asztalnál, akik egy tervezőirodában dolgoztak Novoszibirszkben. A lányok minden nap új, elegáns ruhában, érdekes frizurával jelentek meg. A velük folytatott társalgás jóérzéssel töltött el. Nádja és Válja, így hívták őket, mindig kedvesek és vidámak voltak. Egyszer, amikor az asztalszomszédom kajütjében voltam, mondtam is neki:

- Milyen szépek és kellemesek ezek a lányok az asztalunknál, flörtölhetnék velük egy picit, mit szólsz? Erre azonban szomszédom így válaszolt: -Egyáltalán nem kívánok ilyen felcicomázott majmokkal flörtölni.

- Miért volnának felcicomázott majmok?
- Mert én ugyanabban az intézetben dolgozom, és tudom, hogy valójában milyenek.
- Milyenek?
- Elsősorban botránykeverők. Másodsorban ápolatlanok és lusták. Itt igyekeznek rendbe szedni magukat, mutatják, mennyire aranyosak, műveltek. Látni, hogy csak azért jöttek ide is, hogy gazdagabb férfit találjanak maguknak. Csak nézd meg, hogyan kacérkodnak az örmény csoport férfitagjaival!

Arról, hogy mennyire másképpen néznek ki a lányok, amikor az intézetben dolgoznak, akkor sikerült meggyőződnöm, amikor a társasutazás után, a munkanap vége előtt az intézetbe mentem, hogy meglátogassam a hajókiránduláson szerzett ismerőseimet.

A lányok külsőleg valóban nem voltak - finoman mondva - olyan beleválók, mint amilyenek a hajókiránduláson, de még a vidámságuk is eltűnt valahová a jóságukkal együtt.

Ez azt jelenti, hogy a gőzhajón a lányok egy hamis képet mutattak magukról.

Sok férfira és nőre jellemző a mai világban a vágy, hogy e külső kép segítségével találják meg saját párjukat, amely egyáltalán nem hasonlít a természetes énjükre. Lehet, hogy e káros jelenség azért bukkant fel, mert az emberek az ismerkedés másféle módjait már elfelejtették volna? Végül mindkét fél be van csapva.

A férfi virágokkal és drága ajándékokkal kedveskedik a képnek, amely megtetszett neki, sőt még kezét és szívét is felajánlja, de amikor megnősül, váratlanul az igazi, valós embert látja, aki egyáltalán nincs ínyére, ez ingerültség érzését váltja ki belőle, és az eltűnt kép után vágyakozik.

A nő egyszerre csak azon kapja magát, hogy a még nem is olyan régen jóságos és figyelmes udvarlója egyáltalán nem szereti, nem érti őt. Hogyan történhetik meg az

ilyesmi? De hiszen a férje őt soha nem is szerette, egy képet szeretett!

Az ember mesterséges és természetes képe közötti meghökkentő különbséget a show-biznisz csillagain lehet kiváltképp jól megvizsgálni. Ezt elsősorban azok tehetik meg, akiknek sikerült őket magánéletükben is megfigyelniük.

E nem kevésbé sajnálatos helyzet többek között azért alakul ki, mert a nő gyakran gyorsan megváltoztatja kinézetét, miután férjhez megy.

Amikor egy férfi szerelmes lesz egy nőbe - kiváltképp, ha első látásra -, nehéz megmondani, konkrétan mi váltotta ki belőle a szerelem érzését. Lehet, a lány vaskos copfja, a haja színe, esetleg a szemei. Általában azt hisszük, hogy a szerelem érzését a belső és külső jellemvonások összessége ébreszti. Amikor pedig a nő megváltoztatja külsejét, ezzel részben törli azt is, ami a férfinak megtetszett rajta, s ez meggyengíti

szerelmüket. Sőt, ezt fokozza az is, amikor a nő radikálisan megváltoztatja ruhatárát, frizuráját, sminkjét, s körülötte mindenki azt mondja: „De csinos, vonzó lettél!” Ez még akkor is igaz, ha e kijelentések megfelelnek a valóságnak. Még akkor is, ha a férfi a nő új kinézetétől el lesz ragadtatva, ennek ellenére szerelme jelentősen csökkenhet, vagy teljesen el is tűnhet.

A férj nem egy szépséges nőt látott már életében, még csinosabbakat, mint a mostani felesége, ő mégis e nőt szerette meg, és éppen olyannak, amilyen korábban volt. De ez a korábbi kép hirtelen eltűnt. S ismerjék el, kérem, ha elfogadja az újat, elárulja a régit.

Ugyan, miért változtatták annyira óvatosan ruházatukat az ősidőkben az emberek? Nem volt elég nagy választék a ruhaanyagok között? De igen, volt! Selymet is hoztak hetedhét országból, de maguk is tudtak kelmét szőni, durvát is, finomat is.

Díszíteni is tudták az anyagokat különböző festékekkel vagy hímzésekkel.

Nem volt fantáziájuk vagy anyagi eszközeik? Fantáziából is volt, több is, mint kellett. Minden második ember csodálatos művész volt, tervező. Elég végignézni a régi házakat: mindegyiket fafaragásokkal ékesítették.

Sőt, minden nő hímezni is tudott. Ami pedig az anyagi eszközöket illeti, nem csak az aránylag jómódú emberek nem pazaroltak fölöslegesen új ruhákra és új frizurákra, hanem még azok sem, akik bőségben, gazdagságban éltek. Nagyon óvatosan viszonyultak saját külsőjük megváltoztatásához, mert igyekeztek megőrizni saját képüket.

A mai divat világa úgy változtatja a képeket, mindenekelőtt a nő képeit, mint a kaleidoszkóp.

A ruhaipar számára a hirtelen változás nagyon előnyös: az emberek a még értékes

dolgaikat szemétté dobják, újakat vesznek helyettük, divatosakat, abban reménykedve, hogy az új ruhákkal valami új jön az életükbe, valami, ami jobban hasonlít a boldogságra. De nem jön! Csak egy újabb, mesterségesen, valaki más által létrehozott kép alakul ki, amit maga az ember ölt magára, mert a tömegpropaganda hatása alatt áll.

A jelenlegi élet valós tényei között nem sikerült megtalálnom az eszközök egy olyan egységes rendszerét, amely segítene az embernek megtalálni élete útját. De ez még semmi! Egy olyan benyomás alakult ki bennem, hogy a jelenlegi létezés, az életmód teljes képe arra irányul, hogy az egymáshoz tartozó párok ne is találkozzanak soha. Lehet, valaki számára ez a helyzet még előnyös is. Az olyan ember, aki az életben nem elégedett, akinek nincs célja, élete értelmetlen, az sokak számára, akik a pénzt

csinálják, előnyös. Előnyös azok számára is, akik hatalommal rendelkeznek.

S ha e kérdésre akarunk válaszolni: „Valóban keressük párunkat?“, úgy érzem, így kell válaszolnunk: „Nem, nem keressük!“. Nem is tudjuk keresni. Sőt, a keresés lehetőségei sincsenek meg.

Megpróbáltam megtalálni a racionalitás magvait azokban az elmúlt századokban használatos szertartásokban, amelyek a sors által egymásnak ítélt párok keresésére szolgáltak. Az alábbiakban néhány tipikus menyegzői szertartást mutatok be. Vizsgáljuk meg együtt, mennyire racionálisak, vagy éppen ellenkezőleg, mennyire primitívek. Ezeket folyamatosan fogom kommentálni, de ha Ön nem ad nekem igazat, akkor nyugodtan húzza azt át a könyvben, és írja be helyette saját nézetét.

Valami egyre inkább azt sugallja, hogy Anasztázia nagypapájának igaza van - ha mi magunk nem kezdünk el gondolkodni, akkor

továbbra is úgy fogjuk fogadni a sok esztelenséget, mint életbölcsséget.

Nem áll szándékomban a jelenlegi esküvőkről beszélni. Azon kívül, hogy a résztvevők jót isznak, virágokat helyeznek el az „örökmécsesnél”, gépkocsikban száguldoznak, az ember egyáltalán semmit sem talál bennük.

Vizsgáljuk meg a korábban használt esküvői szertartásokat!

ESKÜVŐI SZERTARTÁSOK

Egy tipikus, még a forradalom előtti idők-ből származó szertartást szeretnék itt felidézni, hogy lássuk, hogyan viszonyult a hanyatlásnak indult társadalom a szeretethez, a szerelemhez.

Leánykérés a *permjákoknál*. A permjákoknál az esküvőt különböző bonyolult események előzik meg. Amikor az apa menyasszonyt keres a fiának, ki kell kérnie saját főnökei és a parókia papjának a beleegyezését. A hasonló típusú esküvők intézése mindig a vőlegény részvétele nélkül zajlik, és ősi szokás szerint csak a családtagok és a közeli ismerősök véleményére korlátozódik, akikkel ezt közösen megbeszélik. Ők döntenek a közeli rokonuk jövő sorsának boldogságáról.

Megesik, hogy a vőlegény kiválasztottját csak a leánykérésnél, vagy néha csak az

esküvő napján ismeri meg. Ritkán fordul elő, hogy egy fiatal permják saját maga talál magának menyasszonyt. A vőlegény apja maga kéri meg fia számára a gazdag hozománnyal rendelkező leányt, miközben ügyel arra, hogy a leány jellemes és tisztességes legyen.

Miután végleg eldőlt, mely leányt kérjék meg, kezdődik maga a leánykérés (koraszjom). Ez a feladat mindig a család legidősebb férfitagjára hárul, vagy ha ilyen nincs, akkor a keresztapára, esetleg a rokonság egyik idősebb tagjára, vagyis olyanra, aki ilyen dolgokban már tapasztalt.

Ezek után megbeszélik, hogy a leánykérőknek mit kell mondaniuk, de nekem úgy tűnik, hogy mindezek már teljesen értelmetlen dolgok, hiszen már kezdetről fogva teljesen meg van bontva az, ami a legfontosabb.

Amint látjuk, e szertartás végzése során még csak említés sem esik a fiatalok

szerelméről. Az a tény is szomorú, hogy a Szeretet energiájához való teljesen szánalmas viszonyba még Istent is belekeverik.

Amikor a vőlegény elhagyni készül a házat, annak édesanyja vagy a házban élő legidősebb hozzátartozó a megterített asztalra egy kenyeret helyez, - amely a vőlegény áldását szolgálja - sőt, sört és murcit, majd az ikonok előtt gyertyát gyújt. A vőlegény imádkozik, mélyen meghajlik apja és anyja előtt, áldásukat kéri, majd miután elimádkozza Jézus imáját, az asztalhoz lép, amelyhez ugyanazt az imát mondva egymás után lépnek az esküvőn résztvevő vendégek is. Ekkor két kézzel átnyújtják a vőlegénynek az általuk hozott ajándékokat - sült vagy nyers disznóhúst, mindig kenyérre helyezve, miközben mindegyik ezt mondja: „Fogadd, fiatal fejedelem, e drága ajándékokat!” majd az „Áldjon meg a mi Urunk, Jézus Krisztus!” imát mondják. Erre a vőlegény így válaszol mindenkinek: „Ámen - a te imádra!”

Eközben mindkét kezével fogadja az ajándékokat, előbb fejére, majd az asztalra helyezi azokat, és mindenkit sörrel és murcival, olykor borral kínál meg. Majd Jézus imáját mondja és így szól: „Igyál az egészségünkre (hozzáteszi az illető nevét)!” Erre, természetesen, minden vendég, akihez a vőlegény e szavakkal fordult: „Ámen - a te imádra!” - elfogadja a poharat, meghajlik előtte és így szól: „Adjon Isten hosszú életet, sok szerencsét, boldogságban zajló életet, jószágot, hogy gyarapodj gazdagságban, legyen kenyered, hozzá sód, fiatal asszonyod, vele menj templomba aranykoszorúk alá állni, Isten törvényét elfogadni!” - ez az ima hangzik el, miközben minden vendég iszik.

S még egy érdekes információ:

A permják nők ritkán őrzik meg szüzességüket, de a vőlegények ezt különösebben nem bánják és nem is kerülik őket, éppen ellenkezőleg, szívesen nőül veszik őket, még ha várandósak is, mert úgy

vélik, hogy a gyermekkel dolgos kezeket kap a gazda.

Sőt a családfők úgy tartják, hogy azokban a családokban, ahol a leánygyermek még szüzek, sértésnek számít a leánykérés, védekeznek, sőt, el is kergetik, elverik a kérőket, így indokolva tettüket: „Ugyan, mi van, vétkes az én lányom tán?”

Úgy tűnik, nem a család, a nemzetség szeretetben fogant folytatójára van itt szükség, hanem munkáskezerekre a gazdaságban.

Az esküvői szertartás számtalan más egyéni eleme úgy jellemzi eleinket, mint vad barbárokat. Ezzel ellentétben mégis szeretném megjegyezni, hogy minden egyes, számunkra ismeretes szertartás az nem hagyományos szláv szertartás, jóllehet olykor különböző művekben hagyományosnak nevezik ezeket. Még abból az időből származnak, amikor az egyház megtiltotta a ténylegesen is hagyományos, bölcs, ősi

szertartásokat s helyettük semmi okosat nem tudott nyújtani. Egy erre szolgáló példa:

A lábbeli levetése. Ősi orosz szokás volt, de még helyyel-közzel ma is az, hogy az újdonsült feleségnek le kell húznia férje lábbelijét. Ez a szokás a múltban, általában, az alázatot hivatott jelképezni, a rabszolgaságot, sőt, megaláztatást, mert hiszen ki veszi le valaki másnak a lábbelijét, ha nem egy teljes alárendeltségben lévő személy? A történelemből tudjuk, hogy ez a szokás létezett már Vlagyimir fejedelem korában is, és azt is, hogy a poloveci fejedelem lánya nem volt hajlandó levenni férje lábbelijét.

Németországban még Luther idejében élt ugyanez a szokás. Itt a házasság első éjszakáján a fiatalasszony levette férje lábbelijét és az ágy fejére helyezte azt annak jeléül, hogy felesége fölött a férj, a férfi a nő fölött (aki férjeura rabszolgája) gyakorolja a hatalmat.

Oleariusz és Herberstein arról írnak, hogy Moszkvában való tartózkodásuk alkalmával megfigyelték, hogy még a fejedelmi és bojári lakodalmakban is élt a lábbeli levetése és a háromszori korbácsütés szokása. A korbácsot az ajándékkal együtt egy szekrénybe helyezték el. Ez a szokás Litvániában is, egészen a Jagelló család uralkodásáig fennmaradt és a kereszténység körében máig is él.

Láthatjuk, hogy a szertartást, amikor a lábbelit a menyasszony veti le újdonsült férje lábáról, és öt rabszolganak tartja, hagyományosan orosz szertartásnak tekintik, pedig a fejedelemség előtti Oroszországban nem létezett rabszolgaság. Következésképpen, ez a szertartás népünk hagyományaira nem jellemző, nem is olyan ősi, és a nép el sem fogadta.

De még butábbnak, durvábbnak és erkölcstelenebbnek tűnik nekem a következő szokás, amely több népcsoportnál még a

XVIII-XIX. század közti időben is jellemző volt az esküvői szertartásokra.

Miután felszolgálták az utolsó ételt, vagyis a pecsenyét, a koszorúslány abrosszal letakarta a pecsenyéstálat, a kenyeret és a sótartót, majd a csűrbe vitte, ahová a fiatalokat vezették. A csűr ajtajában a vőfély, aki a szülőket helyettesítette, átadta az újdonsült férjnek a feleségét, majd erkölcsi tanácsokkal látta el, hogyan kell a házasságban élni. Midőn a fiatalok az ágyhoz értek, a násznagy felesége két ködmönt véve magára - az egyiket közülük a visszájára - terménnyel (magvakkal és komlóval) és pénzzel szórta meg a párt, majd az ágyon megetette őket.

Másnap a lakodalom résztvevői a csűrbe mentek, egy nyílveszővel felemelték a fiatal házasok takaróját és az ismertjelekből igyekeztek következtetni a menyecske érintetlenségére.

A szertartás e része a legdurvább és legperverzebb, még akkor is, ha a fiatal házasok

szerették egymást. Minden vendég szeme látára kellett a fiataloknak - akik jót ittak, ettek - a szobába vonulniuk, hogy azonnal nemi kapcsolatra lépjenek. A vendégek buja, perverz pillantásokkal kísérték, és útravalóul tanácsokkal látták el őket.

Elsősorban: az esküvő előtti és az esküvői szertartáson zajló események miatt, továbbá az alkohol elfogyasztott mennyisége és a sok étel miatt is az volna a legjobb, ha az ifjú pár egy bizonyos időre mindennemű szexuális kapcsolattól tartózkodna, hogy kivédjék a gyermek ilyen állapotban történő fogantatását.

Másodsorban: egyáltalán, miért kell a fiataloknak halaszthatatlanul e napon nemi kapcsolatot létesíteniük, majd az egybegyűltelek előtt még számot is adniuk tetteikről? És mi van akkor, ha a leánynak ez, éppen e napon - női mivolta miatt - nem felel meg? Ez teljesen úgy néz ki, mint amikor az állatokat fedeztetik, sőt, még annál is rosszabb.

Senkinek még csak meg sem fordul a fejében, hogy szukát vigyen a kan kutyához, tehenet a bikához, vagy juhot a koshoz, ha nem párzási időszakban vannak. De itt, tessék, pározz, különben szégyenkezhetsz! Egy hetven éves ember a következő történetet mesélte, amikor megtudta, hogy esküvői szertartásokat tanulmányozok:

- Falun laktam, amikor megnősültem. Kommendáltak nekem menyasszonyt, olyan kedvemre valót. Csendes volt, jó lelkű. Kszjusának hívták. Akkor ő tizenkilenc éves volt, én pedig húsz. Fél évig jártunk együtt, tényleg egymásba szerettünk.

A lakodalom első napján, már éjfél felé, elkísértek bennünket egy külön szobába. Az ajtó elé őrköt állítottak. Reggel meg kellett jelennünk, hogy elvigyék a lepedőnket, és mindenkinek megmutassák: ott van-e rajta a szűziesség vére vagy sem. Számunkra Kszjusával ez egy komoly, felelősségteljes pillanat volt. Én pedig, az is lehet, hogy az

esküvő izgalmái miatt, vagy valami olyasmit ehettem, amit nem kellett volna, éreztem, hogy Kszjusával bizony semmire sem megyek. Próbálkozott szegény így is, úgy is, még a melleit is mutogatni kezdte, meg is csókolt, majd meztelenre vetkőzött.

Csakhogy még így sem mozdult meg bennem semmi, arra sem, hogy levetkőzött, mutogatta magát. Sőt, zavarom még nagyobb lett. Felültem az ágyon, fejem a fal felé fordítottam. Kszjusa arccal hátamhoz simult, éreztem, ahogy remegni kezdett, majd ahogy végigcsurogtak hátamon a könnyei. Ekkor a keserúségtől én is sírni kezdtem. Így ültünk együtt az ágyon és sírdogáltunk. Majd ezt mondtam neki:

- Te, figyelj, Kszjusa, ne félj, mindenkinek bevallom, hogy én vagyok a hibás.

De Kszjusa így válaszolt:

Nem kell, még kinevetnének.

Még mielőtt hajnalodott volna, ujjával átszakította, amit kellett, hogy megeredjen

vére. Aztán a lepedőt reggel bemutattuk a vendégeknek, akik egy újabb pohárkára érkeztek. Félig részegen csipkelődtek velünk, élcelődtek és a további pohárka előtt így kiáltoztak: „Csókot, csókot!”

Kszjusával fél évig éltünk a faluban, majd városba költöztünk, elváltunk. Hiszen a fél év alatt én semmire sem jutottam vele. Más nőt vettem feleségül, tőle négy gyermekem van, három fiam és egy lányom, sőt, már unokáim is vannak, de ezt a szerencsétlen lakodalmat soha az életben el nem felejttem. Kszjusára viszont máig jó szívvel emlékszem vissza.

AZ EMBER FOGANTATÁSÁBAN NEM CSAK A TEST VESZ RÉSZT

- Azok, akik olvasták a „Család Könyvét”, biztosan emlékeznek rá: a vedrussz menyegző tetőfoka az, amikor a két szerelmes, Ljubomila és Radomir, eljut gyermekük fogantatásához.

Akkoriban azonban nem kérdeztem meg Anasztáziát, van-e valamilyen különleges jelentősége a vedrussz civilizációban a gyermekek fogantatásának és általában kell-e e ténynek különleges figyelmet szentelni. Anasztázia megérezte, hogy feltehettem volna ezt a kérdést, ezért maga mondta:

- A vedrusszok tudták, milyen hatalmas jelentősége van gyermekeik fogantatásának. De még nem tudom, hogyan tudnám ezt érthető nyelven elmondani.

Később, már az Anasztázia nagypapájával folytatott beszélgetésünk után - és miután magam is kutattam a különböző népek szertartásait, amelyek a családban a szeretet megtartását hivatottak őrizni kaptam információt a fogantatásról és megértettem. Nem Anasztázia, hanem én nem voltam még felkészülve arra, hogy megértem mindazt, amit mond. Sőt, e kérdést a korszerű tudomány a megfelelő mértékben még ma sem tárta fel.

A tudósok az embert próbálják klónozni, de ha ezt megteszik, akkor cserébe - úgy tűnik, egy olyan lényt kapnak, aki csak külsőleg hasonlít az emberre. Már azért is történhet ez így, mert a nemzés és fogantatás pillanatában nem csupán az ondósejt és a petesejt van jelen, hanem valami más, láthatatlan is, ami finomabb, mint a fizikai anyag.

A kapott információ további magyarázata, lehet, valakit majd sokkolhat, hiszen én is fél

évig gondolkodtam azon, vajon megéri-e megosztanom azt az olvasókkal vagy sem. Végül úgy döntöttem megéri. Nézzük azonban, mi ennek a lényege.

Manapság számtalan olyan család él a földön, ahol a szülők - maguk nem tudván róla - nem teljesen a saját gyermekeiket nevelik. Ennek több bizonyítéka is van.

A tudományos világban létezik egy ilyen szakszó: „telegónia”. Az orvostudomány ezt „az első hím jelenségének” nevezi. A telegónia jelenségéről azonban mégis a lehető legkevesebbet beszélnek. Mi is voltaképpen a telegónia?

A telegónia felfedezése abból indult ki, hogy körülbelül 150 évvel ezelőtt Angliában, Lord Marton elhatározta, hogy kitenyésztí a legszívósabb lófajtát. Ennek érdekében egy nemes angol kancát próbált keresztezni egy zebra csődörrel. Utódok azonban e két faj genetikai összeférhetetlensége miatt mégsem születtek. Egy bizonyos idő eltelte után e

fajtiszta angol kancát egy fajtiszta angol csődörrel fedeztették. A kanca ekkor ellett is egy csikót, de felismerhető csík maradványokkal a testén, mint amilyenek a zebrának vannak.

Lord Marton ezt a jelenséget telegóniának nevezte el.

Az állattenyésztésre szakosodott szakemberek a gyakorlatban eléggé gyakran találkoznak e jelenséggel. Például bármelyik kutyatenyésztő klub kiiktatja a korábban legfajtisztábbnak tartott szukát, ha az nem fajtiszta kannal párosodott. Az ilyen szukától fajtiszta kölyköket ezután soha többé nem lehet nyerni, még akkor sem, ha az a legfajtisztább kanokkal lenne fedeztetve.

A galambászok még a legdrágább fajtiszta galambot is azonnal megsemmisítik, ha azt egy fajában tisztátalan „szürke” galamb szennyezte be. A gyakorlat azt mutatja, hogy az ilyen galambnak már soha sem lesz fajtiszta fiókája.

A tudósok számtalan országban temérdek kutatást, vizsgálatot végeztek, amelyek azt bizonyítják, hogy ez a jelenség megtalálható az emberek körében is.

Ismeretesek olyan esetek is, amikor fehér-bőrű házaspárnak született néger gyermeke. Megesik, hogy egy fekete bőrű gyermek lát napvilágot a szülő nő nagymamájának vagy édesanyjának egy néger férfival való volt kapcsolata miatt. Az ilyen jelenség mindenkori oka vagy az adott lány vagy annak egyenesági elődeinek a házasság előtti kapcsolatában keresendő, ha az első férfi azok életében fekete bőrű volt.

Ezek valós tények. S bizony hány eset marad láthatatlan? Úgy tűnik, rengeteg. Hiszen manapság a házasság előtti kapcsolatok teljes mértékben elfogadottak. S ha ez már egyszer így van, akkor nem lehet okolni a nőt, hogy nem szűzen megy férjhez. Hiszen a nőt társadalmunk, a szex iszonyúan erős propagandája, a szexipar tetté ilyenné.

Nyugaton a szülők óvszerekkel látják el csemetéiket, mert tudják, hogy azok már nem szüzek. De nem tudják, hogy semmilyen óvszer nem véd meg az „első hím jelenségtől”, vagyis a telegóniától. Erről az emberek és az állatok életéből származó konkrét esetek számolnak be.

Több ősi tanítás és vallás is beszámol a telegónia jelenségéről, csak másképpen nevezi azt. Ez azonban a lényegen mit sem változtat. A tudósok is, az ősi bölcsek is úgy vélik, hogy az a férfi, aki egy szűz életében az első, hátrahagyja szelleme és vére képét. A gyermekek lelki és testi portréját, akiket a nő majd később megszüül. Minden más férfi, aki azzal a szándékkal lép intim kapcsolatba a nővel, hogy tőle gyermeke fogadjon, csak magot és testi betegségeket ad a nőnek át.

Vajon nem ebben gyökerezik-e az apák és gyermekeik tömegesen tapasztalt nézeteltérése? Sőt, a teljes kortárs emberi társadalomnak a hanyatlása is?

Konkrét példák tömkelege mutatja azt, hogy a nemzésnél bizonyos energia vesz részt. Ha ez így van, akkor nem csak a tudománynak, hanem minden embernek tudnia kell róla. A közeli elődeink ezt valószínűleg feltételezték. Szigorúan próbálták őrködni afölött, hogy a házasságra lépő leány szűz legyen. Lehet, éppen ezért élt számtalan nép körében a hagyománya annak, hogy a lakodalom alkalmával a fiatalokat egy külön szobába zárják, majd a véres lepedőt kivigyék a szobából, hogy bemutassák a leány szüzességének a jelét. Ennek ellenére távoli elődeink a szüzesség tényét nem tartották elégségesnek ahhoz, hogy a nemzetség vérvonala folytatódjék. Azt hangoztatták, hogy ha egy nő intim kapcsolata közben egy másik férfira gondol, akkor a gyermek, aki megszületik, arra a férfira fog hasonlítani,

Az ilyen állítások arról árulkodnak, hogy az őseink feltételezték, sőt, lehet, hogy bizton

tudták: a fogantatáskor a legfontosabb - a gondolat. Pontosabban mondva: a gondolat energiája.

A telegónia jelensége szintén erről tanúskodik. A nő, lehet - tudatalatti szinten - őrzi emlékeiben a számára első férfi adatait, s végül olyan gyermeke születik, aki teljességében vagy részben e férfira hasonlít.

Eleinte arra gondoltam, hogy nem kell e témáról írni, nehogy kellemetlen kérdések merüljenek fel a gyermekekben, szüléikben, vagy a házastársakban egymás iránt. Legyenek inkább boldogok továbbra is tudatlanságukban. Ennek ellenére a boldogságot valahogy mégsem lehet nagyon látni.

De az is lehet, hogy már azért sem, mert az emberek nem tudnak a fogantatás kultúrájáról.

Már régóta napirenden van a kérdés a gyermekek szexuális neveléséről az iskolában: a vita arról folyik kell-e vagy sem. Ha nevelésük csak arról szólna, hogy meg kell

őket tanítani az óvszer használatára, akkor értelmetlen. Ha a gyermekeknek arról beszélnének, mi a nő fő feladata, hogyan kell helyesen viszonyulni a gyermekek fogamzásának kérdéséhez, akkor az ilyen tantárgy életfontosságú. De ehhez a tanítóknak ismerniük kell magát a kérdés magvát, rendelkezniük kell a megfelelő irodalommal. Feltétlenül beszélni kell róla, de a tömegtájékoztatási eszközökben jelenleg sajnos csak a szex propagálását tapasztalhatjuk.

Az úgynevezett demokratikus országokban sokat beszélnek az ember szabadságáról. De vajon lehet-e szabadnak nevezni azt az embert, aki elől titkolják a létezés életfontosságú kérdéseit, s ezek helyett látókörébe az úgymond „szabad propaganda” segítségével a jólétként bemutatott perverzításokat helyezik? Ilyen helyzetben az ember inkább a valódi, boldog emberi élettől van megszabadítva.

Ennek ellenére én magam nem írtam volna a telegóniáról, ha Anasztáziától nem tudtam volna meg, hogyan lehet orvosolni még azt a helyzetet is, amikor az éppen férjhez menő nőnek mái-volt kapcsolata egy másik férfival.

Sőt, ezen túl, kiderült, hogy a vedrusszoknál létezett egy megindító szertartás, amelynek segítségével a nem saját gyermek is válhatott vér- és szellem szerintivé.

- A jelenséget, amelyet a mai orvostudomány „az első hím jelenségnek” nevez, a mi pogány őseink, különösen a vedrusszok, nagyon jól ismerték. Különleges szertartásokkal védelmezték tőle a fiatalságot.

A volchvok önálló folyamatok, szertartások által ki tudták törölni „az első hím” genetikai kódját és még azokat a lányokat is abszolút meg tudták tisztítani, akiket ellenséges támadások során erőszakoltak meg. Ennek

bizonyítékául nem féltek fiaikat ilyen lányokkal megnősíteni.

Ám létezik egy „de”. A pogány és még inkább az ősi vedrussz szertartásokat csak akkor lehet megérteni és elvégezni, ha ismerjük azokat belülről. Át kell őket éreznünk.

Ugyan mit ér, ha az ember azt írja - fontos szeretni, fontos felkészülni a gyermek születésére, fontos feltétlenül otthon szülni, azon a helyen, ahol a gyermek fogant.

Ugyan mit ér, ha az ember azt írja, hogy „a Szeretet örök megőrzése érdekében a családban három pontot kell egyesíteni, három érzést; a lét három szintjét”. Ésszel mindezt felfogni nem elegendő, ezt érezni kell. Érezni kell az ősök filozófiáját!

Az első elkerülhetetlen tett csak az ősök előtti vezeklés lehet, akiket megrágalmaztak, akiket ma pogányoknak neveznek, akiket elárultunk. Elárultuk atyáink és anyáink hagyományos szláv kultúráját. Azt a kultúrát, amely több tízezer évig létezett.

Azt mondják, Oroszországban a hagyományos vallás a kereszténység. De a kereszténység összességében nézve is csak egyetlen évezred óta létezik Oroszországban és sehogyan sem illik rá a „hagyományos” elnevezés.

Miért szükséges a vezeklés? Hát annál az egyszerű oknál fogva, hogy ha őseinket továbbra is vad, buta barbároknak fogjuk nevezni, - ahogy ezt nagy erővel igyekeznek velünk elhitetni -, és szertartásaikat mégis átvesszük, azok nem lesznek hatékonyak. Hiszen valamennyi szertartásuk a Világegyetemnek, a bolygók rendeltetésének, a pszichikai energia erejének, a gondolat erejének a tudására épült.

Szertartásaik segítségével megpróbálhatjuk elménk kolosszális energiáját bekapcsolni, de kedvező eredményt nem kapunk, mert e gondolatunknak egy másik gondolat áll majd ellent: őseink buták voltak.

Ellentmondás: Te ugyan buta és bolond vagy, de tetteid gyönyörűek. Az egyik kizárja a másikat, vagy ellentmond neki.

Lehet, hogy nem is annyira véletlenszerűen titkolják előlünk ős-szüleink kultúráját? A tudatlan és megfélemlített, gyökereitől megfosztott embereket könnyebb irányítani. Lehet, hogy ez civilizációnk Isten általi büntetése? A népi bölcsesség így mondja: „Ki mint vet, úgy arat!”. Eltéptük kapcsolatainkat elődeinkkel, ennek eredményeképpen szétszakadnak a gyermekeinkhez fűződő szálak is.

A mi őseinknek a gyermekek nemzéséhez viszonyuló magas kultúráját azokból a fennmaradt hagyományokból is meg lehet ítélni, amelyek a jelenkori Kínában és mindenekelőtt Japánban még mindig élnek. Itt a nő is és a férfi is mielőtt acélból lépne intim kapcsolatra, hogy gyermeket hozzanak a világra, egy speciális megtisztulási rítuson vesznek részt. Az ősi Kína, Japán, India, az

ókori Görögország vallásai - s ezek hagyományosan is ősi pogány országok - nagyon nagy figyelmet szentelnek a fogamzás kérdésének.

Tehát mit kell tennie minden olyan embernek, aki arra vágyik, hogy jó utódja legyen? Fontos volna előbb sok-sok időt szentelnie arra, hogy számtalan e témáról szóló írást tanulmányozzon át? Továbbá fontos volna sok-sok időt szentelnie arra, hogy olyan írásokat vizsgáljon át, amelyek segítenek a sors által neki ítélt személy megtalálásában, a gyermekek nevelésében?

Megmondom kereken: nem kell saját életének részét ezek tanulmányozására vesztegetnie. Én néhány évet nem is annyira ezek tanulmányozására szenteltem, hanem inkább arra, hogy megismerjem e szertartásokat és váratlanul megértettem: e hatalmas műveket a vedrusszok vidám, egyszerű és racionális szertartásrendszerbe sűrítették. E rendszerben bármely

élethelyzetre léteztek szertartások. Az ember ezek alapján úgy érezheti, mintha e szertartások kialakításában maga Isten segédkezett volna nekik ugyanúgy, ahogy az emberi létezés lényegének a megértésében is.

Még mielőtt megpróbálnánk felhasználni elődeink tapasztalatait, meg kell határoznunk, mely szertartásokat vegyük át.

- A következőket kell itt átgondolni: hány évvel ezelőtt és a jelenlegi Oroszország milyen nagyságú területén éltek ősszüleink?

Miként az ismeretes, a történelmi leírások, többek között az oroszul nyelvűek is, Egyiptom és Róma népeinek ötezer éves történelméről számolnak be. Ezen országokban a múltban is és jelenleg is zajlanak régészeti feltárások, melyekhez a turisták hatalmas áradatai özönlenek.

Oroszország esetében - még a nemzeti történelmi irodalomban is - csupán egyetlen ezeréves időszakról van szó.

Országunk területén állítólag nagy volt a nyomor, és ezen kívül más egyéb szinte nem is volt. Tényleg így lett volna? Vagy talán valaki szándékosan titkolja előlünk saját történelmünket? Igen, titkolja. Erről már írtam, de most egy régészeti információt kívánok bemutatni.

Arkaimról fogok most mesélni, amely közvetlen kapcsolatban áll a telegónia kérdésével. Anasztázia nagypapája szerint, éppen itt, Arkaimban három és fél ezer évvel ezelőtt született egy hatalmas felfedezés.

A TÖRTÉNELEM MÉLYÉBE

Arkaira - A volchvok akadémiaja

1952-ben a műholdak néhány különleges kör fényképét továbbították a Földre, amelyek láthatóan kirajzolódtak a Dél-uráli sztyeppe felszínéből. A körök mesterséges eredete senkiben sem hagyott kételyeket. Senki sem tudta azonban megmondani, mik lehetnek e körök.

Abban az időben a tudományos és az okkult körökben is fellángolt a vita arról, hol kell keresni az indoeurópai népek hazáját. A tudósok, nem minden alap nélkül, azt feltételezték, hogy több európai népnek, valamint az Indiában, Perzsiában és Ázsia egy bizonyos részén élő népnek is egyetlen rejtélyes közös őse van - az ősendoeurópai nép.

Számtalan kutató álmodozott arról, hogy megtalálja azon országokból származó

leleteket, ahol a legendákkal övezett fehér árja faj élt. A kutatók igyekeztek legalább azon rég elveszett titkosított tanoknak a közelébe férkőzni, amelyek az ősi árják birtokában voltak.

Amikor az Arkaim völgyben megkezdődtek az ásatások, a régészek arról tájékoztatták a tudós világot, hogy feltártak egy ősi várost, amelynek kora több mint 4000 év, és hogy e városban az ősi indoeurópai civilizáció emberei éltek. A kutatók Arkaimot városnak, szentélynek, egyúttal obszervatóriumnak kezdték nevezni.

Akit érdekelnek a tudósok hipotézisei, megismerkedhet velük az erről szóló szakirodalomban.

Én azt adom tovább, amit Arkaimról nekem Anasztázia nagypapája mesélt. Az ő gondolkodásának a logikája sokkal pontosabb és érdekesebb, mint az a logika, melynek alapján a tudományos hipotéziseket felállították. Ő meg is mondta kereken:

- Arkaim - sem nem város, sem nem szentély. Ami az obszervatóriumot illeti, az igaz, de itt egyáltalán nem ez a legfontosabb. Arkaim - akadémia, így lehetne nevezni mai szóhasználattal élve. Arkaimban éltek és alkottak a volchvok tanítói. Itt foglalkoztak a Világegyetem kutatásával, határozták meg a kozmikus égitestek kölcsönös kapcsolatát, az emberre gyakorolt hatásukat. Hatalmas felfedezéseiket nem írták le, nem is léptek föl a nyilvánosság előtt hosszú beszédekkel. Sokéves megfigyeléseikből szertartásokat alkottak meg, majd bemutatták ezeket az embereknek és figyelték, mennyire hatásosak. Ha szükségesnek bizonyult, korrekciókat végeztek rajtuk. A hosszú évekig tartó megfigyeléseket végül is egyetlen vagy két rövidke szóval is meg tudták nevezni, amelyek mögött ott rejlett a felfedezés egész lényege.

Van például egy ősi szertartás: a Mézszüret, ezt július 14-én ülik és az Almaszüret, amit július 19-én tartanak.

Az emberek az almaszüretig nem fogyasztottak almát az új termésből, a Mézszüretig pedig mézet az új gyűjtésből.

A hosszú megfigyelések folyamán a volchvok megállapították, hogy az adott napig az alma nem nyújt semmilyen jelentősebb hasznot az ember számára még akkor sem, ha megérett. Itt nem is annyira az alma a fontos. Az almaérésig számtalan más termés áll az ember rendelkezésére, emellett fogyasztható növények és gyökérnövények is. Ha az ember az almát kezdi fogyasztani, nem adnak teret az adott pillanatban hasznosabb termények számára.

Éppen a volchvok határozták meg, hogy a természetben nem fölöslegesen létezik egy bizonyos meghatározott folyamatosság és folytonosság a termések érésében. Pontosan e folyamatosság hozza létre az ember

számára azt az Isteni diétát, amelyet később az évezredek folyamán fölöslegesen keres majd a tudomány.

Arról, hogyan végezték e megfigyeléseket, több kötetes értekezéseket lehetne összeállítani.

De a volchvok ilyeneket nem állítottak össze, az embereket nem terhelték ilyen ismeretekkel. Az embereknek már kész, néhány szóba tömörített végkövetkeztetéseket adtak át. Az emberek pedig hittek a volchvoknak. Tanácsaikat az élet mindig alátámasztotta.

Ezen túl, ha összehasonlítanánk a vedrussz volchvokat, Görögország bölcseit, Egyiptom papjait és a jelenlegi tudósokat, - akik jelentőseknek számítanak -, rájönnénk, hogy összemérhetetlen különbségek vannak közöttük. A volchvok nem kaptak értékében hatalmas felfedezéseikért semmilyen rangot és érdemrendet, nem halmozhattak gazdagságot, sem hatalommal nem

rendelkezhettek, úgy, mint például Egyiptom papjai. Sőt, soha senki sem hajlongott előttük úgy, ahogy azt manapság az úgynevezett szellemi hierarchia sok képviselőjével teszik az emberek. Az egyedüli, amit a volchv kapott, amikor valamilyen településre érkezett, az étel volt, ruházat, lábbeli, ha már elkoptatta, majd hely, ahol megpihenhetett, de olykor maga a volchv utasította vissza a hajlékot és a csillagos ég alatt aludt.

Ezen túl kapott még őszinte, hamisítatlan emberi tiszteletet.

Az ilyen körülmények lehetővé tették, hogy a nemzeti gondolkodók és tanítók közül a legjobbak kerüljenek ki.

A volchvok terveit alapján az emberek hálás szívvel építettek Arkaimban találhatóhoz hasonló épületeket, ahol megoszthatták másokkal gondolataikat. Itt, mint valamilyen magasszintű tudós tanácsban, beszéltek felfedezéseikről, bemutatták a szertartásokat, amelyeket ezek alapján hoztak létre.

Az emberek gyakran nem is tudták, ki áll az egyik vagy a másik rítus mögött, kinek köszönhetik a bölcs és hatékony szertartást.

Például az egyik volchv, az emberiség történelmének egy kimagasló filozófusa, asztronómusa és pszichológusa, kilencven évet szentelt annak vizsgálatára, hogyan lehetne legyőzni a ma telegóniának nevezett jelenséget.

Ez a volchv e módot megtalálta és az embereknek egy hatásos szertartást adott, amely hosszát tekintve alig tizenöt perc. Igaz, az elvégzésére sokkal több idő szükségeltetik. Kérd meg Anasztáziát, Vlagyimir, ő majd mesél neked róla.

De megmondom kereken, e szertartást megérteni, átérezni csak a Szeretet ama érzésének befogadása által lehet, amellyel a mi távoli őseink bírtak, az ő szeretetük filozófiájának segítségével. Minél messzebbre sikerül behatolnod gondolataiddal a múltba, annál jobban fogod érteni a szertartást.

Hogy meggyőződjunk mindannak a hitelességéről, amit Anasztázia nagypapája Arkaim rendeltetéséről mondott, ismerkedjünk meg építészetével.

Arkaimnak az alakja kör, átmérője 160 méter volt. Ebből is látható, hogy városnak ez bizony kevéske. Mégis városnak fogom nevezni, ahogy azt eddig a tudósok tették.

A várost két méter széles vízzel telített árok vette körül. A külső fal nagyon masszív volt, 5,5 méter magasságnál elérte az öt méter szélességet. A fal négy bejárata közül a délnyugati volt a legnagyobb.

Aki a városba lépett, az azonnal az egyetlen gyűrűszerű, kb. öt méter széles utcára jutott, amely elválasztotta a külső falhoz tapadó lakóházakat a falak belső gyűrűjétől.

Az utcának fagerendákból készült kövezete volt, amely alatt teljes hosszában egy kétméteres árok húzódott, s ez kapcsolódott a külső körárokhoz. Ekképpen a városnak esőcsatornázási rendszere volt: a felesleges víz

átszivárgott a fagerendákból készült úttesten, az árokba jutott, majd ezen át a külső körárokba.

A külső falhoz tapadó lakóházak mindegyike, akár egy citrom gerezdjei, bejáratával a fő utcára nézett. A külső körben összességében 35 lakóházat tártak föl. Ennyi ház még egy falunak is kevés.

Majd itt van a belső fal titokzatos gyűrűje. Ez még masszívabb volt, mint a külső. Három méteres szélességnél elérte a hétméteres magasságot.

Ebben a falban, az ásatások adatai szerint, egy kisebb délkeleti pontban elhelyezkedő házagon kívül nem volt bejárat. Így a 25 belső lakóház - azonosak a külső kör lakóházaival - voltaképpen egy magas és vastag fallal volt az összes többitől elszigetelve. Ahhoz, hogy az ember eljusson a belső gyűrű kis bejáratához, be kellett járnia a gyűrű alakú utca teljes hosszát. Ennek rejtett értelme volt. A városba lépő embernek

meg kellett tennie az utat, amelyet a Nap jár be.

Végül Arkaim koronája a majdnem négyszög alakú központi tér volt, amely 25x27 méter lehetett.

A tűzhelyekből ítélve, amelyek egy bizonyos rend szerint voltak elhelyezve, ez a tér valamiféle szertartások végzésére szolgált.

Ily módon képletesen egy mandalát látunk - egy körbe fogott négyszöget. Az ősi kozmogonikus szövegekben a kör a Világegyetemet ábrázolja, a négyszög a Földet, a mi anyagi világunkat. Az ősi bölcs ember, aki csodálatosan ismerte a Kozmosz felépítését, látta, mennyire harmonikusan és természetesen van az felépítve. Ezért, amikor várost épített, kicsinyített változatában ismét a Világegyetemet alkotta meg.

Arkaimot egy korábban létrehozott terv szerint, mint egyetlen összetett komplexumot építették, úgy, hogy rendkívüli

asztronomikus pontossággal az égitestekre irányuljon! Az ábra, melyet Arkaim falában a négy kapu ábrázolt, voltaképpen a szvasztikát jelöli, amely a Nap járását követi.

A szvasztika jelentése a szanszkritban a boldogsággal, jóléttel, a legnagyobb szerencsével áll kapcsolatban. A szakrális szimbólumok egyik legősebbike, amely már a késői paleolit időszakában a világ több népénél felbukkant. India, az ősi Oroszország, Kína, Egyiptom lakói, de még a titokzatos közép-amerikai maják körében is elterjedt e szimbólum, bár nem az országok teljes területén. A szvasztikát láthatjuk a régi pravoszláv ikonokon is. A szvasztika a Nap szimbóluma, a sikeré, a szerencsée, az alkotásé. Ennek megfelelően az ősi oroszoknál az ellentétes irányú szvasztika a sötétséget, a rombolást, az „éjszakai Napot" szimbolizálja. Amint azt az Arkaim környékén talált árja korszokon látható ősi díszítőelemek is

mutatják, őseink mindkét szvasztikát használták.

Ennek mély értelme van. A napot az éj váltja föl, a fény a sötét helyét foglalja el, az új születés felváltja a halált - ez a Világegyetemben a dolgok természetes rendje. Ezért az ősi időkben nem volt „rossz” és „jó” szvasztika - egyetlen egységként (mint Keleten a Jin és Jang energia) értelmezték őket.

Arkaim kívülről gyönyörű volt: ideálisan kerek város, a bejárati kapuk mellett álló, a magasba törő tornyokkal, égő tüzekkel és gyönyörűen kialakított „homlokzatokkal”. Minden bizonytal ez valamiféle szakrális, különleges értelmet hordozó minta lehetett. Hiszen Arkaimban minden mély értelemmel volt áthatva.

Minden lakóház, amely egyik oldalával a belső vagy külső falhoz simult, a fő, gyűrű alakú utcára vagy a központi térre nézett. Az improvizált „előszobában” speciális

vízvezető volt, amely a főutca alatt húzódó csatornába vezetett. Az ősi árjának vízvezetékük volt. Ráadásul minden lakóházban volt még kút, kemence és egy kisebb boltíves éléskamra is.

A kútból a víz színe fölött két a földbe vezető vájat volt. Az egyik a kemencébe vezetett, a másik a boltíves éléskamrába. Mi-érc? Minden zseniálisan egyszerű. Mindenki tudja, hogy a kútból, ha beletekintünk, mindig hidegebb levegő áramlik. Nos, az árja kemencében ez a hűs levegő, miután átjutott a földalatti alagúton, olyan erős huzatot hozott létre, hogy lehetővé tette a bronz fűjtató nélküli olvasztását is! Ilyen kemence ott volt minden lakóházban, és az ősi kovácsoknak nem volt más dolguk, mint tovább művelni mesterségüket, így tökéletesítve művészetüket! A másik földalatti vájat, amely az éléskamrába vezetett, a csökkentett hőmérsékletet biztosította.

A közismert orosz asztroarcheológus K. K. Bisztruskin végezte Arkaim, mint asztronómiai obszervatórium feltárását, és az alábbi következtetésekre jutott:

Arkaim nem csupán egy komplikált, hanem egy rafináltan komplikált erődítmény. Alaprajzát tanulmányozva azonnal felmerült, mennyire hasonlatos a híres Stonehengehez, az Angliában található emlékműhöz. Például Arkaim belső körének az átmérője mindenütt pontosan 85 méter, voltaképpen ez egy két-sugarú - 40 és 43,2 méteres - gyűrű. (Tessék, próbálják lerajzolni!) Különbözik az Aubrey gödrök gyűrűje Stonehengeben is 43,2 méter! Stonehenge is, Arkaim is ugyanazon a földrajzi szélességen található, mindkettő egy serleg alakú völgy középpontjában. Közöttük pedig majdnem 4000 kilométer...

A tudós kutatók úgy vélik, hogy összefoglalva az összes kapott adatot, el lehet mondani, hogy Arkaim egy „horizonton álló

obszervatórium". Miért horizonton álló? Azért, mert a számításoknál és a megfigyeléseknél az égitestek (a Nap és a Hold) látóhatár mögül való felkeléséből és mögé való lenyugvásából indultak ki. Közben a korong alsó pereme „elszakadásának” (vagy érintésének) a pillanata került feljegyzésre, ami megengedi, hogy a legpontosabban fel lehessen jegyezni a jelenség helyét. Ha a Nap kelését kell figyelniük, észre fogjuk venni, hogy felkelésének helye az előzőhöz képest minden nap egy picit eltolódik. Észak felé haladva június 22-én éri el a maximális eltérési pontot, dél felé haladva pedig december 22-én. Ilyen a kozmikus rend. A Nap megfigyelésének négy látható pontja van. Két kelési pontja - június 22. és december 22., és ugyanígy két nyugvási pontja is a horizont elmentés oldalán. Adjuk még hozzá a napéjegyenlőség két-két pontját március 22-én és szeptember 22-én. Ez az évnek egészen pontos meghatározását tette

lehetővé. Az év folyamán van ugyanakkor még több jelentős esemény is. Ezeket is meg lehet határozni egy másik égitest, a Hold segítségével. Eltekintve megfigyelésének körülményességétől, az ősi időkben élő emberek ismerték a Hold mozgását a mennybolton. Néhány ezek közül:

1.) A holdtölték, ha június 22. környékére esnek, megfigyelhetők a téli napforduló (december 22.) körül is és fordítva.

2.) A Hold eseményei 19 éves ciklussal vándorolnak a napforduló pontjai körül („magas” és „alacsony” Hold).

Arkaim mint obszervatórium lehetővé tette a Hold megvizsgálását is. E hatalmas falgyűrűkön 18 asztronómiai eseményt lehetett lejegyezni! Hat a Naphoz és tizenkettő a Holdhoz (beleértve a „magas” és „alacsony” Holdat) kapcsolódott. Összehasonlításuképpen: a stonehengei kutatóknak csak 15 égi jelenséget sikerült meghatározniuk.

Ezen csodálatra méltó tényeken túl a tudósoknak a következő adatokat sikerült nyerniük: az arkaimi hossz méret - 80 centiméter. Továbbá a belső kör közepe a külső kör közepéhez viszonyítva 5,25 arkaimi mérettel tolódik el, ami megközelíti a Hold pályájának a dőlési szögét - 5 fok 9 plusz - mínusz 10 perc. K. K. Bisztruskin nézete szerint ez (a földi megfigyelő számára) a Hold és a Nap pályájának kölcsönös kapcsolatát tükrözi. Ennek megfelelően Arkaim külső gyűrűje a Holdnak van szentelve, míg a belső a Napnak. De ez még nem minden! Az asztroarcheológiai számítások alátámasztották Arkaim bizonyos paramétereinek a kapcsolatát a Föld tengelyének precessziójával, s ez máris magasabb szintet jelent még a modern asztronómiában is.

Tehát láthatjuk: Arkaimot a legnagyobb jóindulattal sem lehet a város kategória alatt említeni.

A parányi szobában nem tudott egy egész család létezni.

A filozófusok gondolkodására viszont ideálisan megfelelt.

Azt, hogy a volchvokat az ősi időkben bölcseknek és tanítóknak tartották, a történészek tudják. Következésképpen, Arkaim mint a híres tudományos központok egyike, csak a volchvoké volt. Másféle tudósok ugyanis azokban az időkben egyszerűen nem voltak.

Az, hogy a volchvok a kozmosz ismerete alapján számították ki és korrigálták a szer-tartásokat, szintén ismeretes.

A kérdés az, hogy ezek az egyedülálló szer-tartások ma hol vannak?! Miféle sötét erők semmisítették meg, vagy rejtegetik őket az emberek elől?!

MIRŐL AKART MESÉLNI SZUNGIR?

Most pedig egy még szenzációsabb információt szeretnék szíves figyelmükbe ajánlani. Egy olyat, amely előtt elhalványulnak Egyiptom piramisai és az ókori Róma romjai. Ez az információ - a szibériai remete elmondása szerint - szintén szükséges ahhoz, hogy jobban meg tudjuk érteni őszüleink ismereteit a Világegyetem felépítéséről és annak jelenségeiről. Ehhez azonban a lehető legmélyebbre kell behatolnunk a történelembe. Ezt mondta:

- Ha az elméd háromezer évre tud elmélyülni, fokozatosan kezded érezni háromezer év tudását. Ha ötezer évre, akkor ötezer évét, de nem fogod érteni mind. Valójában ehhez minimum tizenkilenc évezredre van szükség.

Hasonló méretű elmélyülés országunk történelmében teljes mértékben irreálisnak mutatkozott. Már készen álltam arra is, hogy Indiába, Tibetbe menjek, hiszen mondják, hogy ott sokkal többet meg lehet tudni őseinkről, mint idehaza. Végül mégsem kellett sehová sem utaznom. Kisült, hogy minden ott van a közelemben, és most én javaslom minden olvasónak, aki e sorokat olvassa, hogy az őszüleinkkel kapcsolatos gondolatait irányítsa távolabbra, mint tizenkilenc évezred.

A régészeti felfedezés, amelyről szeretnék önöknek beszámolni, a véletlen folytán került napvilágra Vlagyimir város mellett, amelynek kora a különböző hivatalos adatok szerint körülbelül 1015 év.

1955-ben A. F. Nacsarov, a vlagyimiri kerámiagyár kotrógépezelője az agyag ásásakor három méter mélységben egy hatalmas állatcsontjaira bukkant. A leletről értesítették a régészeket...

Már az első ásatások is megdöbbsentették a tudósokat. A feltárt sírokban talált emberek maradványai, dísz- és mindennapi tárgyai valamiféle ősrégi kultúráról tanúskodtak. A további kutatások arra utaltak, hogy elődeink a Kljazma folyó partjára még a kőkorszakban, 25 ezer évvel ezelőtt érkeztek.

Lehet, akad valaki, aki azt gondolja, hogy akkor az emberek valószínűleg még négykézláb, vagy egyszerű állatbőrbe bújva, kezükben doronggal futkároztak. Nem így volt. A tudósokat egy másféle tény lepte meg.

A csontvázak körül és azokon is, számtalan ékszer volt és ezek segítségével összeállították az ősi emberek öltözékét. Ez overallra vagy teljesen civilizált öltözékre hasonlított.

Olyan lelet ez, amely egyszerűbben elfogadtatná a feltártakat, mint bolygón kívüliek temetkezési helyeit, mert ellenkező esetben át kellene értékelnünk a történelem teljes megítélését.

A Vlagyimirben található Állami Történelmi Regionális Múzeum termeinek egyikében egy kiállítás található, amely éppen e leleteket mutatja be. A múzeum kiadott egy brosúrát is, amelyben az áll, hogy a szungiri településről - Oroszország egyik legérdekesebb régészeti emlékművéről - tud az egész világ régésztársadalma. Többször tartottak itt nemzetközi tudományos szimpóziumokat is.

Szungir - az Orosz-síkságon belül, a vlagyimiri kerületben található legészakibb ősi emberi települések egyike. A talált tárgyak gazdagságát és az ősi maradványok jó állapotát tekintve, nincs párja a világon.

A régészek, geológusok, paleontológusok és paleobotanikusok együttes igyekezetének hála, el tudjuk képzelni, hogyan éltek az emberek ama mérhetetlenül távoli időkben.

Itt, a gleccser határán kezdődött a tundra, amelyet imitt-amott lucfenyő-, nyírfa- és

jégerfa szigetek tarkítottak. Az állatvilág is sokrétű volt.

Ahogy azt a brosúra írja: „Az ősi szungiriak északi szarvasra, vad lóra, sarki rókára, rozsomákra, bölényre, barna medvére, farkasra, havasi nyúlra vadásztak; megfogták a nyírfajdot, a vadtyúkot, az ezüstsirályt is. Na és természetesen, a mammutot - ezt a hatalmas, mára kihalt állatot, amelynek magassága elérte a négy métert és súlya a hat tonnát. Egy ilyen trófeára vágytak az emberek, a húsrá, a bőrre (amely nélkülözhetetlen volt a kunyhók építésénél). Sőt, az agyaraik erős és hálás anyagként szolgáltak a fegyverek és dísz tárgyak elkészítéséhez”.

Nagyon érdekes a csontokból és szarvakból készült tárgyak alkotta eszközkészlet: a mamut agyaraiból nyélkiegyenesítők, kapák, pengék, védőfejek és nyakláncok készültek, a sarki róka szemfogaiból dísz tárgyak. Az ősközösségi művészet értékes alkotásává vált egy kisméretű lapos nagyfejű ló. Az értékes

szungiri lovacskát pontokkal díszítették és vörös okkerre festették. A lovacskán található pontok száma öttel osztható s ez azt bizonyítja, hogy a település lakói ismerték az ötös számrendszert. A hetes számrendszer használata a 25 ezer évvel ezelőtt élő emberek tudására utal. De világhírnevet a szungiri településnek az ősi emberek egyedülálló sírhelyei hoztak.

1964-ben egy vastag okker színű földréteg alatt egy női koponyát találtak és tőle kicsit oldalra egy idősebb férfi maradványait. Mellén picli lapokból felfűzött lánc volt, karjain 25 kis lemezből álló mammutagyarból készült karkötő, a koponyáján, a karjai és a lábai vonalában, a törzsén számtalan fűzér (három és fél ezer) feküdt. Elhelyezésük a csontvázon lehetővé tette, hogy rekonstruálhassák az ősi szungiri lakos ékes ruházatát. Ez a jelenlegi arktikus népek szőrméből készült öltözékére hasonlított. A sekély

sírban egy kovakőből készült kést és kaparót találtak.

Hasonlóan gazdagnak mutatkozott az a sír, amit két évvel később tártak fel.

A sírban egy koponya nélküli felnőtt ember maradványait találták meg. Mellette agyarakból készült láncfüzerek, gyűrű és az északi szarvas szarvai. Ám később, 65 cm mélységben, a felső sír fölött két gyermekcsontváz bukkant elő.

A kisfiú 12-13 éves lehetett, a kislány 7-9 éves. Egyenes testhelyzetben helyezték el őket a sírban úgy, hogy a fejük érintkezett. A „síron túli világba” a gyermekeket vadászfegyverek kísérték, amelyeket mamutagyarakból készítettek: 11 dárda, 3 tőr és 2 lándzsa. Kiváltképp érdekesek voltak a lándzsák, amelyek egyetlen elhasított és kiegyenesített, egyenként 2,5 és 1,5 méter hosszú agyarból készültek. A sírban találtak még mammutagyarból készült „jogarokat” és nagyon kifejező erejű ló- és

mammutszobrocskákat is, faragásokkal díszített diszkoszokat, amelyeknek valószínűleg szertartási jellegük volt és a Nap és Hold kultuszával álltak kapcsolatban. A gyermekek ruházatán ezernyi gyöngy ékeskedett, amit a mellükön csontból készűk csatok fogtak össze. Hátul gyöngyfüzéreket varrtak rá, amelyek állatfarkakat hivatottak jelképezni.

Ez a lelet bizonyítja, hogy a kőkori embereknek összetett temetkezési szertartásaik és fejlett vallási elképzeléseik voltak. Teljes bizonyossággal feltételezhető, hogy hittek a síron túli életben.

Szungirban 1956-tól egészen a mai napig, kisebb szünetekkel, komplex régészeti kutatások folynak. E munkálatokat immár majdnem húsz éve Ottó Nyikolajevics Bader, a tudományok doktora vezeti. M. M. Geraszimov, antropológusnak, akadémikusnak és tanítványainak, G. V. Lebegyinszkajának és

T. Sz. Szurnyinának sikerült rekonstruálniuk a szungiri lakosok kinézetét.

Köztudott, hogy az antropológusok a koponya alakjából eléggé pontosan tudnak következtetni az emberek arcára és rekonstruálni azt. Ennek köszönhetően különösen ritka lehetőség kínálkozik: láthatjuk a távoli, letűnt korokban élő emberek arcát. Kihasználtam e lehetőséget - megnéztem az arcukat. A felnőtt férfinak lelkileg egészen átszellemült, bölcs ábrázata lehetett, a kislánynak kissé szomorkás, és a kisfiú, mintha gondolataiba mélyedt volna.

A régészek elképzelései a vadászatról és mindenekelőtt a mammutról, úgy tűnik, nem egészen pontosak. Anasztázia nagypapáját a vlagyimiri múzeum e különleges termébe vezettem. Az öreg lassan elsétált a kiállított panelek előtt, de egyik előtt sem állt meg. Majd a terem közepén mégis megállt, és négyszer egymás után, mind a négy égtáj felé meghajlott. Amikor elmeséltem neki, milyen

következtetésekre jutottak a tudósok, többet is megcáfolt közülük:

- Ezek az emberek, Vlagyimir, soha nem vadásztak mammutokra. A mammutok az ő házi állataik, a gazdaságban kiváló segédek, a terhek szállító eszközei voltak. Többféle munkát el tudtak végezni, mint a mai elefántok Indiában, amelyeket hajcsárok irányítanak.

Amikor a mammut hátán álltak, az emberek le tudták szedni a fákról a termést, fonott kosarakba, zsákokba rakni, majd a megfelelő helyre szállítani azt.

A mammut a családi birtokok tisztárait meg tudta tisztítani a fiatal hajtásoktól, amikor azok ott elburjánzottak, vagy a közeli erdő kezdett terjeszkedni. Amikor megbízták, meglóbálta és kihúzta a földből a fákat, ha a tisztást nagyobbítani kellett. Amikor pedig egyik helyről a másikra kellett költözködni, az emberek a mammutra rakták

háztartásuk felszerelését, szerszámaikat és élelmiszerkészleteiket.

A mammut nagyon jó és munkaszerető állat volt. Még egy kisgyermek is magával tudta vinni, vezetni, ha pici ujjaival ormánya puha végét tartotta.

A gyermekek gyakran játszottak a mammuttal, rávették, hogy ormányával vizet szip-pantson fel, majd lespriccelje őket.

A mammut örült, amikor látta, hogy ugrándoznak és az örömtől visonganak a kis gyerkőcök.

Hatalmas meglepedettséget jelentett a számára, amikor a gereblyére hasonlatos, e célra alkalmas eszközzel fésülgették a szőrzetét. Azt az ember többször átmosta, majd saját szükségleteire használta - például ágyak készítésére.

Ezeknek az embereknek nem volt okuk a mammutokra vadászni. Ezt még abból az információból is meg lehet állapítani, amit a

brosúrában olvastál. Ebben az egyik információ ellentmond a másiknak.

- Miért mondana ellent?

- Te magad ítéld meg! Számtalan vadállatot nevez meg a brosúra. Ezeket speciális csapdákkal könnyűszerrel és a megfelelő mennyiségben meg tudták fogni. Ha azonban megölték a mammutot, amelynek súlya elérte a 6 tonnát is, az összes húsát nem tudták megenni.

- De ha sok ember tette?

- Sokan nem teheték. Az ősi korokban az emberek nem éltek olyan zsúfoltan, mint manapság a városokban és falvakban. Mindegyik nemzetségnek meg voltak a saját földjei. Mindegyik családnak meg volt a saját területe, saját háza. Három négyzetkilométer területen nem élhettek többen, mint százan. Megenni a hattonás hatalmas állatot nem tudták 2-3 nap alatt, még akkor sem, ha húson kívül semmi mást sem ettek volna. A romlásnak indult hús rothadni kezdett volna,

hatalmas mennyiségű rovarot vonzhatott volna magához, járvány is kitörhetett volna.

- De az is lehet, hogy vendégségbe hívtak magukhoz embereket más területekről, nem?

- Ugyan, mi értelme lett volna néhány kilométert megtenni csak azért, hogy húst egyenek, amelyből odahaza is volt elegendő?

- De ha maga azt mondja, hogy a mammut romlásnak indult húsa járvány kitörésének a veszélyét is jelenthette, akkor ugyanolyan járványveszélyt jelenthetett a házi mammut, amikor elpusztult.

- Vlagyimir, a mammut sosem halt meg a családban. Amikor megöregedett, érezte, hogy közeleg a halál, elhagyta otthonát, háromszor trombitált, majd messze ment, ahová a mammutok jártak meghalni és ott halt meg. Ezt tudnod kell, hiszen így tesznek a vad indiai elefántok is. Haláluk előtt trombitálnak, majd elhagyják a csordát.

- Ez azt jelenti, hogy teljesen téves tudásunk van az ősi emberek táplálkozásáról?

- Igen, így van. Lehet, éppen azért, hogy megindokolják az állatokhoz való barbár viselkedésmódot. Minél mélyebbre hatolunk a történelembe, annál kevesebb embert lehet találni, aki húsevő lett volna. Számukra elegendő volt a növényi táplálék. Az állati termékek közül pedig azt használták, amit az embernek maguk az állatok adtak át, mint a tej és a tojás. Az első emberek gyomrának árthatott a hús.

Azt, hogy az ősközösségi emberek számára a vadászat nem volt az élelem szerzésének a fő forrása, az is bizonyítja, hogy ez a mód nem tűnik racionálisnak, ha azt összehasonlítjuk az élelem nyerésének más módjaival.

- Milyen más módjaival?

A megszelídített, háziállatoktól nyert élelemmel. Képzeld el egy olyan embert, akinek gazdaságában mammut, tehén, kecske van,

amelyeket meg lehet fejni, így naponta kap friss, első osztályú tejet. Ennek az embernek a gazdaságában van még baromfi is: liba, kacska, tyúk. Ezek tojást tojnak neki, s nem igényelnek nagy törődést. Lehetősége van ezen kívül a méhektől is elvenni az általuk előállított méz egy részét és virágport is, sőt, fogyasztatható számtalan gyökérvénnyt vagy ehető növényt is, ami a közelében megtermett. De az ember hirtelen megbolondul, esztét veszti. Megöli az összes háziállatot, amelyek többek között még álmát is védelmezték, megeszi őket és vadon élő állatokra kezd vadászni, így téve ki magát a veszélynek, immár nem garantálva a rendszeres táplálkozást friss termékekkel sem a maga, sem a családja számára.

A barátság és a szeretet helyett, amelyet a háziállatok adtak neki, ekképpen kizárólag agresszív környezetet kapott, amelyben családjának élni, úgymond, szinte lehetetlen.

- Az első emberek valóban azonnal az állatok megszelídítésével és idomításával kezdtek volna foglalkozni? Nem lehet, hogy ez egy későbbi időpontban zajlott?

- Az embernek nem lett volna semmilyen későbbi időszaka, ha azonnal agresszorként nyilvánult volna meg. Hiszen te, Vlagyimir, már hallottál arról, hogy még a vadonban élő farkasok is képesek táplálni egy kisgyermeket, ha az erdőbe kerül. Ugyanakkor, ugyanabban az erdőben egy felnőtt embert ugyanaz a farkasfalka szét is téphetett. Miből fakad az emberhez való ennyire eltérő viszony?

- Nehezen tudnám megmondani.

- Abból, hogy az első esetben, az emberben, mint gyermekben nincs agresszió és a másik esetben a felnőtteknél, ott az agresszió és félelem, s ez a környezet számára kellemetlen érzést teremt.

Az első emberekben nem volt félelem és agresszió, a szeretet érzése dominált bennük

és az őszinte érdeklődés a környező világ iránt. Ezért egyáltalán nem kellett különösebb igyekezetet fektetniük az állatok és madarak megszelídítésébe és idomításában a legfontosabb számukra az volt, hogy meghatározzák a Földön élő összes állat rendeltetését. S ezt ők el is végezték. Ami az állatokat illeti, te már tudod: számukra az öröm magasabb forrását jelenti az embertől kapott szeretet és figyelem.

Húst először a nem teljes értékű ember fogyasztott, az olyan ember, akit elhagyott a Szeretet Energiája. Az ilyen ember mintha megbolondult volna, vagy a legszönyorosabb betegség támadta volna meg. S ez a betegség mind a mai napig tart.

- Ugyan miféle kapcsolat lehet a szeretet és az ember általi húsfogyasztás között?

- Egyenes. A szeretetben élő ember képtelen gyilkolni.

- Lehet. De meg tudja mondani, miért haltak meg ezek a gyermekek 25 ezer évvel

ezelőtt? Miért vannak ilyen különös módon eltemetve, fejükkel egymás mellé?

- Hogyne, meg tudom mondani, de a mese nagyon hosszú volna. Viszont neked most nem azt kell meghatároznod, hogy hogyan érte őket a halál, hanem azt, hogy mi volt a célja?

- Mi volt a célja?

- Hát látod, Vlagyimir, ismét csak tömör kérdéseket teszel fel.

De e szavakért most azért ne orrolj meg rám úgy, ahogy a tajgában. Inkább gondolkodj el azon, mi a mesém tanulsága! Nagyon nagy kára lesz annak, ha nem tanulsz meg magad gondolkodni!

Amikor én beszélek, te hallgatsz és ebben az időben elméd nem saját következtetésein dolgozik, csupán tényként fogadja az enyéimet. Azt a célt tűzted ki magad elé, hogy megtaláld a múltban azokat a feltételeket, amelyek között a Szeretet örökké tudott élni

az emberekkel, visszaállítod őket a mába - ez jó, helyes út, a legfontosabb cél.

Szeretnéd meghatározni, miféle korban élt együtt a Szeretet az emberekkel. Nézd, íme, előtted egy időpont, gondolkozz! Két zsenge korú gyermek csontváza van előtted. A gyermekek halála ilyen gyermeki korban értelmetlen, amíg az emberek nem tudják meghatározni, milyen komoly információ van eltemetésükben elrejtve.

Haláluk értelmet nyer, ha ezt az információt te most elfogadod.

Nem haragudtam meg az öregre azért, hogy eszem lustaságára utalt. Már régen megértettem - valamilyen sajátos módszereket használ a nagypapa, nem egyszer próbált már rávezetni, hogy másképpen használjam elmémet. De hiszen én nem jártam ki azt az iskolát, amit ők, nem csiszoltam elmémet gyermekkorom óta. Közös iskolába jártam, amely meglehetősen szellemet még ki is kapcsolja.

S így állok a gyermekek csontváza előtt, s bármennyire megfeszítve gondolkodom, sehogya sem tudom megérteni, hogyan lehet bármit is megtudni a szeretetről, amely 25 ezer évvel ezelőtt létezett, pusztán abból, hogy a gyermekek csontvázait figyelem, sőt, hogy volt-e, létezett-e egyáltalán akkoriban?

- Volt, létezett - mondta hirtelen az öreg.

- Miből gondolja, hogy volt és létezett? Hiszen a múzeumi táblán a szeretetről egy szó sem esik.

- Nem esik, na és? Nézz figyelmesen! A csontvázakból ítélve, ezek itt gyermekek. A kisfiú tizenkét és fél éves, a kislány pedig, nyolc. Csontvázaikon százával vannak a csontból készült gyöngyök. Elhelyezésükből ítélve tudósaitok már meg is állapították, milyen ruha volt a gyermekeken. De vajon csupán erről mesélnek a csontgyöngyök?

- Ugyan mi másról mesélhetnének még?

- Arról, Vlagyimir, hogy ezeket a gyerekeket a szüleik nagyon, de nagyon

szerették. Szerették gyermekeiket és egymást is. Csak a szerető szülők fordíthattak annyi időt gyermekeik ruhájának az ékesítésére szolgáló díszítések elkészítésére. Ez még arról is tanúskodik, hogy volt elég szabadidejük művészetekkel foglalkozni, jó ruhákat tervezni, majd meg is varrni azokat.

A sírban található tárgyak közül teljes mértékben hiányoznak a gyilkolás fegyverei.

- Na és a dárdák? Ezek talán nem fegyverek?

- Természetesen azok sem. Sőt, nem is szigonyok hal fogásához, hiszen a végükön nincs él. A tárgy, amelyet itt dárdának neveztek, még csak nem is éles. A vékony és könnyű dárdával nehéz volna bárkit is megölni vagy akárcsak megsebesíteni.

- Akkor mi célt szolgált ez a tárgy?

- Az állatok idomítására és irányítására. Nézd, mennyire hasonlít egy olyan pálcára, amely segítségével ma az idomárok dolgoznak, arra a pálcára, amelyet a mai

elefánthajcsárok használnak, amikor az elefántokat irányítják.

- De miért kellett ezeket éppen csontokból készíteni? Vehettek volna egy botot és nem kellett volna időt pazarolniuk arra, hogy a csontot egyenesítgessék, díszítgessék.

- A bot nem szolgálhat hosszú ideig, az állatok ugyanis hozzászoknak egy adott tárgyhoz, annak alakjához, illatához, amely a gazda keze érintésétől alakul ki.

- Jól van, minden, amit mond, eléggé meggyőző, de vannak itt még olyan tárgyak is, amelyek nyílhegyhez hasonlítanak. Viszont a nyíl éppen gyilkolásra van szánva.

- Ezeknél az embereknél, akik a földtörténet egy későbbi időszakában éltek, a nyilak arra szolgáltak, hogy elrettentsék a rájuk támadó állatokat.

A tárgyak között van olyan is, amely kapára hasonlatos. Ez ténylegesen is egy a magvak elültetésére és a gyökerek kiásására szolgáló eszköz.

- És a díszítések? Tessék, itt vannak a sarki róka szemfogaiból készült gyöngyök. Sőt, még a ruházatuk is, ahogyan azt a tudósok feltételezik, bőrből készült, vagyis mégiscsak megölték az állatokat.

- Azt, hogy ruházatuk bőrből készült, a tudósok helyesen feltételezik, de ehhez egyáltalán nem volt szükség megölni az állatokat. Léteztek hüllők, amelyek levetették régi bőrüket. Megesett, hogy valamilyen oknál fogva a hüllők elpusztultak. Ilyenkor a hangyák a belsőségeket elfogyasztották, de érintetlenül hagyták a bőrt, amely nagyon jól jött a ruha elkészítéséhez. Ilyen helyzetben butaság időt pazarolni az állatok megölésére, a belsőségek eltávolítására, a bőr kidolgozására, szárítására, majd puhítására. Minek? Ha van lehetőség már készen és ideális állapotban hozzájutni. Az Isteni természetben minden szükséges előre biztosítva van az ember számára. A sarki rókának a szemfogait is sokkal egyszerűbb elvenni a

csontvázból, amelyet a természet már kidolgozott és kiszárított.

Itt megszakítom a nagypapának a régészek egyedülálló leletéről szóló elbeszélését.

A brossurában, amelyet a Vlagyimiri Állami Múzeum jelentetett meg, van két rajz. Ezek a kiállító pavilonokat, a Szungir építészeti parkot, valamint a Szungir múzeumi komplexumot ábrázolják. A brossúrában az is le van írva, hogy az egyedülálló lelet feltárása után nemzetközi szimpóziumokat tartottak itt.

Ennek ellenére azonban ne siessenek meglátogatni az ősi civilizáció ásatásainak helyét. Nincs itt semmilyen pavilon, csak befejezetlen, omladozó romok. Régészeti ásatások sem folynak intenzív módon. Az államnak nincs pénze a komoly munkák végzésére. Igaz, hogy bizonyos munkálatok folynak, de ezeket csak a tudósok és a helyi önkormányzatok lelkesedése élteti.

Én e különleges helyre a hétvégén érkeztem. Az árkok egyikében láttam, amint két ember földmintákat vett és óvatosan nejlonzacskókba helyezte azokat. Kiderült, hogy az Állami Régészeti Intézet munkatársai, és hogy a régészeti leletek gazdagságát tekintve Szungir az őskori ember leggazdagabb lelőhelye a világon.

A vlagyimiri múzeum kiállítása egyedülálló egész Oroszországban. Elmesélték nekem, hogy a szungiri ásatásokat olykor turisták is meglátogatják, de zömmel inkább japánok, mert a Tokiói Nemzeti Régészeti Múzeumban van egy sokkal nagyobb és gazdagabb kiállítás Szungirról.

Be különös, ötlött föl bennem: a Felkelő Nap országában nagyobb tisztelettel viseltetnek a mi őskori eleinkhez, akik országunk területén éltek, mint mi magunk. Köszönjük nektek, japánok, hogy őrzitek ősszüleink kultúráját!

Oroszország magasztos missziójáról beszélünk, a szellemiségről, arról, hogy fontos támogatni az ország „imidzsét”, de miféle támogatásról lehet szó ott, ahol a külföldi turisták saját szemükkel látják, mi hogyan viszonyulunk történelmünkhöz.

Nos, csak reménykedhetünk, hogy talán civilizáltabb utódaink megtudják, milyen titkokat rejt még Szungir. Sikerült megtudnom, hogy 25 ezer évvel ezelőtt élő őszüleink civilizált emberek voltak, tudtak gyengéden szeretni és örökre védelmezni a Szeretetet.

A TÖRZSI TÁRSADALMI REND

Minden valószínűség szerint úgy néz ki, hogy ahhoz, hogy vissza tudjuk állítani a valódi hagyományokat és szertartásokat, amelyek képesek a családokban megőrizni a Szeretetet, elkerülhetetlen sokkal teljesebb információt szereznünk ősszüleink életéről.

Ehhez azonban szükséges elmélyülnünk a történelmi múltban, egészen a törzsi társadalmi rend időszakáig. Abban az időben miután a férfi és a nő egymásba szerettek, gyermekeik, unokáik, dédunokáik születtek, így barátságos törzsi települések jöttek létre.

Ma a férfi és a nő nem tudja megtartani maga mellett még legközelebbi hozzátartozóit, a gyermekeit sem. Alig nőnek fel, máris azon vannak, hogy elhagyják szüleiket. Kollégiumba mennek, albérletbe, gyakran

nagy anyagi ráfordítások árán, mégis elmennek.

De nem csupán a gyermekek! Sok házaspár elválik, még mielőtt megszületnének a gyermekek, vagy röviddel azok megszületésük után.

A törzsi társadalmi rend több évezreden át fennállt a kereszténység előtti Oroszországban. Jellemző rá, hogy - összehasonlítva más ezt követő társadalmi rendekkel - az akkor élők nem ismerték a válást és a családok sokkal erősebben összetartottak. Csak az igazi Szeretet képes kialakítani a családot, a nemzetséget. A múltban a felcseperedett gyermekek sokkal könnyebben el tudták hagyni a családot, mint manapság. Itt a kereszténység előtti Oroszországra gondolok.

Amikor a fiatalok, akik megszerették egymást - ha a szüleikkel való kapcsolat nem elégítette ki őket -, elmehettek a családi házból, maguk építhettek maguknak lakóházat a megkedvelt területen,

szerezhettek maguknak élelmet az erdőben, majd később, amikor megművelték a földet, létrehozhatták gazdaságukat. De nem mentek el. Mert a család alapítói figyelemmel és szeretettel viseltettek irántuk.

Nekünk tanulmányoznunk kell ezen időszakot és átmenteni belőle jelenünkbe racionális magvait, amelyek képesek segíteni erős családokat építeni.

De hogyan, milyen módon lehet információhoz jutni arról, hogyan éltek akkor az emberek, ha az orosz történelem csak a keresztény időszakot írja le?

- A nemzetünk történelmébe tett látogatás azért is szükséges, hogy meghatározhassuk, vajon az ősi szertartások és a kultúra maguktól tűntek-e el, mert szükségtelenné váltak, vagy céltudatosan lettek megsemmisítve.

- Ha maguk tűntek el, akkor nem érdemes a történelmi időkben vájkálni, hiszen a nép maga vetette el az ősi kultúrát, mint

fölöslegesen, ezért nem is fogja ma sem elfogadni azt.

Ha az ősi hagyományok céltudatosan lettek megsemmisítve, akkor fontos megtudni, ki és miért tette mindezt. Megtudni, megtalálni és bemutatni a társadalomnak, hogy mérlegelje a helyzetet.

Lehet, hogy az ősi szertartások és hagyományok az emberi létezés olyan titkait hordozzák magukban, amelyek megfejtése nélkül továbbra is a szakadék, a kihalás és a családi perpatvarok miatti gyötrelmek felé fogunk haladni. Gyakran beszélünk kegyetlen háborúkról, a családi konfliktus ugyancsak minden résztvevő fél számára sokkal fájdalmasabb, mint az Irakban vagy Izraelben történt események, amiről a hírmagazinok tudósítanak.

Megpróbáltam mindenre visszaemlékezni, amit tudtam az ősi Oroszország történelméről és rájöttem, hogy az egyedüli fonál, amely kivezet bennünket a történelmi

kitalációk labirintusából -bármennyire is furcsának tűnhet az első pillantásra - Dzsingisz kán hadvezér. Vagy másképpen mondva: Oroszország úgynevezett háromszáz éves tatár-mongol járma. Miért? Hát azért, mert ez az időszak nem sokkal a kereszténység bevezetése után kezdődött, amikor még nem voltak teljesen megsemmisítve eleink hagyományai. Továbbá azért is, mert Dzsingisz kán volt saját korának talán legmarkánsabb, legérdekesebb és legtanultabb személyisége. Nem csupán azért, mert utódai leigázták a fél világot, hanem itt az az érdekes, hogy azt hogyan tették. El is mondom: hadseregük e kérdésben másodrangú szerepet játszott. A különböző történelmi forrásokból tudni, hogy Dzsingisz kán expedíciókat indított sok országba, Kínát és Indiát is beleértve, ahonnan bölcseket szedett össze. Sok időt töltött a bölcsekkel való beszélgetéssel. Megpróbálta meghatározni az ember életének az értelmét

a Földön, megtalálni a halhatatlanságot. Más szavakkal élve, gyűjtötte a különböző népek bölcséletét és valószínűleg tudott az ősi Oroszország társadalmi rendjéről is.

S be is bizonyosodott, hogy tudott. Meg vagyok róla győződve, hogy nemzetsége, fiai és dédunokái ezen ismereteknek köszönhetően voltak képesek évszázadokon át engedelmisségben tartani több ország úgynevezett nemességét. Nem tévedtem, amikor azt mondtam, nem országokat, nem a népet tartották engedelmisségben, hanem nevezetesen a nemességet, amely kizsákmányolta ezen országok népeit.

Valaki azt is gondolhatja, hogy ugyan milyen kapcsolat lehet a Szeretetet megőrzésére képes ősi családi hagyományokról, szertartásokról szóló tudás és az országok sikeres leigázása között?

Ne csodálkozzanak! A legközvetlenebb, s a róluk szóló tudás erősebb, mint a katonák

millióinak a kardja. Sőt, még a legmodernebb fegyvereknél is erősebb.

Nincs szándékomban leírni az egész háromszáz éves tatármongol uralmat Oroszországban. Ennek csak egyetlen, de rendkívül jellegzetes és érdekes epizódját írom le - a vlagyimiri és szuzdali fejedelemség leigázását.

Több forrásból merítettem hozzá információt. A következtetéseket próbáljuk meg közösen levonni.

A TITOKZATOS MANŐVER

Batu kánnak, Dzsingisz kán unokájának sejtelmes, Vlagyimir városa alatti titokzatos manőveréről 1238-ban megemlékeznek a krónikák, a mai történelmi források, az egyházi irodalom. Miben rejlik sejtelmessége? A krónikák az alábbiakat írják:

„Miután Batu 1237-ben bevette Rjazanyt, 1238 tavaszán lovasságával lerohanta Szuzdal városát" és - ahogyan azt számtalan egyházi forrás megállapítja, felégette azt, a lakosságot részben lemészárolta, részben foglyul ejtette. E forrásokban sok szó esik a „népen elkövetett iszonyatokról".

Ugyanakkor a világi történészek sokkal pontosabban és pártatlanabban írják le a helyzetet. így például a Vlagyimiri- és Szuzdali Állami Múzeum anyagaiban az adott eseményről az alábbiak állnak:

„A tatárok Vlagyimir városa határában verték fel sátraikat, majd *felkerekedtek és elfoglalták Szuzdalt. Kifosztották a Szent Istenanya templomot, felégették a fejedelem udvarát, felgyújtották a Szent Dimitrij kolostort, másokat kiraboltak; megölték az idős szerzeteseket és a szerzetesnőket, a pópákat, a vakokat, a bénákat, a süketeket, a munkában agyonhajszoltakat, és az embereket mind lekaszabolták, de az összes fiatal szerzetest és szerzetesnőt, a pópákat és nejeiket, azok lányait és fiait táborukba hurcolták, majd Vlagyimir felé vették útjukat.*”

Amint azt láthatjuk, Batu távolról sem az egész lakosságot mészárolta le. Az öreg, magas beosztású szerzeteseket megölte, de foglyul ejtette a fiatalokat. Gyűjtogatott és fosztogatott, de nem az egész városban, hanem csak a fejedelmi rezidenciákban, Szuzdal templomaiban és kolostoraiban.

S most tessék, fejtsék meg e különös történelmi rejtvényt! Miért állítja a dokumentum ezt: A tatárok Vlagyimir városa határában verték le sátraikat, majd felkerekedtek és elfoglalták Szuzdalt?

Bármelyik hadtörténész, sőt, akármelyik kortárs katonai parancsnok is azt mondaná, hogy az ilyen manőver bizony ellentmond a katonai taktikának.

Felverni egy nagy, erődítménnyel körülvett város falai alatt a tábort, otthagyni azt és elindulni a sereggel egy kisebb felé, kész öngyilkosság!

Az akkori Vlagyimirtól Szuzdalba a távolság 35 kilométer volt. Lóháton, úttalan utakon ehhez egynapi út kellett.

Szuzdal bevételehez kellett még - minimum - néhány nap, majd a visszafelé vezető útra még egy további nap.

Hiszen a katonáknak - Vlagyimir védőinek - elég lett volna egyetlen nap, hogy kijöjjenek a megerősített városból és szétrombolják az

otthagyott, katonaság nélküli üres tábort; elkössék a tartalék lovakat, elkobozzák a tartalék nyílveszőket, az élelmiszerkészletét, a támadó létrákat és követő szerkezeteket, így fosztva meg az ellenfelet nem csupán a roham lehetőségétől, hanem a harcképességétől egyáltalán.

De a katonák nem hagyták el a várost. Vajon miért? Talán azért, mert nem tudták, hogy Batu serege elhagyta a tábort? De igen, tudták. Az erődítmények magasságából mindez jól lehetett látni, sőt, a felderítők is hírül hozták.

Talán azért, mert Batu hadserege olyan népes volt, hogy a sátortábor őrsége is képes lett volna egymaga visszaverni a támadást?

Eredetileg a történészek ezt így is magyarázták. Állítólag az Aranyhorda majdnem egy millió embert számlált. Ez a szám elgondolkodtatta a történészeket, és kezdték csökkenteni azt. Így jutottak el egészen 130 ezerig, de voltak, akik egészen 30 ezerig.

Természetesen vonzó lehet a vereséget az ellenség számával megindokolni. A tárgyilagosabb tudósok azzal érveltek, hogy abban az időben egy egymillió fős hadsereget egyáltalán nem lehetett volna mozogtatni.

Egymillió szablyával ellátott katona a szükséges hadifelszereléssel három millió lovat jelentett volna. Ilyen ménes, ha egy helyen kell tartani, még nyáron is éhen pusztulna, mert minden füvet letaposna maga körül. Télen pedig nem volna elég takarmánya.

Hát így csökkent a sereg száma először 130, majd 30 ezerre. Figyelemre méltó szám! Batu alig százharmincezres serege az egyik orosz fejedelemséget a másik után foglalta el és teljes országokat is.

De még ez a szám is túlzott! Ahhoz, hogy leigázzák az akkori idők orosz fejedelemségeit, mindazzal a tudással, amit Dzsingisz kán utódaira hagyott, egyszerűen nem volt szükség még egy ötvenezer főt számláló

hadseregére sem. Elég volt tudni, ismerni az orosz nép, az orosz családok életét és helyes politikát folytatni, mely e tudásra épült.

Batu, miután táborot vert Vlagyimir városánál, nem egész seregével ment Szuzdalba, hanem csupán egy kisebb osztagot indított útra annak bevételére. Hát ezért nem mentek ki a vlagyimiri lakosok a megerősített városból, hogy szétverjék a sátrakat és megsemmisítsék az ellenség katonai létesítményeit.

Nos, tudják, hány napra és éjszakára volt szüksége Batu kisebb osztagának arra, hogy bevegye az akkori Oroszország szellemi bástyáinak egyikét, a legendás Szuzdal városát, amelyet akkoriban több mint egy tucat kolostorerődítmény vett körül?

Egyetlen egyre sem! Batu osztaga egyszerűen besétált a városba és felgyújtotta a fejedelem rezidenciáját, aki csapatával együtt elmenekült a városból, majd lemészárolta az összes magas pozíciót betöltő papot, a

fiatalokat pedig foglyul ejtette. Sőt, a mongolok a Szity folyónál utolérték és megsemmisítették a menekülő fejedelmet is annak csapatával együtt.

Valakiben felmerülhet az is, hogyan léteztetett ilyesmi? Hol a büszke orosz nép leigázhatatlan és szabadságot szerető szelleme?

Megmondom én! Az orosz néppel és szellemeivel semmi gond, rendben van az. A logika azt súgja, hogy a nép tapsal és örömjongva fogadta Batu Szuzdaltól visszatérő kis csapatát. Kvaszt, sőt, murcit vittek az emberek a harcosoknak egész úton a Vlagyimir alatt elterülő katonai táborig.

A lényeg abban van, hogy a nép akkoriban Szuzdalt nem tartotta saját városának. Pontosabban a benne lakó fejedelmeket kizsákmányolóknak tartotta és a papságot idegen betolakodóknak és leigázóknak. Éppen ezért törtek ki nem is egyszer népi felkelések a

papság által gyakorolt elviselhetetlen elnyomás ellen.

A Vlagyimiri-Szuzdali Állami Múzeum dokumentumaiban ez áll:

„A XIII. század végére Szuzdalban 8 kolostor volt. A fejedelmek (hercegek) és a keresztény vallás képviselői által alapított kolostorok nagy szerepet játszottak az új földterületek elfoglalásában és háborús időkben erődítményekként szolgáltak.”

„A XV. század végén és a XVI. század kezdetén az egyház a jobb földeknek már egyharmadát birtokolta és azon volt, hogy megszerezze a nagyfejedelmi hatalmat. A XV. század vége felé az ország már megpróbálkozott korlátozni a kolostorok és az egyház általi földbirtoklást és igyekezett azt szekularizálni, illetve teljesen megszüntetni. A földkérdés az egyházon belül két ideológiai áramlatot hozott létre: a joszifizmust és az érdeknélküliség mozgalmát. Az elsőre a kolostori birtokok védelme a jellemző; a

másikra a belső öntökéletesedés és a kolostori Önzés elítélése. A jorzifisták ideológusa Jozsif, a Volokolamszkij Kolostor igumene lett, míg az érdek nélküliek képviselője Nil Szorszki szerzetes a Kirilli-Belozerjszkij kolostorból. A szuzdali kolostorok és a papság, mint nagy földbirtokosok, elszántan a jorzifisták oldalára álltak. Ennek ellenére azonban a XVI. században a nagyfejedelmi hatalomnak nem sikerült végrehajtani a szekularizációt és az egyház földbirtokai, még ha korlátozott módon is, egyre nagyobbodtak."

Micsoda dolgok! Az orosz földek egyharmada a Konstantinápolyból bevándorolt papságé és embereié voltak. A kolostorok nagybirtokosokká váltak, akik támogatták a jobbágyság létezését. S nem a szerzetesek művelték a földet, tenyésztették az állatokat, hanem a jobbágysorban szenvedő parasztok.

A fejedelmek is megpróbálták visszazerezni az elvesztett ország egy részét. De erről szó sem lehetett.

És hogyan gazdagodott szellemileg a parasztság, akiknek a családi földje hirtelen kolostori földdé változott? Mit adtak az embereknek cserébe a többezer éves hagyományokért és szertartásokért, amelyeket barbár rítusoknak könyveltek el? Amint azt ugyanazok a levéltári dokumentumok mutatják, az alábbiak történtek:

„A pokrovszkiji kolostor jobbágyaira, kiszabott illetékek, bírságok és büntetések 1653-ban:

Füstölés miatt - 2 akin, 1 tyúk és juhgyapjú.

Vételár:

Ló - 2 pénz.

Tehén - 1 pénz.

Eladási ár:

Gabona, lovak, tehenek, széna - minden rubelből egy akin.

Faház - egy pénz minden sarokért.

Perek rendezése:

Szántóföldek - 2 akin, 2 pénz.

Lakott területek - 4 akin, 2 pénz.

Bírósági illetékek:

Kiszállás a rendezés helyszínére - 1 pénz/verszta.

Kiszállás a vád ejtésénél - 2 pénz/verszta.

Alperestől - 1 akin/rubel.

Felperestől - 7 akin, 2 pénz.

Eskütétel - 4 akin, 2 pénz.

Esküvői illetékek:

A vőlegénytől - 3 akin, 3 pénz.

A menyasszonytól a vendégségért - 2 akin, 2 pénz.

A vőlegénytől, ha más körzetből való- 2 grivna.

Sörfőzésért ünnepnapokon,
Esküvőre, halotti torba - 1 veder sör.

Büntetések:

Pálinkafőzésért saját fogyasztásra engedély nélkül vagy eladásra - 5 rubel, korbácsverés és börtön.

Bor fogyasztásáért köznapokon - 8 akin, 2 pénz és korbácsverés".

S íme, egy magas pozíciót betöltő papi személy tulajdonának a listája:

„Illanón metropolita személyes tulajdonába tartozó személyek és tárgyak:

16 öregember, 6 a birtokokkal törődő gondnok, 66 személyes testőrség, 23 személy - szolgák, 25 énekes, 2 templom-szolga, 13 harangozó, 59 kézműves és munkás.

Összesen 180 ember.

Fegyverek - összesen 93 darab, ezüst étkészlet, súlyban 1 pud 20 font, cink étkészlet, összességében több mint 16 pud, 112 saját tenyészetű ló, 5 fedett kocsi, 8 szán és kocsi, 147 könyv".

(Az érseki háztartás leltárából, 1701-ben)

Egyedülálló dokumentum! Mentés minden történelmi pontatlanságtól. Egyszerűen, pártatlanul felsorolja az érseki ház tulajdonát, de mindemellett számtalan kérdést vet föl.

Miféle tulajdon az, amely irányítására egészen 6 gondnok szükségeltetett?

Minek egyetlen embernek 23 szolga?

A 93 fegyver szintén a templomi szerzetások végzéséhez szükségeltetett?

S mindez, figyeljék meg, kérem, nem kolostori tulajdon, hanem személyes. A kolostoroknak megvolt a maguké.

Kitől kellett védelmezni, hogy ekkora testőrség volt szükséges? Számát tekintve, ez

még az USA első államelnökeinek a testőrségét is túlszárnyalja.

A nagy védelem, miként a magas kolostori falak, természetesen, azért voltak, hogy védelmezzék az érseket az orosz néptől. A szuzdali kolostorok falainak ugyanis semmilyen másféle stratégiai katonai szerepe nem volt.

De vajon az összes történelmi forrás miért úgy számol be a magas, lőrésekkel ellátott kolostori falakról, mint erődítményekről, a nép védelmezőiről az ellenség ellen?

Miért nem tudtak ellenállni az úgynevezett erődítmények legalább egy hónapig?

Hát azért, mert a rendeltetésük nem a külső, ráadásul nem is annyira a buta ellenség elleni védelem volt.

A Dzsingisz kán unokájánál szolgáló katonák számára a hasonló erődítmények játékszerek voltak. Ha ezen úgynevezett erődítmények urai nem tettek eleget az azonnali kapitulációról szóló felhívásnak, akkor a

faltól valamivel magasabb töltést készítettek földből, erre követő szerkezetet húztak föl. A továbbiakban egy egész sor lehetőség mutatkozott, pl. az egyik ilyen: a követőbe egy zsákot helyeztek, amelyre hosszú kötél volt erősítve, majd e zsákot a kolostor falai mögé vetették. A zsák még a földre sem ért, amikor kioldódott, és belőle a falak mögött megbúvókra mérgezett hús kezdett hullani. Ezek után elég volt lenyilazni a kapun át menekülő embereket.

Az egyedüliek, akik ellen a magas kolostori falak védelmet nyújtottak, a saját fajtájukból valók voltak, hiszen a parasztok, pontosabban a kolostori rabszolgák időről időre felkeltek.

Éppen a konstantinápolyi papság járult hozzá magas szintű szellemiségével, hogy Oroszországban meghonosodjon a jobbagység, mint intézmény.

Erről tanúskodik a szuzdali múzeumból való levéltári dokumentum:

„A XVII. században Szuzdalban az előző korokhoz hasonlóan az egyházi földbirtokok voltak többségben. A kolostorok és az érseki ház erős feudális földbirtokosok voltak, akik hatalmas anyagi eszközökkel és több tízezer jobbágy ingyen végzett munkájával bírtak.

Ekképpen a Jevfimijevi Megváltó-kolostor (Szpaszo-Jevfimiev-kolostor) az ötödik helyet foglalta el Oroszország papi földesurai között. A kolostor jóléte teljesen a földből kitermelt profittól és betétektől függött. A XVII. század második felében a korábban kialakult atyai örökölt birtokok nem nőttek, mert az állam fékezte a kolostorok általi aránytalan földbirtoklást. A parasztok kétféle kizsákmányolásnak voltak kitéve: a fölbirtokosok általnak (munka, jobbágy terhek) és az állam általnak (nem pénzbeli és pénzbeli illetékek)".

Íme, egy további hasonló idézet a Szent Pokrovszkiji női kolostor történelmi dokumentumából:

„A szerzetesnők nyugodt életét és jólétét a jobbágyság munkája és hatalmas szolgahad biztosította; a Pokrovszkiji kolostor földbirtokai a legelőkelőbb családoktól származó gazdag betéteknek és adományoknak hála - ide tartoztak a hercegi és cári családok is - területüket tekintve növekedtek.”

Lám, lám, így van ez: minél nagyobb a föld - annál több a jobbágy, annál nagyobb a gazdagság. De térjünk vissza a XIII. századba!

Mi történt Batu kán osztagának Szuzdal felé vezető útján? Hol van itt a hagyomány és a szeretet?

Szuzdal lakossága akkor nem számlált még négyezer embert sem. Alapjában véve ez a fejedelmi csapatból, sőt, a fejedelem szolgáláiból, a kézművesekből és a magas pozíciót betöltő papságból, ennek népes ingyen dolgozó szolgahadából állt, akik a kolostori falak mögé bújtak.

Szuzdal és Vlagyimir körül több tízezer parasztcsalád tengődött, akik a betolakodóknak méltó módon tudtak volna ellenállni. A parasztok azonban nem így cselekedtek, nem fogtak össze, nem rohantak a kolostorok falai mögé, hogy megvédjék a papságot. Egyszerűen utálták a papokat. Figyeljék meg kérem, nem az Istent, hanem sanyargatóikat! Istent a nép szerette és tisztelte.

Ennek okán a nép nem kelt Vlagyimir város védelmére.

Batu hat napig várakozott, mielőtt megrohmozta volna Vlagyimirt. Várakozott, hogy híre keljen: nem a nép ellen indul harcba, hanem annak rabszolgatartói ellen.

Várakozott és csupán egyetlen nap alatt bevette a jól megerősített várost. E célból indított hadjáratot Szuzdal ellen, aminek katonai szempontokat figyelembe véve semmi értelme nem volt, de az akkori hatalmat megfosztotta a nép támogatásától.

S később, vajon hogyan folytatták az Aranyhorda?

Megértették, hogy jobb felügyelőket és adóbeszedőket nem találnak, mint a fejedelmeket és a velük együttműködő papságot. Ekkor kezdtek a fejedelmeknek engedélyeket kiállítani a kormányzásra és jogot adományozni az orosz néptől való adó beszedésére, amelynek egy részét a Hordának kellett eljuttatniuk. Több kolostort teljesen felszabadítottak az adófizetés alól.

Minderről konkrét dokumentumok tanúskodnak. Nehogy engem, vagy tudományos dolgozókat, világi történészeket vád érje, pillantsunk bele az egyházi irodalomba!

Egy egészen jó történelmi könyvben, amelyet a Szent Pokrovszkiji női kolostor a Vlagyimiri és Szuzdali érsekség áldásával adott ki, ez áll:

„Feodor szentelő, az első szuzdali püspök, Görögországból származott. Oroszországba

987-ben érkezett egy papi személyeket tömörítő csoport tagjaként, akik Mihailt, a konstantinápolyi szentelőt kísérték.

Mihail szentelő keresztelte meg Korszunban Vlagyimir nagyfejedelmet, majd ezután ő lett az első kijevi metropolita.

A kijeviek megkeresztelése után, 988-ban, a fejedelem fiaival és szentelő Mihaillal együtt bejárta az orosz városokat, s nagy hévvel terjesztette a kereszténységet. Csernyigovban, Belgorodban, Perejaslavlban, Novgorodban, Vlagyimir-Volinszkijben püspökségeket hoztak létre."

Amint e dokumentumból és más forrásokból is kitűnik, Oroszországban felbukkantak az új ideológusok. Jöttek is rögtön egész csapatokban, fizetett testőrökkel és fejedelmi kísérettel kezdték bejárni az orosz városokat, rombolni a többezer éves alapokat és bevezetni egy új, számukra megfelelő ideológiát, ugyanakkor a városok élére külföldieket állítani.

Számtalan történelmi dokumentum tanúsítja, mennyire ellenszegült e folyamatnak a nép. Az is látható volt, hogy a szervezésnél is adódtak problémák, hiszen a nép arra számított, hogy saját fejedelme árulja el.

A fejedelmek árulásának hála Oroszországot előzönlötték a külföldiek. A legszomorúbb azonban az, hogy mindezt Isten nevében tették. Micsoda istenkáromlás!

Nos, lehet, hogy Vlagyimir fejedelem és a konstantinápolyi püspökök valóban őszintén hittek Krisztus parancsolataiban? A további események azt mutatják, hogy az ő eszméik Istennek teljesen ellentmondtak. S ők, ezen ellentmondás szolgálói nagyon is jól tudták a népet kódolni, járomba hajtani szellemét, akaratát. Az embernek azt sugallták - Isten rabja vagy, közben ezt értették - az én rab-szolgám. S az ember kezdte feledni, hogy Istennek nincsenek és nem is lehetnek

rabjai. Mert az ember - Isten gyermeke, sőt, az Ő szeretett gyermeke.

Az e könyvben található összes idézet történelmi dokumentumokból van. Hozzáférést ezekhez nem valamiféle szuperitkos levéltárakban szereztem, hanem miután kifizettem 15 rubelt az Állami Múzeumba való belépésért és 30 rubelt a kiállított tárgyak fényképezéséért. Lefényképeztem a kiállított paneleket. Az egyiküknek ilyen az elnevezése: „Kolostorok, mint szellemi földbirtokosok.”

S ez távolról sem az egyedüli hivatalos állami forrás, rengeteg van belőlük.

Például, mindenekelőtt a fiatalságra összemérhetetlenül nagyobb hatással van a középiskola 10. osztálya számára készült tankönyv, amelyet 2003-ban a Proszvescsenyije Kiadó jelentetett meg az Orosz Államszövetség Művelődésügyi Minisztériuma javallatával. Ez egy nagyon jó könyv, amelyet

A. N. Szacharova és V. I. Buganova szerkesztett. Ebben a 63. oldalon ez áll:

„Az egyház ugyanakkor üldözte a régi, nemzeti pogány kultúrát, fellépett a kereszténység római képe ellen, „latinságnak” és hitszegésnek, eretnekségnek nevezte azt. Ez károsította Oroszország kapcsolatait azon országokkal, amelyek a katolikus vallást fogadták el, s Oroszországnak a nyugat-európai kultúrától való elszigeteltségéhez vezetett. Az egyházi gazdaságokban kezdték alkalmazni a jobbágyi munkát, a függőségben élő embereket. Voltak olyan egyházi személyek és kolostorok, amelyek az emberek kizsákmányolásával foglalkoztak és megfosztották őket munkájuk eredményétől. Előfordult, hogy az egyház jelentős személyiségei részt vettek a politikai intrikákban. Eképpen nem volt ritka az olyan eset sem, amikor az egyház tetteivel ellentmondott annak, amit hirdetett, és ez az emberekben elégedetlenséget váltott ki.”

Ebben a tankönyvben arról is szó esik, hogy Vlagyimir herceg, aki 987-ben megkeresztelte Oroszországot: „...Szv-jatoszlav és annak anyja rabszolgájának fia volt, akit Malusának hívtak. Ezért volt a hercegi fiúk között másodrangú helyen.”

A továbbiakban még ez áll: „Vlagyimir több mint két évet töltött idegen országokban és amikor felbukkant Novgorod közelében, már erős varjazsi csapatot vitt magával. Gyorsan megerősítette hatalmát Novgorodban és arra készülődött, hogy hadjáratot indít délre. Vlagyimir útközben elfoglalta Polockot, ahol megölte Rogvold Varjagát és annak fiait, majd erőszakkal nőül vette Rognedát.”

A tankönyv továbbá még azt is írja, hogy Jaropluk kijevi herceget, Vlagyimir bátyját, miután tárgyalásokra érkezett: „Vlagyimir testőrei karddal azonnal átdöfték, alighogy a palotába lépett.”

A könyv szól még a keresztelésről és arról az eskütétellel egybekötött kötelezettségről, hogy az egyháznak 10%-t kell fizetni abból az adóból, amit a néptől szednek be. Figyelembe kell venni még azt is, hogy akkoriban az egyház a konstantinápolyi pátriárka alá tartozott. Saját pátriárkája Oroszországnak nem volt, éppen ezért Konstantinápoly rendelkezett az orosz néptől beszedett adó 10% százalékával.

Vajon nem lehet-e felfedezni az ilyen történelmi tényekben megbúvó válaszokat arra a kérdésre, hogy miért nem kelt a nép az egyház védelmére, amikor I. Péter cár bezáratta a kolostorok egyharmadát, és amikor az egyházi harangokból ágyúkat öntetett, vagy amikor II. Katalin cárnő végrehajtatta a kolostori földek szekularizációját, melynek következtében a volt gazdag szerzetesek arra kényszerültek, hogy alamizsnáért kolduljanak és a cári kegyelemből éljenek. A bolsevikok a papságot kivégezték, és a

templomokat kirabolták, miközben a nép egy része még közvetlenül részt is vett az egyházi vagyon kifizetésében.

Az egyházzal szemben konkrét történelmi tényekre és dokumentumokra támaszkodtam és meghatároztam a célt: arra felszólítani az egészségesen gondolkodó egyházi tisztviselőket, a bölcs véneket, akik - meg vagyok róla győződve - léteznek, hogy a mai egyház átalakítása által magas szellemi szinten lévő intézménnyé válhasson, mely képes arra, hogy segítsen a társadalomnak kijutni a gazdasági és szellemi krízisből.

A SZERETET ÉS AZ ORSZÁG HARCKÉPESSÉGE

Ugyan, miféle kapcsolat lehet Oroszország leigázása és a Szeretet között?" - teheti föl magának az olvasó a kérdést? A kapcsolat közvetlen. A konstantinápolyi rohamosztag, miután leigázta oroszföldet és rabszolgasorba döntötte a parasztokat, betiltotta a szer-tartásokat, amelyek lehetővé tették volna a Szeretet fenntartását, ezzel ugyanakkor megakadályozta, hogy erős szerető családok alakuljanak, a családi birtokokról már nem is beszélve. A valóságban szinte azonnal bevezették a jobbágyságot is.

A jobbágyok közötti szerelem általában boldogtalan, szerencsétlen szerelem volt.

A fiatal emberekben felébredt Szeretet érzésének a megvédésére szükségeltetik a saját tér, s ha ilyen nincs, akkor a Szeretet

rendszerint távozik. S milyen tere lehetett a jobbágysorban élő embernek? Semmilyen.

Gondolkodjunk el közösen arról, hogy a fejedelmek megjelenése előtti Oroszországban évezredek át vajon miért nem igazta le területünket senki? Hiszen itt volt az egyiptomi hadsereg, a Római Birodalom több légiója, ennek ellenére ezek a seregek az akkori lehetőségekhez mérten jól felkészített, jól felfegyverzett katonákkal mégsem foglalták el országunkat. Hogy e kérdésre választ tudjunk adni, képzeljük el, hogy Dzsingisz kán serege lerohanta a fejedelmi korszak előtti Oroszországot.

Akkoriban jelenkori országunk területén majdnem mindenki családi birtokokon élt.

Amikor bármilyen hadsereg közeledett, a család védelme és fönntartása érdekében a birtokosok az élelmiszerek egy részét elrejtették, másik részét magukkal vitték, és az erdőbe menekültek. Magukkal vitték a házi

állatokat is. A lovak és a tehenek szállították a család ingóságát.

Az ellenséges hadseregek csak annyira hatolhattak be az ország területére, amennyire ezt lehetővé tették a magukkal hozott élelmiszerkészletek. Az ilyen seregek azonban már holtak seregei voltak. Visszafelé való útjuk már lehetetlenné vált.

Vadászni az erdőkben nem tudtak, mert vadászni csak kisebb csoportokban lehetett, hiszen a tömeges vadászat az állatokat elriasztja, de a kisebb csoportok, mihelyt behatoltak az erdőbe, azonnal beleestek a felállított csapdákbá és elpusztultak.

Általában saját elhullott, lefogyott lovaikat ették meg, amelyek száma egyre csökkent és így a haladás problematikusá vált.

Elődeink az ellenség visszavonulásának feltételezett útvonalára - az erdőkben, a folyókon - számtalan nagyon agyafúrt csapdát állítottak. Például egy hatalmas fát éles görcsökkel elmerítettek a vízben, a fához egy

kötelet erősítették, ezt húzták s ennek végét a parthoz erősítették. Amikor a csónak e helyhez ért, a fa feljött a víz felszínére, görcseivel bele-belekapott a csónak oldalába, majd ismét elmerült s így felborította azt. A folyó partjáról pedig közben záporoztak a nyilak és a szigonyok.

De amikor az oszlopsorban vonuló katonaság csoportba tömörülve a partra lépett, senkit sem talált ott.

Az emberek megsemmisítették a szülőhazájuk földjére lépett gyilkost. Volt mit védelmeznük. Nem egy absztrakt hazájuk volt, amelyet a szép szavakon túl semmi sem határoz meg, amely mögött egyetlen parányi szülőföld sincs. E földön az ősök éltek, s most ők családjáikkal, gyermekeikkel, unokáikkal és dédunokáikkal.

Családjaikban ott volt a Szeretet. S védelmezték hón szeretett anyjukat, apjukat és gyermekiket is. Védelmezték a Szeretetet! Ezért nem lehetett őket legyőzni.

A LEIGÁZOTT OROSZORSZÁG

Némán mentünk Anasztázia nagypapájával. Amikor a távolban felsejlettek Szuzdal város falai, így szóltam: - Nézze, ez Szuzdal - egy város, amelynek kora olyan ezer év! Része volt a Vlagyimiri-Szuzdali fejedelemségnek. Voltaképpen egyike az akkori szellemi fővárosoknak.

- Minek méysz oda, Vlagyimir?

- Szeretnék még egyszer elmenni a múzeumba, megnézni az ősi épületeket, hogy tudatosítsam az elmúlt évezred embereinek az életét.

- Próbáld meg ezt megtenni, még mielőtt a városba lépnél! Minden, ami körülötte van, sokkalta nagyobb figyelmet érdemel.

- Körülöttünk szántóföldek, imitt-amott elnéptelenedett falvak árválkodnak. Nincs

semmilyen információ, amit az ember tudatosíthatna.

- Vlagyimir, állítsd meg a kocsit, nem szabad beszélni, amikor a kocsi halad!

- Ne féljen, nem vagyok én rossz sofőr!

- Nem félek. Tudom, hogy nem vagy az, de akkor inkább hallgatni fogok.

Lekanyarodtam az útpadkára, majd megállítottam a kocsit. Egy bizonyos idő eltelte után, megértettem, hogy beszélni a kocsis haladása közben nem is lehetett volna. Azért nem, mert Anasztázia nagypapája, ahogy Anasztázia maga is, egyfajta különleges hanglejtéssel beszél, és aki ezt hallgatja, képet lát, mintha a térben hologram keletkezne. Az ilyen beszéd hallgatásakor, a múlt és a jövő képei felsejlenek. Megmutathatja az életet egy másik bolygón, amit Anasztázia egyszer meg is tette. Nehéz meghatározni, min alapul ez a jelenség. Lehet, hogy hipnózis, lehet, hogy a papi rendbe tartozó egyének valamilyen titokzatos

képessége. De az is lehet, hogy valamikor minden ember képes volt erre, aki a távoli ősidőkben a Földön élt. „A tehetséges színész, amikor a színpadon van, hanglegjtésével, saját átélésével szintén létrehoz a közönség előtt különböző képeket, tájakat, jeleneteket. Igaz, hogy e képek nem annyira tiszták és részletesek, mint Anasztáziáé. Ennek ellenére a színészek játékkal bizonyítják, hogy az emberben vannak hasonló képességek.”

Úgy néz ki, hogy az ősi időkben élő embereknek nem volt szükségük a televízióra annak hatalmas stábjával és technikájával, a műholdakat is beleértve.

Úgy néz ki, hogy az ember, miután elvesztette Istentől ajándékba kapott természetes képességeit, felcserélte ezeket durvábbakra és mérhetetlenül kevésbé tökéletesekre. Sőt, erre még büszke is, és felfedezéseit vívmányoknak nevezi.

De a legszomorúbb az, hogy az emberiség kezdi elveszteni képességét a logikus gondolkodásra. Ez nem csak egy szomorú tény, hanem lehet, a legborzasztóbb ragályos betegség is egyben, amely képes átváltoztatni a mai emberiséget egy sereg eszeveszett rágcsálóvá, akik egymást falják fel és tönkreteszik környezetüket. Rágcsálóvá - öngyilkossá válik az emberiség.

Azt, amit Anasztázia nagypapája mondott a szántóföldön, meg kell érteni. Ebből az alábbi következtetést lehet levonni: mivel az emberek a Földön elvesztették képességüket logikusan gondolkodni, megszűntek látni és érteni azt a nem irigylésre méltó helyzetet, amelybe taszítják őket. Csak ítéljék ezt meg önök, maguk!

Megállítottam a dzsipet az útpadkán. Az ősz öregember, amikor kilépett a kocsiból, a szántóföldre ment és én is utána indultam. Kisvártatva megállt, majd mélyen meghajlott, s így szólt:

„Egészséget gondolataitoknak és igyekezeteteknek, jó emberek!”

Olyan őszintén és olyan hanglejtéssel mondta el e mondatot, mintha valakik valóban álltak volna előtte. A továbbiakban olyasvalami történt, amit jelen pillanatig nem tudok nevéen nevezni.

Előbb a levegő kezdett mozogni, a földből alig észlelhető köd kezdett felszállni, szinte testet öltött, majd hamarosan egy ember körvonalai kezdtek kirajzolódni. Egyre határozottabban lehetett látni. Egy idősebb, erős, izmos testű ember jelent meg. Szőke haját fonott szalag fogta össze, arca kifejezése nyugodtságról árulkodott, tekintete kissé szomorkás volt. Mögötte, távolabb keretek látszottak, kis erdők és takaros faházak. Az volt az érzésem, mintha a most puszta szántóföldeket rengeteg család népesítette volna be.

Az előttünk álló férfi hangtalanul beszélt valamiről a szibériai öregnek. A látomás

néhány percig tartott. Majd lassan kezdett eltűnni, mintha valaki láthatatlan törölte volna ki. Kitörölte volna az igazi, nem kitalált Oroszországot. A látomás teljesen eltűnt, amikor Anasztázia nagypapája Szuzdal felé fordult. Egy ideig némán nézett a város irányába, majd hozzám fordult és megkérdezte:

- Mit gondolsz, Vlagyimir, a város eredeti rendeltetéséről, amelyet a távolban látunk?

- Mit gondolhatnék? A történelemből mindenki tudja: e város volt a papság központja. Itt éltek az első püspökök. Fennmaradtak a kolostorok és a vár, ahol ülésezett a nemesség. Ez történelmi tény.

- Igen, történelmi. De minden ősi városnak Oroszországban két történelme van. Az elsődleges a fontosabb.

- Az elsődlegesről, valószínűleg már soha sem tudunk meg semmit.

- De megtudunk, Vlagyimir, most te saját logikáddal meghatározod azt, sőt, még meg

is pillantható. De előbb te magadban határozd meg az okot, amiért a városok keletkeztek, és ezek elsődleges rendeltetését.

- Gondolom, rendeltetésük abban rejlett, hogy együtt könnyebb volt élni, védekezni az ellenség benyomulásai ellen. Például, Szuzdalban a papságon és nemességen túl még sok kézműves is élt. Felszerelést készítettek a lovakhoz, kocsikhoz, szánokat, edényeket, ekéket és kapukat. Mindezeket árulták és ebből éltek.

- Kinek árulták?

-A parasztnak, természetesen.

- Pontosán: termékeiket eladták, vagy mezőgazdasági termékekre cserélték. Ezek a városba a várost övező birtokokról kerültek.

- Igen, természetesen így volt.

- De mi volt elsődlegesen, vagy mi volt itt a fontos - a családi települések vagy a város?

- A birtokok, gondolom. Az építők és a kézművesek minden nap enni akartak. Ha a

várost puszta mezőn kezdték volna építeni, nem lett volna élelmet honnan szerezniük.

- Helyes. Lám el is jutottunk a következtetésre: alig több mint egy évezreddel ezelőtt a mezőkön e város körül pompás, gazdag családi birtokok álltak. A város pedig, ahol most Szuzdal város terül el, ezek kapiscséje volt.

- Mi a kapiscse?

- Az a hely, ahová bizonyos napokon az egész környékről vásárra jártak az emberek, hogy árut cseréljenek, megszerezzék a szükséges szerszámokat, megosszák tapasztalataikat. Tömeges ünnepeket tartottak, ahol a fiatalság játékokban vett részt. E játékok arra szolgáltak, hogy a sors által egymásnak ítéltettek, megtalálják egymást.

A családok, nemzetségek vezetői is itt találkoztak vecsére, itt hozták s hagyták jóvá az élet íratlan szabályait. Szintén itt ítélték el a bűntettek elkövetőit, bár ilyen események

ritkán történtek, ítéletük iszonyatosabb volt, mint bármilyen bíróságé vagy a testi fenyítés.

- Ki irányította az egész környéket?

- A lakáj, más szót nem tudok rá találni. A lakáj szervező volt a kapiscsén. De nem irányított, hanem csak a vezetők által elfogadott döntéseket hajtotta végre.

Például, amikor arról hoztak döntést, hogy lovak számára kikötőhelyeket, új utat vagy magtárt létesítsenek, minden családi birtokról kijelöltek embereket a döntés végrehajtására. Megesett, hogy éppen a lakáj kapott meghatalmazást, hogy találjon magához hasonló zsoldosokat.

Az Ő munkakörébe tartozott még a tisztaság és a rendfenntartás az egész kapiscsé területén. Amikor a vásár lezajlott, a népszétszéledt. Rendbe kellett hozni a lovak kikötőhelyét, mindenhol el kellett takarítani a lovak után maradt ürüléket. Ilyenkor a lakáj segédeivel e feladatot teljesítette. Ha gondatlanul végezte

munkáját, a családfők fel is mondhattak neki. Ilyenkor a lakáj egy másik kapiscsére szerződött, vagy ugyanott maradt, mint segéd a lakáji csapatban. A családfőknek nehéz volt találniuk lakájokat: az emberek, szinte kivétel nélkül, saját családi birtokukon akartak élni. Ezért adódott, hogy más országokban kerestek szervezőt a kapiscsére.

A vedrussz társadalmi rend a fejedelmek előtti Oroszországban több évezrede létezett. Minden jelenlegi állami társadalmi rendet megelőzött és felülmúlt. A Föld minden részén meg lehetett találni.

Amikor a Földet elárasztotta a bakhanália, Egyiptom, sőt Róma is rabszolgasorba jutott, viszont az öt és félezer éves vedrussz társadalmi rend Oroszországban még mindig létezett.

- De, hát miért változott a vedrussz társadalmi rend bakhanáliává?

- Téged mi érdekel jobban, az ókori Róma, Egyiptom vagy inkább Oroszország? Jóllehet

minden, mindenhol, ugyanazon a módon zajlott.

- Ha ugyanolyan módon, akkor inkább Oroszország érdekel. Tudom már, kívülről érkező támadás áldozata lett, amelynek során megsemmisítették a hatalmas civilizáció hagyományait és kultúráját.

- Külső támadások ugyan voltak, de nem csak ezek a fontosak. Akkor változott meg a vedrussz társadalmi rend más országokban, amikor már nem volt, aki támadjon. Hadseregek nem voltak. Háborúk sem voltak, mert okok sem adódtak a háborúkra. Akkoriban az egész Földet pompás kertek borították. A népeknek magas kultúrája és tudatossági szintje volt. Mindenki tudta: nem illik idegen kertből, annak terméséből szándékosan, akarattal venni - az ilyen termés nincs kedvező hatással, sőt, veszélyes.

Csak az hozhat hasznot, amit az ember önszántából, szívesen, őszintén ad át.

Házi állatokat sem illik furfanggal vagy erővel elvenni. Idegent a tehén sem enged magához. Az idegen kutyából nem lesz barát, csak ellenség. A ló is, kivárva a megfelelő pillanatot, leveti lovasát, ha az idegen.

Ugyan, ki fog támadni másra, ha ilyen tudás birtokában van? A támadások abszurdak ott, ahol hasonló tudás van. Abakhanáliák zömmel a tudatlanság miatt adódnak, vagy pontosabban mondva, árulás miatt: még ha kis dolgokban is, de az őszülők kultúrájának, életmódjának az árulása miatt. A családi kapocs Istenhez vezet bennünket. Elárulni az őszülők életének az értelmét, annyi, mint amikor az ember Istent öli meg magában.

Igen, Oroszországban, természetesen, becsapták a népet, a papi technikák nagyon kifinomultak voltak. Hatásuk még ma is tart. Egyszer, annak idején a családok vezetői nem vették észre a furfangot, s hibájuk miatt,

mind a mai napig, egész nemzedékek
fizetnek.

A VÉNEK HIBÁJA LAKÁJOKBÓL FEJEDELMEK

Időszámításunk kezdetén számtalan országban már imperátorok, fáraók, királyok uralkodtak. Az uralkodás azon formája, amikor egy nagy ország élén egyetlen ember áll, természetellenes. Nem hozott boldog jólétet egyetlen népnek sem soha, és soha nem is fog hozni. Az ilyen társadalmi rend a papok számára volt előnyös, akik az országot annak vezetői által manipulálták. Az egész néppel egyszerre megegyezni nehéz, de egyetlen emberrel - könnyebb.

Csak Oroszországban egyedül néni sikerült nekik sehogyan sem egyetlen vezetőt állítani az ország élére. Oroszországban mindent a családok, a törzsek fejeiből álló tanácsok irányítottak. Ezeket a tanácsokat nem lehetett megvásárolni, vagy fenyegetéssel olyan döntéshozatalra kényszeríteni, hogy

sanyargassák a népet. Ki hozna olyan döntést, mely gyermekeik számára hasznavehetetlen?

Hát ezért próbálkoztak nemegyszer a papok segédei egyetlen vezetőt a nép élére állítani. Különböző helyeken, különböző módon, furfangos eszközökhöz folyamodván a papok segédei azon voltak, hogy fejedelmi hatalom uralja a népet.

E településen ez lám, így történt:

Egyszer a vedrussz kapicsére, amely a jelenlegi Szuzdal helyén volt, valahonnan, messziről egy vándor érkezett. Ahogy a volchvok és vándorszínészek, kézművesek, ő is kapott ételt is, feje fölé tetőt is.

Az idegen két hétig maradt, de semmi hasznosat nem tett. A szervezéssel törődő lakáj meg is kérdezte tőle: - Mivel tudnál te, idegen, a kapicsce hasznára válni? Az idegen erre így válaszolt:

- Semmivel, de azért néked igazán nagy szolgálatot tudnék tenni. Hallottam, hogy a

vének nincsenek veled megelégedve. Eltelik egy, esetleg fél év és leváltanak. De ha megfogadod tanácsomat, a vének térden állva fognak előtted csúszni-mászni. Bármelyik birtokról kaphatnál lányt feleségnek, de most nem akad *egyetlen egy* sem, aki hozzád menne. El tudom érni, hogy mindenki a te döntéseidet és ne a vénekét teljesítse.

Ráállt a lakáj, a kapiszce szervezője és rendfenntartója, hogy az idegen tanácsát - a papok titkos ügynökét meghallgassa. Az idegen pedig ezt tanácsolta neki:

- Amikor az emberek a környékről vásárba jönnek össze a kapiscsére és este nyugovóra térnek, maradj ott másnap reggelig. A vásár éjszakáján egy késsel vagdosd össze az arcodat és hú segédeiddel a kapiscséról lóháton menj el, hogy majd következő este tajtékzó lovakon tudjatok visszatérni. Én ezalatt saját segédeimmel (akik, mint kézművesek és művészek, már meg is érkeztek) a lovakat a kikötőhelyről elkötöm, te összeszeded őket és

este visszatereled, mintha a tolvajoktól szerezted volna őket vissza. Sebesülten majd megkéred a véneket, hogy védelmükre egy felfegyverzett csapatot hozhass létre. A vének ebbe bele fognak egyezni. A csapatba vedd fel az én pajtásaimat! Alázattal teljesítik majd minden kérésedet.

A lakáj ráállt a büntetetre. Mindent úgy tett, ahogy az idegen javasolta.

Amikor estefelé „megsebesülve” visszatért az elhajtott ménessel, megtudta, hogy a vándor segítői nem csak a lovakat hajtották el, de megöltek három embert is, felgyújtották a kovácműhelyt, a magtárt. A „megsebesült” lakáj a vének elé lépett. Elmesélte, hogyan vágatott a tolvajok után segédeivel, de mivel a tolvajok túlerőben voltak, elverték őket. Arra kérte a véneket, hogy adjanak pénzt egy erős csapat felállítására és lehetőséget, hogy egyedül tudjon dönteni a közbiztonság védelmét érintő kérdésekben.

A vének meg voltak lepve a korábban nem tapasztalt büntett láttán, s beleegyeztek a csapat fenntartásába, de fiaikat nem akarták elengedni a birtokokról. Azt javasolták, hogy a csapatot idegen emberekből verbuválják. Össze s fönntartására minden egyes birtok majd adót fog fizetni. Ennek példájára más kapiscséken is kezdtek létrehozni fegyveres csapatokat.

Az intézők pedig miután megerősödtek, hercegekké, fejedelmekké kezdtek válni. Egymás között párbajokat rendeztek, amit a véneknek úgy magyaráztak, hogy ezzel felkészülnek a támadásokra.

A hercegek azt hitték, nagy hatalommal rendelkeznek. A valóságban azonban maguk sem értették hogyan, de idővel szigorúan a papok tanácsainak engedelmeskedtek. Ez magából a hatalom rendszeréből adódott. A lakáj maradt továbbra is lakáj, csak urat váltott. Az új úr rendkívül kegyetlen volt hozzájuk. A papok lakájai évezredekken át

egymást öldökölték, intrikáltak és összeesküvéseket szőttek, hogy elnyerjék a hön óhajtott hatalmat.

Hiszen a történelemből tudod, hány embert öltek meg a hercegek a hatalomhoz vezető úton. Még atyáikat és testvéreiket is meggyilkolták. Ugyanez történt máshol is, különböző országokban, s ez alig változott mind a mai napig.

Így kezdődött meg Oroszországban is a fjedelmek korszaka, amely más országokban már régóta létezett. Hogy mi történt ez után, azt már te is tudod. Ezek a csapatok még most is mindenhol szolgálnak valakinek.

Megváltozott felszerelésük, de a lényeg ugyanaz maradt. Nem lett kevesebb bűncselekmény sem, egyre több van belőlük, egyre rafináltabbak.

A vének hibát követtek el. Hibájukat megismételni nektek, akik pártot akartok alapítani, nem szabad.

NEM SZABAD MEGISMÉTELNI A HIBÁT

Miben rejlik konkrétan a vének hibája? Abban, hogy a beszivárgott zsoldosokból hoztak létre csapatokat? De hiszen mára már amúgy is minden úgy alakult, hogy az állam nem tud létezni rendőrség, katonaság nélkül.

- A csapatok itt, Vlagyimir, nem a fő okot jelentik. Az sokkal mélyebben, a pszichológiában rejlik.

Nem tudom, hogyan mondhatnám el világosabban, az ok abban rejlik, hogy elfelejtettük az ősök hagyatékát, mint Isten hagyatékát. Te magad íteld meg: Isten minden egyes embernek és mindenkinek egyformán adott hatalmat. Következésképpen csak az a társadalmi rend lehet tökéletes, ahol nincs hatalmi központ. Ahol mindenkinek ugyanannyi, egyforma hatalom jut.

Amikor szavazatodat valakire leadod, a valóságban hatalommal senkit sem ruházol föl, csupán a kialakult rendszertől való függőségbe veted. Ugyanakkor szándékosan lemondasz a hatalomról, az Isten által adott hatalomról. Így fordult fonákjára az évszázadok folyamán számtalan ember lelki világa: a kormányzónak és kormányoknak kell helyettünk megoldaniuk a komoly gondokat. Az ilyen emberek nem gondolkodnak az élet rendjén.

- Na és, ez azt jelenti, hogy ezentúl nekünk már nem kell szavaznunk? Így bizony pártot mi nem fogunk alapítani. A törvény szerint a szavazás elkerülhetetlen.

- Ha tehát elkerülhetetlen, akkor szavazzatok arra, hogy mindenki saját maga és ne pedig egyetlen ember irányíthassa az életét!

- Ha a vecse gyűlésekre gondol, ahogyan azok a védikus Oroszországban zajlottak, akkor ez teljesen lehetetlen lesz. A nép nem járhat állandóan gyűlésekre az ország

különböző részeiből. Ráadásul ilyen pártot be sem tudnak jegyezni.

- Minek kellene gyűlésekre járnia? Használjatok fel mindent, amit eddig saját javatokra kitaláltatok, feltaláltatok! Tartsatok kapcsolatot például, a számítógép segítségével. A bejegyeztetés, pedig... Az bizony nevetséges egy olyan pártnál, mely a népzömét tömörítené. Nektek magatoknak kell bejegyzőkké válnotok.

E kérdésben nem a bejegyzés a fontos. A fontos az, hogy meggátoljuk az úgynevezett hatalmi centrum kialakulását. Mindenki, aki a központi apparátusban fog dolgozni, ha ez a törvényeitek szerint elkerülhetetlen, szigorúan fizetett alkalmazott lehet csak. Nem szabad hozzáférésének lennie a pénzhez. Általában véve a pénzt nem szabad egy helyen központosítani.

- De a törvény szerint feltétlenül meg kell választani a párt központi bizottságát.

- Akkor viszont oda válasszátok be a párt minden tagját!

- Ezt még jól át kell gondolni. Az elején, amikor azt mondta, hogy a párt fő feladata a Szeretet visszahelyezése a családba, nagyon de nagyon dühös lettem. Arra gondoltam, hogy gúnyolódik rajtam, nevetség tárgyává akar tenni.

- Tudom.

- De mostanra sokat gondolkodtam e dologon és arra a következtetésre jutottam, hogy ez nemcsak egyszerűen a fő célkitűzések egyike, hanem maga a legfontosabb. A lélektársak keresésére bizonyos konkrét feltételeket kell létrehozni, különleges szer-tartásokat kell elvégezni. Az ősi orosz szer-tartásokat közzé kell tenni, e kérdések megoldásába be kell kapcsolni a tudományt is, a kultúrát és az ideológiai propagandát. E kérdéseket állami szinten kell megoldani. Azt, hogy mennyire civilizált az egyik vagy

másik ország, abból kell megítélni, hogy hány boldog, szerető család él benne.

- Gratulálok!

- Mihez?

- Ahhoz, hogy megértetted.

- Korai még a gratuláció. Sehogyan sem tudom úgy megfogalmazni e feladatot, hogy ne nevéssék ki se a jövőendő pártot, se annak alapszabályzatát...

- Sebaj, hagyj, hagy nevéssék ki!

- Mi az, hogy hagyj, hagy nevéssék ki? Ha nevetni kezdenek rajta, akkor bizony én leszek az egyedüli, aki egy ilyen alapszabályzattal rendelkező pártban lesz. S lesz belőle egy bejegyzetlen, nevetséges alapszabályzatú párt, amelynek tagsága egyetlen emberből áll. Egyetlen egyszerű párttagból.

- Ugyan, miért egyetlen egyből? Kettőből. Én is támogatni fogom. Félre teszünk pénzt, felveszünk egy ügyvezető titkárt.

- Komolyan beszél? Talán maga is belép a pártba?

- Nem. Belépni azért nem lépek be, mert hiszen, ahogy mondod, a törvény szerint engem be sem jegyeznének.

Én a „Szülőföld Pártot” a tajgából, teljes szívemből fogom támogatni.

Na és mit számít, hogy csak ketten leszünk, hiszen a nagy dolgokat amúgy sem a tömegek, hanem egyetlen egy ember indítja el. S majd csupán később, évek múltán, az emberi társadalom is nevetni fog, nem rajtad, hanem saját magán, de nevetése boldog lesz.

- Rendben, megpróbálom, majd még gondolkodom a megfogalmazáson. Sőt, megkérem az olvasókat is, hogy gondolkodjanak el rajta.

- Te pedig, Vlagyimir, jól tennéd, ha megkérnéd Anasztáziát, hogy részletesen meséljen az esküvő szertartásáról. Hiszen a vedrussz népnél ez a megszületés pillanatával kezdődik el.

- Már hogyan kezdődhet az esküvő szertartása az ember születésével?

- Az első születésnek a vedrusszok nem a test megjelenését tartották, hanem a Szeretet fellángolását. Bemutatni neked azt úgy, ahogy Anasztázia tudja, ma már a világon talán senki más nem tudja. Kérd meg, hogy mutassa be neked egy vedrussz család életének a képét!

* * *

Nem fogom itt most elmesélni, hogyan és hol történt e találkozás Anasztáziával. Itt most azt mutatom be, amit ő mesélt arról, hogyan viszonyult egy vedrussz család a Szeretethez.

Aki képes tudatosítani, megérezni, milyen értelem rejlik az ő szeretetkultúrájukban, az talán képes lesz tudatosítani a vedrussz szertartások roppant bölcsességét és kozmikus jelentőségét is.

A TEREMTŐ NAGY AJÁNDÉKA

A gyermeki szerelem

Anasztázia gyermeki örömmel és lelkesültséggel kezdett mesélni a szeretet energiájával kapcsolatos vedrussz szertartásokról: - A vedrusszok minden cselekedete folytonos tanulást jelentett. Életük a tudatos létezés nagy, vidám iskolája volt.

A vedrussz ünnepek mindegyikét nevezhetnénk a tudás és az ügyesség versengésének is. Azt is mondhatnánk, hogy a fiatalok számára okos, bölcs tapasztalatszerzést, a felnőttek számára intelmeket jelentettek. Ám a vedrusszok még a köznapokon végzett munkát is örömmel telítették. A munka nagy értelmet, jelentést nyert.

Nézd, Vlagyimir, íme a szénakaszálás ideje. Csodálatos, derűs, napfényes nap. Az egész település - a legifjabbtól a legidősebbig

- már kora hajnalban a rétekre tart. Látod? Két szekéren megy az egész család. Csak az öregek maradtak otthon, hogy a háziállatok ne búslakodjanak.

A suhanc legények - kezükben hosszú gyeplő - szőrén ülik meg a lovat, a lovakon csak kantár. E lovakon ülve a hosszú gyeplőkkel a száraz szénát fogják a kazalhoz húzni.

Méltóságteljes férfiak ülnek a szekereken, kezükben kasza, élével fölfelé, mellettük hitvесеik és cseperedő gyermekeik, gereblyével. Az ő feladatuk megforgatni a fűvet, amit a férfiak kaszálnak le.

A szekereken még apróság is utazik. Ugyan miért? Csak úgy, kíváncsiságból, hogy szórakozzanak, kicsit csintalankodjanak, játszanak, megfigyeljék a felnőtteket.

Az emberek nem akármilyen régi, agyonhordott gúnyát viselnek. Ingük fehér, nézd, a nők hajukba virágokat fontak, ruhájuk is

hímzett. Vajon miért vannak így kiöltözködve, mintha ünnepre mennének?

A válasz, Vlagyimir, abban rejlik, hogy nincs is nekik különösebb szükségük szénát kaszálni. Birtokukon ott állnak saját szénaboglyáik. Persze, igaz - tartalékba nem árt közösen néhány kazlat tartani.

De a legfontosabb, amiről nem beszéltek, a közösen végzett munkában saját ügyességüket megmutatni; másokat titokban megfigyelni, hogy a fiatalok - a legények, a lányok - összeismerkedhessenek. Hát ezért járt örömmel a fiatalság szénát kaszálni a szomszédos családi településekről.

Megkezdődött - nézd!

Méltóságteljesen, sorban haladnak a kaszálók. Egyetlenegy sem maradhat le. Hitvесеik a tegnap lekaszált, már száradó szénát forgatják, közben énekelnek. A száraz szénát a fiatalság gyűjtötte be. A már legénysorban lévő ifjak pedig kazalba rakják.

Figyeld őket: kettesével állnak a legények a kazal tetején, az egyik tizenhét a másik húsz éves, kazalba rakják a szénát, amit hat leány adogat nekik föl.

Ingjüket az ifjak levették. Bronzbarna bőrükön a veríték csurog. Igyekeznek nem lemaradni, mit sem törődni a lentről érkező csípős megjegyzésekkel.

Ha a kazal tetején ketten állnak, lent négy leány áll, de itt, lám, hat is van belőlük - csintalankodnak, nevetgélnek, alulról szénával próbálják elhalmozni a legényeket.

A legények apja a kazalhoz indult, hogy vizet igyon, s azonnal megértette a helyzetet. Igyekeztek a fiai - ketten a hatot - kiszolgálni. Ne is adják fel! Lenn ügyes, csípős nyelvű lányok, s meglehet kettőből menyasszony lesz a két fiának. Amint szomját oltotta, így kiáltott föl fiainak az apa:

- Hé, ti ott fönn, fiaim, unom már a kaszálást, felmásszak esetleg hozzátok, hogy

segítsek nektek egy picit? Ha már egyszer itt lenn nem csak négyen, de hatan is állnak.

Ugyan, minek, apám?! - válaszolta az idősebb, munkáját meg sem szakítva.

Öcsémme! ketten vagyunk, de eddig még be sem tudtunk melegedni.

- Már majdnem el is aludtam! - tette hozzá a fiatalabb, amint titokban a verítékgyöngyöket próbálta homlokáról letörölni.

Lenn a kacarászó lányok észrevették mozdulatát és az általános hahota közepette egyikük így kiáltott;

- Vigyázz, nehogy megfázz, ha már vizesen szundítasz el! Az elégedett apa elmosolyodott, majd ismét visszaállt a kaszások sorába.

A kazal felé, a távolabbi rét felől négy lóból álló sor haladt. A lovakat kantáron fiatal suhancok vezették.

Utolsónak a legfiatalabb, Radomir, vezette lovát. Nyolcadik évét töltötte be az idén kora nyáron, s bizony mára már a kilencedikbe

lépett. De Radomir, a kislegény, kortársaitól jóval fejlettebbnek nézett ki.

Nem csak növésben szárnyalta túl kortársait, de a tudományokat is gyorsabban fogta föl, sőt a játékokban is jeleskedett. S itt szintén, a szénakaszálásban, azzal büszkélkedhetett, hogy olyan munkát kapott, amelyet nálánál idősebbecske gyerekek végeztek. Így bizony nem engedhette meg magának, hogy az idősebbek mögött lemaradjon.

Igyekezett a szénát gyorsan a gyepelővel át-fogni, és a ló engedelmeskedett neki. Bár utolsónak ment a sorban, mégis együtt haladt a többiekkel, le nem maradt.

Egy picit távolabb, az erdőnél, gyerkőcök viháncoltak. Amikor megpillantották a lovak sorát és a szénát, egyszerre lódultak neki, hogy a széna tetejére felkéredzkedjenek, azon utazzanak egy picit.

Hanyatt-homlok rohant a gyereksereg és csak egy kislány maradt le a többiektől, aki alig töltötte be élete negyedik évét.

A gyerekek mindegyike elérte már a szénát szállító lovakat. A pici lány, hogy lerövidítse útját, elkeseredettségében nagy bátran nekiiramodott, hogy egyenesen, az eső után ott maradt latyakos, sáros sávon vágjon át. A tócsák jóformán ki is száradtak már, ezért jókora kiemelkedő foltokat lehetett találni. Így a pici lány egyik ilyen helyről a másikra ugrándozott, s már majdnem a lovak mellé ért, amelyek a szénát vitték. De egyszerre csak, hirtelen, amikor a soron következő tócsát készülődött átugrani, megcsúszott, közben térdét is leverte, sőt a piszkos poc-solyában ruháját, arcát is bepiszkította. Gyorsan felpattant ugyan, de azonnal vissza is huppant és a nagy bosszúság miatt keserves zokogásba tört ki.

Az utolsó szénafuvar éppen elhaladt mellette, már el is távolodott.

A méltóságteljes Radomir meghallotta a gyermeki sírást. Megállította lovát, s a sírást követve ahhoz a sáros-latyakos helyhez ért,

ahol egy pici lányt pillantott meg, aki a pocsolóban ült, öklével sárral összekent arcáról a könnyeket törölgette és úgy ordított, ahogy a torkán kifért.

Radomir a kislány hóna alá nyúlt, felemelte a pocsolóból, a száraz földre helyezte, majd megkérdezte:

- Mit ordítasz itt ilyen keservesen, tökmag?

A pici lányka sírással küszködve kezdte magyarázni:

Futottam én, futottam, de elestem. A szénát már mind elvitték, én pedig itt maradtam. Az összes gyerek a széna tetején ül most, én pedig itt a pocsolóban.

- Azért nem mindenki ment el - válaszolta Radomir -, én itt vagyok és nézd, itt az én szénám! Ha nem ordítasz, elviszlek én téged. Csak hát, olyan sáros vagy - tetőtől talpig. Hagyd már abba a bögést, mert tisztára belesüketülök!

Radomir felemelte a kislány ruhájának az alját, a ruha száraz részét a kislány orrához helyezte és szigorúan így szólt hozzá:

- Na, és most, gyerünk, fújd ki az orrodát!

A kicsi lány a meglepetéstől felkiáltott, parányi kezeivel gyorsan eltakarta pucér testét, majd egyszer-kétszer belefújta orrát a ruhába és abbahagyta a sírást. Radomir elengedte a lányka ruhája szélét, kritikus szemekkel végigmérte az előtte álló piszkos, sárral bekent pöttöm kislányt és így szólt:

- És egyáltalán - ezt a ruhát rögtön vedd le!

- Nem vetem! - mondta a kislány határozottan.

- Vedd le, elfordulok! A sáros ruhádat majd kiöblítem a tóban, te pedig addig ülj itt a fűben! Addig is itt az ingem, tessék, öltsd fel! Leér egészen a bokádig, az ingem hosszabb lesz rajtad, mint a ruhád.

Radomir a tóban öblögette a kislány ruháját, az pedig belebújva Radomir ingébe, ült a fűben és onnan pislogott.

S egyszerre csak a fűben kuksoló kislányba, váratlanul, villámként hasított egy rettentő gondolat. Felötlött benne az, amit a nagypapa egyszer a nagymamának mondott és ő titokban kihallgatott:

- A szomszédos településen hallatlan dolog történt! Egy semmirekellő mihaszna még az esküvő előtt felemelte egy leány ruhájának az alját!

- Felemelte a ruha alját, vagyis tönkretette a lány életét - sóhajtott föl a nagymama.

A pici lány úgy vélte, nála is valami tönkre lehetett téve, ha már ez az ismeretlen fiú felemelte a ruhája alját. Végigmustrálta karjait, lábait, s bár teljes épségben találta mindenét, félelme mégsem múlt el.

Ha a nagypapa és a nagymama úgy tudja, hogy valami tönkre megy azzal, hogy valakinek a ruhája alját valaki felemeli, akkor ez azt jelenti, hogy nála is valaminek tönkre kellett mennie.

A kislány felpattant és a ruháját a tó vizében öblítő Radomirnak így kiáltott:

- Te - te... semmirekellő mihaszna!

Radomir felegyenesedett, az ő ingét viselő, fűben álló kislány felé fordult, majd megkérdezte:

- Mit kiabálsz már megint? Nem értem?! Mit akarsz?

- Azt kiáltottam neked, hogy te - te... semmirekellő mihaszna. Képes voltál felemelni egy lány ruhájának az alját még az esküvő előtt. Mindenét tönkretetted.

Radomir egy ideig nézte a koszos kislányt, egy jót nevetett, majd így szólt:

- Hallottál valamit, de egyáltalán nem tudod, hogy mit. Igen, igaz, hogy nem illik felemelni egy lány ruhájának az alját az esküvő előtt. De én nem is egy hajadon lánynak a ruháját emeltem fel.

- Felemelted, igenis felemelted, emlékszem, felemelted a ruhám alját.

- Igen, a tiédet felemeltem - hagyta jóvá Radomir, de hát te nem is vagy hajadon.

- Ugyan, miért ne volnék én hajadon? - kérdezte csodálkozva a pöttöm leányka.

- Azért, mert a hajadonoknak a mellük domború, neked pedig nem. Neked domborulatok helyett két alig látható pöttyöd van. Ez tehát azt jelenti, hogy te nem vagy hajadon.

- Akkor, ki vagyok én? - kérdezte zavartan a kicsi lány.

- Te még csak egy kis tökmag vagy. Ülj ott a fűben, csendben, némán, nincs énnékem időm arra, hogy veled társalogjak.

Radomir ismét bement a vízbe, kiöblítette a ruhát, kicsavarta, akkurátusan szétteregette a fűre és magához hívta a kislányt.

Gyere a vízhez, tökmag, meg kell mosakodnod!

Az immár alázatosan a vízhez tipegő, elcsöndesedett kislányt Radomir megmosdatta, majd így szólt:

Most pedig gyere, megyünk a szénához, megkocsikáztatlak!

- Előbb add ide a ruhámat! - kérte csendesen a pici lány.

- De hiszen vizes! Amíg meg nem szárad, maradj az én ingemben! A ruhádat majd magammal viszem, amíg a kazalhoz érünk, megszikkad, ott pedig átöltözöl.

- Nem, add ide a ruhámat! - tartott ki kérése mellett a pici lány. - Felöltöm, még ha vizes is. Száradjon meg rajtam!

- Tessék, szedd magad rendbe! - nyújtotta át a kislány ruháját Radomir és elindult a lóhoz.

A leányka gyorsan felöltötte ruháját, majd hanyatt-homlok rohant, s a szénánál beérte Radomirt.

- Itt vagyok - mondta lihegve. - Tessék, itt az inged!

- Hát persze. Te vagy az én pechem. A fiúk már mind visszafelé tartanak, én pedig még

mindig itt téblábolok veled. Gyerünk, mássz fel gyorsan!

Felsegítette a kislányt a széna tetejére. Kantáron fogta a lovat, és a kazal irányába indultak.

A pöttöm lányka a vizes ruhájában az imbolygó szénakupac tetején ült és örvendezett. Ő egyes egyedül ült, nem úgy, mint a többiek, ketten-hárman. Ő maga, egyedül ült a széna tetején. Boldogság ült az arcán, mintha hirtelen istennővé vált volna. Ó, ha látnák a barátnői, hogy ül itt a szénán - nem csoportosan, hanem egyedül. Őt viszi ez a legény, egyedül... Nézte, hogyan vezeti Radomir a lovat, s többé már le sem vette a fiú hátáról a tekintetét. A gyermeki szív erősebben kezdett dobogni. Teljes testén hő futott végig. Hát persze, a pici lány megérteni ezt még nem tudta: szerelmes lett!

Ó, gyermeki szerelem! A legtisztább - Isten ajándéka! De miért jó ily korán, miért nyugtalanítja a gyermeki szívet? Miért? Mi az

értelme jöttek - ilyen korán? Úgy tűnik, a korai szerelemnek nagy értelme van, tudták ezt jól a vedrusszok.

Amikor a kazalhoz értek, Radomir visszament a szállított szénához.

- Gyerünk, mássz le, ne félj, elkaplak!

Elkapta a ráugró kislányt, a földre engedte és megkérdezte:

- Kié vagy?

-A szomszéd telepről - Ljubomila. Látogatóba jöttünk a nővéremmel, a bátyámnak segítünk - válaszolta.

- Hát, akkor menj, keresd meg a nővéredet! - válaszolta Radomir s elindult. Még meg sem fordult, egyetlen egyszer sem nézett a kicsi lány felé.

A kislány pedig csak állt, nézte, ahogy Radomir kioldozta a gyeplőt a szénáról, felgrott a hordóra, majd a lóra és egy másik szénaboglyához vágatott.

A SZERETET, MINT A CSALÁD TELJES JOGÚ TAGJA

Hazatért nővérével a pici Ljubomilka. A család éppen vacsorához készülődött, de a pici Ljubomilkának nem volt kedve asztalhoz ülni, szorosan a nagymamához bújt és így könyörgött neki:

- Gyere ki velem a kertbe, édes, kedves nagymamikám! Csakis neked, egyedül, akarok egy csodáról mesélni.

Édesapja, amikor meghallotta a kérést, így próbált ellenvetni: - Nem illik, kislányom, felállni és elmenni, amikor együtt a család az asztalnál. Ráadásul még a nagymamát is magaddal vinni...

Ám az apa leánya arcára pillantott s elmosolyodott. A vedrusszok jól ismerték az áldást, mely a gyermeki szerelemben rejlik. Meg tudták szeretgetni a Szeretetet, úgy

befogadni a családba, mint égi ajándékot, tudták, hogyan ne nevezzék ki, hogyan tiszteljék.

Értékelték e hatalmas energia áldását, ezért a Szeretet energiája nagy örömmel érkezett hozzájuk.

- Hát akkor, ti, ott a nagymamikával fogyszatok a kertben gyümölcsöt - mondta az apa látszólag közömbösen.

A kertben, annak is legtávolabbi szegletében, Ljubomilka egy padra ültette az ő nagymamikáját, s izgatottan belefogott mondókájába:

- Nagymamika, én ott, a szénakaszáláson, a pajtásaimmal játszottam. Ők futottak, hogy a szénára felmásszanak, azokon vontassák magukat. De nekem nem nagyon volt kedvem a boglyán utazni. Csak úgy mendégéltem, egyedül. Ekkor hirtelen egy olyan szép, nagyon, de nagyon jó fiú megállította a lovát és hozzám lépett. Tudod, nagymamika, olyan közeljött hozzám, mint amilyen közel most

én állok tehozzád. Olyan szép volt, kedves és jó. Állt előttem és így szólt: „Nagyon szépen kérlek kislány...” Nem, nem így mondta, hanem másképpen. Azt mondta: „Én téged, kislány, nem egyszerűen csak kérlek, hanem könyörgöm, az én szénámra ülj föl, megkocsikázatlak egy picit!” Kocsikáztam. Igen. Érted, nagymamikám? Vajon mi ütött belé, történt vele valami?

- Veled történt, kisunokám. És hogy hívják? -Nem tudom. Semmit sem mondott.

- Előbb, Ljubomilocskám, mesélj el mindent töviről-hegyire, igyekezz mindent elmondani, ne feledkezz meg semmiről, és úgy mondd el, ahogy az a valóságban megtörtént!

- A valóságban... - Ljubomila lesütötte szemét - A valóságban? Beleestem egy tócsába, kimosta a ruhámat, aztán elvitt engem a széna tetején, de még meg sem mondta, hogy hívják. Engem tökmagnak nevezett, amikor pedig elment, még egyszer sem nézett vissza,

nem nézett rám - mesélte Ljubomilka a nagymamának és keserves sírásba fogott. Sírva folytatta:

- Egész idő alatt álltam, néztem, ahogy távolodik. Egyetlen egyszer sem nézett rám, azt sem mondta meg, hogy hívják.

A nagymama magához vonta kisunokáját. Simogatta szösze fejét, mintha a Szeretet energiáját cirógatta volna benne. Suttogta csendben, mint valami imát: „Ó, Istentől származó hatalmas energia, áldásoddal segíts kisunokámnak! Ne éged meg a még meg nem erősödött pici szívét! Tettekre, alkotásra buzdítsd, lelkesítsd!”

Hangosan pedig ezt mondta Ljubomilkának: -Azt szeretnéd, kisunokám, hogy ez a nagyon jó fiú mindig csakis terád nézzen?

- Igen, szeretném, nagymamácska. Szeretném! -Akkor három évig ne is kerülj a szeme elé többé! - Miért?

- A sárban látott téged, piszkosan. Egy síró-rívó, magatehetetlen tökmagként. Ilyen kép maradt benne rólad. Három év múlva nagyobb leszel, szebb és okosabb, ha magad is így fogod akarni.

- Nagyon, nagyon fogok igyekezni. Csak azt mondd meg nekem, nagymamikám, hogyan igyekezzek?

- Minden titkot elmesélek neked, kisunokám. Ha szigorúan teljesíted ezeket, a Földkerekség minden virágszálánál szebb leszel, az emberek gyönyörködni fognak benned. Nem téged fognak választani, hanem kedvest majd te magad választhatsz magadnak.

- Mondd, nagymamácska, mindent teljesítek, mondd gyorsan! - unszolta nagyanyját a pici Ljubomilka, s türelmetlenségében a nagymama ruhájának alját húzigálta.

Lassan, ünnepélyesen kiejtve minden egyes szót, így szólt a nagymama unokájához:

- Reggelente a lehető legkorábban kell kelned. Pusztá szeszélyből lustálkodsز reggel. Mihelyt felkeltél, fuss rögvest a patakhoz, ott tiszta forrásvízzel mosakodj meg! Ha pedig hazatértél, fogyassz egy kis kását! Te azonban mindig édes gyümölcsöt kérsz inkább.

- Nagymamácska, de minek nekem itthon ennyire igyekeznem, ha ő nem is lát majd engem? Ahogy a patakban reggelente fürdöm, ahogy kását eszem? - csodálkozott Ljubomilka.

- Hát, azt bizony nem fogja látni! De külsőd visszatükrözi majd igyekezetedet a szépségével, s bensődben ezért energia támad.

Ljubomilka igyekezett a nagymamácskájá tanácsait híven követni. Igaz, nem mindig járt sikerrel, főleg az első évben, de ilyenkor a nagymama reggelente az ágya szélére ült és

így szólt: „Azon a napon, amikor nem a Nap-pal együtt kelsz, nem futsz el a patakhoz, szebbé bizony nem válsz!”

S Ljubomilka felkelt. A következő éven hozzászokott az új rendhez, könnyedén elvégezte a reggeli mosakodás szertartásait, örömmel ette a kását.

A nagymama által megszabott idő - a három év - lejártáig már csak egy hónap maradt. A kapiscsére különböző településekről vásárra gyűltek össze az emberek. Szekerek futottak a birtok mentén, amelyen Ljubomilka élt. Nővérével, Jekatyerinával, együtt figyelte az elhaladókat. Egyszerre csak, az egyik szekér letért az útról, a kapuhoz hajtott, ahol a két lány állt. S azon az útról letért, hozzájuk hajtó szekéren... Ljubomilka megpillantotta őt... azonnal felismerte. Más emberek között ült és a lovakat hajtotta az ő szeretett, immár szép szál legénnyé cseperedett Radomírja.

A pici lány szíve beleremegett, amikor a szekér kapujukhoz ért és megállt.

A szekéren ülők között a legidősebb férfi, minden bizonnyal Radomir apja, *így* szólt:

- Jó egészséget nektek, leányok! Vigyétek üdvözetemet édesatyátoknak, édesanyátoknak s a birtok minden idősebb lakójának! Nekünk egy kis kvaszra volna kedvünk a tiétekből. Sajátunkat bizony az útra hozni elfelejtettük.

Ljubomilka hanyat-homlok rohant a házba s ekképpen kiáltozott:

- Hogy mindenkit üdvözölnek, azt üzenik! Hol a kancsó? Hol, hol a kancsónk a kvasszal? Jaj, igen, igen, ott az éléskamrában, hűtve. - Majd berontott az éléskamrába s felborította az ajtóban álló vödört. A nagypapához és nagymamához fordult és elhadarta: - Szót se senkinek, a vizet feltörlöm, mihelyt visszajöttem.

Megragadta a kancsót, a kapuhoz futott, itt megállt, kifújta magát, visszatartotta

felindultságát, majd lassan, méltóságteljesen kilépett a kapun s átadta az idősebb férfinak a kancsó kvaszt.

Amíg a családfő kvaszt ivott, Ljubomilka szemrebbenés nélkül bámulta Radomirt, de Radomir Jekatyerinát nézte.

Amikor hozzá került a kancsó, felhajtotta a maradék kvaszt, leugrott a szekérről s a kancsót Jekatyerinának emigyen adta át:

- Köszönöm. Jó kezek készítették a kvászt!

A szekér távolodott. Ljubomilka csak nézte, ahogy egyre távolodik, majd a padhoz futott, amely a kert legtávolabbi zugában állt. Nem ült rá, hanem egyenesen ráborult s keserves zokogásban tört ki.

- Ejnye, ugyan miért vagy ismét ennyire elkeseredve, Ljubomilka? - A drága nagymamácska jött ki hozzá s ült le a padra.

Könnyeivel küszködve így mesélte nagymamácskájának a történeteket Ljubomilka:

- Eljöttek hozzánk és kvaszt kértek, köztük volt az a legény is, aki három évvel ezelőtt

engem a széna tetején vitt. Jaj, most még csinosabb! Futottam, a kancsóban kvaszt hoztam. Kvaszt ittak mind - dicsérték is. Ő is, az a legény, ivott, de a kancsót mégis Jekatyerinának adta. Nem nekem, drága jó nagymamácska, hanem neki, az én ellenfelemnek, Jekatyerinának. Neki mondta - „köszönöm”, nem nekem. Jekatyerina pedig, az utálatos fruska, míg én a kvaszért rohantam, valamiket mondott neki és bámulta. Ő is bámulta Jekatyerinát, sőt, még mosolygott is rá. Az én saját nővérem az én ellenségem. Utálatos egy fruska!

- Ó, jaj, ugyan miért haragszol a nővéredre? Nem vétkes ő semmiben! Te vagy a vétkes!

- De miben, nagymamácskám? Mit tettem rosszul? - Hallgass figyelmesen! Nővéred gyönyörű színes hímzést készített ruhája ujjára. Benned is felötlött, hogy ruhád magad hímezd ki, de a hímzés a ruhádon görbére sikerült.

Sőt, nővéred verseket tud mondani, jobb nálad éneklésben is, te a volchvokkal sem akarsz beszélgetni - ők tanítanak olvasni, verseket írni.

Szíved választotta, minden bizonnyal, okos legényke, tudja a szépet, az okosat értékelni.

- Három évet kellene még tanulnom, nagymamácska?

- Nos, lehet, hármát, de az is meglehet, hogy ötöt.

*AZ IGAZ SZERETET
FELTÉTLENÜL
MEGTEREMTI A
KÖLCSÖNÖSSÉGET*

Tíz év szállt tova. Radomir legkedvesebb, különös nevet viselő barátjával, Argával, az ünnepi köntösbe öltözött vásártéren haladt. Arga gyönyörű faragásokat tudott készíteni, csodálatos képeket tudott festeni. Agyagból olyan szobrokat gyúrt, mintha éltek volna. E tehetségét a nagyapjától, a kovácsmesterségbeli tudását pedig az apjától örökölte. A hosszú sorokban álló, ínyencségekkel megrakott asztalok a két barátot aligha érdekelték.

A fiatalok figyelmét nem vonzották azok az asztalsorok sem, ahol különböző szerszámok és edények voltak. A vásárban számukra egyáltalán nem a hasonló anyagi dolgok

beszerzése volt a legfontosabb. A legfontosabb - a kapcsolatteremtés, az ismerkedés, a tapasztalatok kicserélése.

A fiúk elhatározták, hogy oda mennek, ahol a vándorszínészek készülődnek érdekes bemutatójukhoz. Egyszerre csak valaki így kiáltott nekik:

- Radomir, Arga, láttátok már?

Radomir és Arga a hang irányába fordultak. Egy picit távolabb, a településükről érkezett barátaikat pillantották meg, akik hangosan beszélgettek valamiről, és kézjelekkel hívták őket magukhoz.

- Kit vagy mit láttunk-e? - kérdezte a barátokhoz csatlakozó Radomir.

- A különleges inget. Finom kelméből készült, de bámulatos díszítés van rá hímezve, biztosan van benne valamilyen titkos üzenet - válaszolta a három legény egyike, míg a másik így helyesbített:

- Jó, szép az ing, de még szebb az, aki árulja. Ilyen lányt széles e környéken egyetlen vásáron sem látott senki.

- Hol lehet ezt a csodát látni? - kérdezte Arga.

Mind az öten oda indultak, ahol díszeket, csodálatos, különleges termékeket, gyönyörű ruhákat árultak.

A szekerek egyikénél több ember álldogált, mint máshol. Gyönyörködtek egy botra akasztott ing rendkívüli szépségében. A szél lágyan mozgatta az anyagát, és lehetett látni, könnyedségével, finomságával mennyire különbözik az ő durva vászonból készült közönséges ingektől. A minták a nyakon és az ingujjon is rendkívül összetettek, rejtélyesek voltak.

Egy ilyen minta nagymesterre vall - jelentette ki jó hangosan az ing láttán fellelkesült Arga.

- Ugyan már, mi a minta! Csak verekedd magad át az összeseregletteken és nézd meg

jól, ki áll a minta mellett! - mondta településbeli szomszédjuk.

Majd miután a jóbarátok a másik oldalról megkerülték az összeseregletteket, midőn a szekérhez értek, megpillantották a leányt.

Szóke haját vaskos varkocsba fonta, s két szeme úgy kéklett, mint az ég kékje. Szemöldökei íveltek, ajkán titkolt mosoly. Mozdulatai könnyedek, mégis valamiféle energiával teltek. Az ember szinte le sem tudta venni róla tekintetét.

- Nyelve csípős, sőt, versben tud beszélni - mondta csendesen a legderekabb legény.

- Gyengéd a maga módján, mégis megközelíthetetlen, akár a kőszikla - tette hozzá egy másik. - Válsatok vele pár szót, majd meglátjátok!

- Én erre képtelen vagyok. Mintha levegőt sem kapnék - válaszolta Radomir.

A lányhoz ezért Arga szólt:

- Mondd csak, leány, te készítetted e gyönyörűséges inget? - Igen, én - válaszolta a

leány anélkül, hogy pillantását fölemelte volna. - Szövögettem, unalmamban, hogy megrövidítsem a téli estéket. De volt, amikor kora hajnalban hímeztem.

- Mennyit kérsz a munkádért? - folytatta kérdezősködését Arga, hogy tovább hallgathassa a leány dallamos beszédét.

A legényekre emelte a leány pillantását s vele együtt hirtelen mindegyikőjüket a kéklő magas égbe röpítette. Tekintetét egy pillanatra Radomiron felejtette s az ifjú számára olyan volt ez a pillanat, mintha feloldódott volna a kék égben. Azt pedig, ami a továbbiakban történt, Radomir úgy érzékelte, mint valamiféle fátyolszerű, valószínűtlen álmot.

- Mennyit kérek? Elmondom. - A szekéren ülő szépséges leány így folytatta: - Az inget csak ajándékozni tudom egy jó és derék legénynek. Tőle emlékebe csekélységet kérnék csak - mondjuk egy fiatal kiscsikót.

- Micsoda szépség e leány! Mesterhez méltó e válasz! - hallatszott a tömegeből. - Azt

mondja, kiscsikót - apróság. Nem buta e tündérszép leány!

Egyre újabb megjegyzések hangzottak a tömegből, ám az emberek csak nem akartak szétszéledni. Egyszerre csak, két oszlopra vált a tömeg.

Arga kantáron egy fiatal barna csikót vezetett. A ló tüzes volt, betöretlen, egy helyben topogott és ágaskodott.

- Ej, micsoda lovacska! Csodaparipa! Csak nem akarja e legény e mént odaadni? - sutto-gták az emberek a tömegben.

Arga a szekérhez ment és így szólt:

- E lovat apám adta nekem. Az ingért cserébe néked, szépséges leány, odaadom.

- Köszönöm! - válaszolta megelegedve a leány. - De már megmondtam, az emberek is mind hallották, az inget nem adom el, csak ajándékozhatom, neked, esetleg egy másik legénynek.

- Aha, tessék - tündérszép leányunknak inába szállt a bátorsága! Hogy is ne, a ló tüzes,

nem akármelyik legény tudja megülni. Szelíd kis lovacskára várt - hallatszottak a csípős megjegyzések a tömegből. - Nos, feladta, bárki óvatos volna, hiszen a csikó jó tüzes is, betöretlen is.

A leány, gyors mosollyal az arcán a tömegre pillantott és rendkívüli könnyedséggel a földre ugrott a szekérről.

A tömeg teljesen elnémult. A leány alakja gyönyörű volt, mintha egy nagy művész formálta volna meg. Teljes szépségében mutatkozott meg mindenki szeme láttára, mosollyal az ajkán pillantott a lóra, majd három lépést tett Arga felé. Nem is tett - inkább, mintha csak könnyedén érintve a földet, ellebegett volna hozzá.

Arga a meglepetéstől elengedte a ló gyeplőjét. A tüzes mén hátsó lábaira állt, de a leánynak sikerült megragadnia a gyeplőt.

Majd ezután... ezután a leány a tömegben álló emberek megrökönyödésére bal kezével ügyesen megnyomta a ló orrát. Elengedte a

gyeplőt, s jobb kezével megsimogatta a ló pofáját. A tüzes mén hirtelen elcsendesedett. A leány a föld felé hajtotta a ló fejét. Bár a ló háborgott kissé, végül mégis engedelmesen meghajlott. Egyre lejjebb, lejjebb... majd a tüzes mén a leány előtt térdre rogyott.

Az Összeverődött emberek közül egy ősz hajú ember lépett elő és így szólt:

- Állatokat, lovakat így szelídíteni csak az idősebb volchvok tudnak, de még azok közül sem mindegyik. Te pedig - fiatal leány vagy még! Hogy hívnak? Kié vagy?

- Ljubomila vagyok, a szomszéd településről. Kié vagyok? Senkié. Egyszerűen apám leánya vagyok. Ímhol, itt is van, ide tart az én szigorú édesapám.

- Ha legalább szigorú volna - mondta a viszatérő apa - ugyan, mit tettél megint, Ljubomilkám?

- Ó, semmit. Csak egy picit eljátszottam a csikóval.

- Egy picit? Látom. Engedd el a lovat! Ideje hazaindulnunk...

A VEDRUSSZ ISKOLÁBAN A SZERETETET IS OKTATJÁK

Vajon mi történt Ljubomilával ezek alatt az évek alatt, hol szerezte e roppant tudást, talpraesettséget? A vedrussz iskolában!

Ezen iskolában tanult mindenki kora gyermekkorától fogva késő aggkoráig, s vizsgázott minden éven. Az iskola programja parányi elemekből rakódott össze a teremtés pillanatától fogva, s gyarapodott egyre tovább, gazdagodott az évszázadok folyamán. A tudást nem kényszer útján sulykolták a gyermekekbe. Az iskolai órák nem olyanok voltak, mint manapság a mai iskolákban.

Te mondtad nekem egyszer, Vlagyimir, hogy nálatok él a köztudatban ama nézet, miszerint, ha a gyermek rakoncátlan és durván viselkedik, rossz hajlamok kezdenek benne felbukkanni, az azt jelenti, hogy azt az utca neveli, túl nagy szabadságot kap.

A vedrusszok gyermekeiknek - anélkül, hogy emiatt aggódtak volna - teljes szabadságot adtak. Mindenki tudta ugyanis: az ünnepségek, a szertartások rendszere olyan finoman és mély érzéssel van kialakítva, hogy minden gyermeket magával ragad, és az ezekre való felkészülésre ihleti. Az egész úgy tűnt, mintha csak játék lett volna, a valóságban mégis - a felnőttek nélkül - különböző tudományokat sajátítottak el.

A vizsgák a vedrussz iskolában ünnepségekre, játékokra hasonlítottak. A felnőttek ezek segítségével tanították a gyermeket, és a gyermekektől maguk is tanultak.

Van például egy ilyen ünnep is - Koleda. E napokon a gyermekek szomszédjaikhoz jártak, verseltek, dalokat énekeltek nekik. A verseket maguk költötték, a táncokat maguk ötlötték ki.

A gyermekek fellépéseikre már jóval az ünnepségek előtt kezdtek készülődni, és őszinte érdeklődéssel igyekeztek a felnőttektől, a

családon belül, egymástól és a volchvoktól is megtudakolni, hogyan lehetne egyre jobb verseket írni, énekelni, s mindezt még el is táncolni.

A gyermekek képességei természetesen nem voltak egyformák. Azok, akik lemaradtak a többiektől a versírásban, szüleiket kérték meg, hogy segítsenek, tanítsák őket. Máskor a szülők arra használták gyermekeik tudásszomját, hogy a gazdaságban való segédkezésre bíztassák őket.

Például így unszolta az unoka nagyanyját: -Drága jó Nagymamuskám, gyere, mondjál nekem verseket! Gyere, mondjál verseket, szépen kérlek! Nem akarok rosszabb lenni a többinél, mert a többiek nem vesznek be maguk közé koledálni.

A nagymama erre így válaszolt:

- Sok a dolgom, de ha segítesz, este majd mondok én neked verseket, nem is egyet.

A gyermek nagy odaadással segédkezett a nagymamának elvégzendő munkájában,

majd teljes valójával fogadta, s igyekezett magába vésni az összes verset, dalt, táncot, amit a nagymamától hallott, látott. Majd megkérte a nagypapát, az édesanyját, sőt, az édesapját is, hogy egy picit tanítsák őt. Hálás is volt a szüleinek az oktatásért.

Hasonlítsd össze, Vlagyimir, ezt a folyamatot a mai tanórával - például az irodalomórával.

Helyes, nem lehet összehasonlítani. A vedrusszok gyermeke már kora gyermekkora óta maga vágyott arra, hogy költő legyen, maga igyekezett azzá válni.

A vedrussz korszak embereinél a számtalan vidám ünnepség egy rendszert alkotott, amely segített a gyermekeknek megismerni a Világegyetemet és megtanítani velük az egyszerű bölcsességeket.

A volchvok - a vándortanítók, az információk hordozói - a világban zajló eseményekről tájékoztatták az embereket. A bojanok - a bárdok - emlékeztettek a múlt

eseményeire, megjövendölték a jövőt és ünnepezték a gyönyörű érzések világát, vagy megrótták a méltatlanokat.

Senki sem kényszerítette a gyerekeket, hogy járjanak azokra az oktatásokra, amelyeket a volchvok minden településen tartottak. Az emberek úgy tartották, hogy a tanítónak magának képesnek kell lennie magához vonzania a gyermeket azzal, ahogy arról a tudományról beszél, amelyet oktatni óhajt.

Ezek a szabályok az idők folyamán tökéletesítették a tanítókat, a volchvokat is.

- És ha valamelyik tanító-volchv, pusztán azért, hogy magára vonja a gyermekek figyelmét, nem a tudományokról tanított, hanem csupán valamilyen játékot játszott velük?

- Ha ilyesmi megtörtént volna, a volchv elvesztette volna volchvi tisztét. A szülők, amikor otthon gyermekeikkel beszélgettek, azonnal rájöttek, hogy a gyermeküket bizony

nem a tudományokra tanították. A hír az adott volchv helytelen tettéről elterjedhetett a többi településen is, és a településre érkező volchvot a lakók felkérhették, hogy távozzon és hagyja el a helyet.

Addig, amíg a kicsi Ljubomilkában nem támadt fel a szeretetszerelem, nem is igyekezett látogatni a volchvok foglalkozásait, nem érdekelték a bárdok és a bojanok dalai. A szülők a gyermekeiket nem kényszerítették arra, hogy tanuljanak, hanem a jó, a megfelelő alkalmat kihasználva, erre finoman rávezették őket.

A Szeretet energiája Ljubomilkát, a kicsi lányt, körbefonta. A vedrussz családokban a Szeretet felbukkanását úgy fogadták, mint Istentől érkező új családtagot, akit Isten az ő segedelmükre küldött. S tudták, hogyan tehetik - a szeretettel harmóniában - széppé a kislány életét. Ezért tanácsolta a nagymama Ljubomilkának, hogy menjen a volchvokhoz és tőlük tanuljon. Nem csak úgy,

bizonytalan, megfoghatatlan céllal tanuljon, hanem konkrét szándékkal: a választott kedvesért, érte, miatta legyen a legjobb. Ljubomilka megfogadta a tanácsot és el is döntötte, hogy majd amikor az a volchv érkezik a településre, amelyik szép hangon tanít énekelni, barátnőivel e volchvhoz fog járni tanulni.

Sajnos azonban a várt volchv csak nem érkezett meg. Ljubomilka ezért úgy döntött, hogy elmegy ahhoz, amelyik éppen akkor tartózkodott a telepen. Így is cselekedett és hallgatni kezdte a volchvot, aki a különböző növények rendeltetéséről beszélt, az illataikról, arról, hogyan lehet a növényekkel az embert gyógyítani.

„Ugyan, mire ez nekem? Erre nekem egyáltalán nincs szükségem - határozta el magában Ljubomilka - amúgy is mindenki tudja, hogyan kell gyógyítani, édesanyám, nagymamám, a nővérem is, mindenki. Még ha én is tudnék a legtöbbet a különböző

növényekről, hogyan értékelné azt szívem választottja? Sehogy."

Ljubomilka a volchvot érdeklődés nélkül hallgatta. Egyszerűen csak úgy, a lányokhoz fűződő barátsága miatt üldögélt ő is a farönkön. Olykor fel-felállt és egyedül járkált a tisztáson. Még örült is, amikor a volchv befejezte a tanítást, és mindenki hazafelé indult.

Ekkor az öreg volchv hirtelen Ljubomilkához fordult:

- Mondd csak, unalmasnak találtad beszédemet?

- Nekem, vagyis az én titkos tervemnek, egyáltalán nincs rá szüksége - adta a volchv tudtára csendesesen a kis Ljubomilka.

A tanító volchv elmosolyodott. Az idős ember mindent megértett, belelátott ő a titkos leányi tervbe, ezért megjegyezte:

- Lehet, kislányom, igazad van! Ugyan, mire volna neked mind az ilyen tudomány? Hiszen gyermek vagy még. Én a leányoknak

már ugyanis arról mesélek, hogyan válhatnak szívük választottja számára a legszebbekké, és hogyan kell létrehozniuk a Szeretet terét. Ha szívük választottja e teret meglátja, minden bizonnyal meg akarja tudni, ki volt képes e gyönyörűséget létrehozni? S az ilyen legény el lesz ragadtatva attól, aki, mint e tér teremtője, eléje áll. Még azt a titkot is elárulom a leányoknak, hogyan kell szerelmesüknek koszorút fonni, gyógynövényekből főzetet készíteniük, mivel mosakodjanak reggelente, hogy testük, mint virágszál illatozzon. Azt is elmondom a leányoknak, hogyan...

A kis Ljubomilka hallgatta, hallgatta az idős embert, és egyre jobban sajnálta, hogy nem járt hozzá beszélgetni. Hiszen a volchv már több mint egy hete vendégeskedett a településen. Komoly titkokat mesélt el a lányoknak, de ő, Ljubomilka, mindezekről mit sem tud. Ezért megkérdezte az öreget:

- Még sokáig tetszik vendégeskedni a mi településünkön?

- Két nap múlva kelek útra - válaszolta az idős ember.

- Két nap múlva? - kiáltott fel a kislány, nem titkolva csalódottságát. - Két nap múlva... Akkor nagyon, de nagyon szépen kérem, a két utolsó éjszakát tessék nálunk tölteni.

- Más házához hívtak már és a meghívást el is fogadtam - válaszolta a volchv. - De legközelebb, ha te is úgy akarod...

- Igen, nagyon, de nagyon akarom, feltétlenül meg kell tudnom mindent a különböző növényekről!

Ezután az öreg volchv minden este a szerelmes Ljubomilkával beszélgetett.

A bölcs tudta: a szerelem-szeretet felkelkesültsége egy röpke nap alatt képes a kislánnyal megismertetni a tudomány lényegét, míg másnak, aki nem szerelmes, egy év is kevés volna rá. Amikor már távozott

a volchv és Ljubomilka elkísérte a település határáig, így szólt a kislányhoz:

- Utánam egy másik volchv érkezik majd hozzátok. Ez a volchv a csillagokról fog beszélni, az égen tündöklő Holdról, a Napról, a láthatatlan világokról. Aki képes őt megérteni, arra is képes lesz, hogy kedvese számára kísérelő csillagot gyűjtsen az égen, és e csillag mindörökre kettejük számára fog ragyogni.

Később, utána egy olyan volchv jön hozzátok, aki tudja, hogyan változtathatod akár a legmakrancosabb lovat is szerelmesed kezés bányájává, és megtanít téged állatokat idomítani.

Egy bárdnak is kell hozzátok jönnie. Ő tudja, hogyan kell verseket írni és úgy énekelni, hogy mindenki megszeresse az ilyen ember hangját és azt is, amit mond. Táncolni is meg tud téged tanítani.

- Tessék nekem megmondani, melyik volchvhoz kell mennem? - fordult hirtelen

Ljubomilka az idős emberhez. - Hiszen nem hallgathatok egész idő alatt volchvokat.

Az öreg volchv gyorsan, eltitkolva mosolyát, komolyan így válaszolt a leánykának:

- Igen, igazad van. Bizony, ha mindegyikhez el kellene menned, időd csak úgy játszani, tényleg nem marad. Ne menj mindegyikhez! Ugyan, minek neked például rajzolni megtanulni? Díszítéseket hímezni, beléjük titkos üzenetet rejteni? Ugyan, minek neked mindez a tudomány, ha van nővéred, és ő, gondolom, e tudománynak felülmúlhatatlan mestere lesz.

Ugyan, mire volna neked jó például az, ha megtanulnád megismerni, hogyan lehet kedves érzéseket az ingbe sugározni, amikor énekelsz neki, amíg hímezed, s az ilyen ing védelmezi majd viselőjét sok rossztól.

Vagy hogyan lehet szeretettel kását készíteni a legközelebbi hozzátartozóidnak, hogy ne csak testüket táplálja, hanem

lelküket is. Ennek a kásának az íze felülmúlhatatlan lesz. Ezt tökéletesen meg tudja tenni a szomszédék kislánya, a nővéred barátnője.

És, ha esetleg ruhát szeretnél, szépet kapni, vagy inget, valakinek hasonlót ajándékozni, hogy mindenkit lángba hozzon az ajándék, a nővéredet kérd meg, ő majd csodás alkotásokat hoz neked létre.

Ha pedig valakit különlegesen ízletes, zamatos kásával vagy kvasszal kívánsz megvendégetelni, kérd meg nővéred barátnőjét.

- Senkit sem fogok semmire sem kérni - bökte ki hirtelen Ljubomilka, s még lábával is dobantott egyet - ők az én ellenfeleim.

- Ellenfeleid? Miben? - kérdezte komolyan az idős ember.

S Ljubomilka köntörfalazás nélkül így válaszolt az öregnek: - Van egy fiú, mind közül a legjobb, de rám sem figyel, mert ezek az utálatosak gyorsabban nőttek, mint én. Egész idő alatt mosolyognak rá. Láttam,

amikor a kapiscsén körtáncokat jártak. Hogy én neki olyan inget adjak, amelyet a nővérem hímezett ki és kvasszal kínáljam meg, amelyet a nővérem barátnője készített?! Hát azt már nem! Soha!

- De hát ugyan, miért nem? Azt mondd, hogy a fiúk között ő a legderekabb.

- Az, a legderekabb. Ezt biztosan tudom.

- Ha így van, akkor azt mondd meg nekem, hogy a legjobbnak, mint ajándék, nem jár-e vajon a legjobb ing, a legfinomabb kása és kvasz? És... - az öreg volchv elhallgatott, majd csendesen, szinte csak önmagának, még hozzátette: - Én pedig azt gondolom, hogy igazságos lesz, ha mindközül ő kapja a legjobb menyasszonyt is.

- Menyasszonyt? - kiáltott fel Ljubomilka s arca lángokban égett.

- Igen, a legjobb menyasszonyt - válaszolta a volchv - hiszen csak a jót kell kívánnod neki, nem? Legyen hát az övé az összes közül a legjobb menyasszony is!

Ljubomilka a volchvra nézett, s nem talált szavakat. Az érzések teljesen elárasztották és égették. Hirtelen otthagya az öregembert, elfutott tőle. De alig futott egy pár lépést, megállt, a bölcs volchv felé fordult és így kiáltott:

- Megérdemli, hogy a menyasszonyok legjobbját kapja. Én leszek ez a menyasszony!

Ljubomilka nagy lelkesedéssel látogatta mindegyik volchvot, aki a településre látogatott. Elsőként érkezett és utolsónak ment el, kérdéseivel pedig ámulatba ejtette a volchvokat. Mindent megjegyzett, amit a bölcsek mondtak. Ez a tanulás folyamatában akkor lehetséges, amikor a gyermek a foglalkozásokon nem csak részt vesz, hanem pontosan tudja, hol fogja az így nyert tudást fölhasználni.

Amikor a tanuló számára a tanulás kényszer, terméketlenné is válik. Ha az embernek célja van, amelyet a különböző tudományok megismerése által el tud érni, a

tanulás az öröm forrása lesz, annak elsajátítása százszor gyorsabban történik.

Amikor a Szeretet vesz részt a tanulásban - a hatás felülmúlhatatlan gyorsasággal történik. A Szeretet képes közvetíteni bármelyik bölcs gondolatait. Egy pár szó, amit a tanító mond, elegendőnek mutatkozik ahhoz, hogy a Szeretet egyetlen pillanat alatt megtudja a tanulónak az egész témát magyarázni és elméjét, gondolkodását lekötöni.

Isten ajándéka a Szeretet - e hatalmas energia- volt Ljubomilka tanításában a legfontosabb.

Otthon is rendkívüli érdeklődéssel figyelte a kislány, hogyan készíti édesanyja vagy a nagymamája az ebédet a családnak. Kérlelte őket, hogy részletesen magyarázzanak el neki mindent, és maga is igyekezett különböző ételeket készíteni. A leánykának sikerült is különös dolgokat megalkotnia.

Egyszer Maszlenyicakor, télbúcsúztató idején a rokonok palacsintára jöttek el hozzájuk,

rengetegen ültek asztalhoz, két magas sor palacsintából kezdtek fogyasztani. Az egyiket a nagymama készítette édesanyjával, a másikat a kis Ljubomilka. Az ő palacsintái a vendégeknek jobban ízlettek. A kislány pedig a távolabbi sarokból figyelte, hogy gyorsabban fognak az ő palacsintái, mint másoké.

Amikor hétköznap az egész család az asztalhoz ült, csitit elsőként a nagypapa mert magának fakanállal. Ilyenkor mondogatta:

- Pontosan tudom, ki készítette ezt az ételt. Kellemes, finom íze felülmúlhatatlan.

- Hát, hogyne volna - tette hozzá az édesapa - nem csak különleges növények vannak benne, hanem érzések is.

A kis Ljubomilka könnyedén tanulta meg a tudományokat, felülmúlhatatlan mestere lett a kézimunkáknak, és testi szépsége is kivirágzott.

Az első volchvtól, maga nem is sejtve ezt, megismerte a Szeretet roppant igazságát. Ha

Isten mellett akarsz lenni, válj magad is Istennővé.

PÁRVÁLASZTÓ JÁTÉKOK

Felnőttek a gyerekek. Elérkezett az idő, hogy párt válasszanak maguknak. A komoly esemény megkönnyítésére, a fiatalok megsegítésére játékokat rendeztek.

Gyakran megesett, hogy estelente, egy megadott helyen, általában a település határában gyülekeztek a vedrussz fiatalok. Tüzet raktak, beszélgettek, vagy énekelgettek. Egyszer hetente, három vagy négy település tartott közös találkozót a közkedvelt helyen. A közös találkán tüzet gyújtottak, dalokat énekeltek, beszélgettek. De voltak játékok is, amelyek segítségével képesek voltak megtalálni a szívük választottját.

E játékok külsőleg egyszerűek voltak, de az egyszerűségnek, melyben értelmük rejlett, hatalmas jelentősége volt.

„A kis csermely”

Volt például egy ilyen játék. A fiatalok párosával álltak föl, egymás után, megfogták egymás kezét, kezüket felemelték. Előbb legény legénnyel, leány leánnyal állt egymás mellett. Akinek pár nem jutott, vagy aki elől állt, a „kis csermely” végére ment, majd meghajolt s a magasba emelt kezek sorfala alatt az elejére indult.

Aki a „csermelyben” haladt, nem nézhetett föl. Találomra fogott meg egy kezét, így választott magának egy időre párt. Akire választása esett, követte őt a patakban, majd mindketten az összes pár elé álltak. Aki pár nélkül maradt, ismét a sor végére ment és az egész játék ismétlődött újra.

A játék egyszerű, de ítéld meg magad, Vlagyimir, mennyi szavak nélküli érzést tudtak egymásnak átadni azok a fiatalok, akik először fogták meg egymás kezét. Be tudták egymásnak vallani szerelmüket, hálájukat, ki tudták fejezni szeretetüket, szerelmüket,

vagy éppen ellenkezőleg, visszautasításukat. A játék folyamán a párok változtak, de könnyedén össze tudták hasonlítani, melyik kéz lesz számukra a jövőben a legkellemesebb.

„Csasztuska-govorushka” „Verselős-felelgetős”

Ez a játék ősi, sokkal összetettebb, mint az összes többi. A mai csasztuskák, amelyeket az emberek még énekelgetnek, innen származnak.

Az ősi „verselős-felelgetős” párválasztó játéknak az alábbi volt ' az alapja: két sorba, egymással szembe álltak fel a leányok, legények. Az egyik sorban legények voltak, míg a másikban leányok. A sor végén álló leány a vele szemben álló ifjúnak egy négy soros bökverset mondott. A vers mellé még táncolt is. Amikor befejezte a verset, a többi leány lábbal kétszer gyorsan dobbantott, és háromszor összeecsapta tenyerét. S ha a

szemben álló ifjú nem tudott ezalatt azonnal versben válaszolni, vagy emlékezetéből a korábban elhangzotthoz illő, méltó verset előhalászni, a leány újabb csasztuskát énekelt, immár a legények sorában soron következő fiatalembernek.

Ha a fiatalember méltó választ talált, a bökversek szellemességének segítségével folytatódott a beindult párbeszéd. Ez azonban ritkán történt meg.

Eltelkintve attól, hogy a fiatal vedrusszok számtalan verset tudtak, nem akárki tudott rövid idő alatt megfelelő választ találni, már azért sem, mert a lábdobbantásokkal és tapsolással az ellenfél mindenképpen igyekezett őt kizökkenteni.

Az ifjúsági találkozók egyikén, amelyre különböző településekről érkeztek, felbukkant Ljubomila is. Radomir öt pajtása, akik a vásárban már megfigyelték a nem mindennapi leányt, titokban vizsgálgatták, figyelték. Radomir legközelebbi barátja,

Arga, képtelen volt tekintetét levenni a leányról.

Megkezdődött a „kis csermely” játék és az általában bátor és elszánt Radomir elhatározta, hogy az egymással szemben álló párok közül Ljubomilát fogja kézen és vele áll fel úgy, hogy egy pár legyenek, hirtelen visszalépett. Amikor elindult, a párok között lehajolt, érezte Ljubomilát. Megérezte volna még lehunytt szemekkel is. Ám amikor a barátnőjével párban álló Ljubomilához ért, lelassította lépteit, majd úgy ment tovább, mintha álomban járna, és a szomszéd településen lakó fiú kezét ragadta meg.

De barátja, Arga, elszántabbnak mutatkozott. Amikor rá került a sor, s neki kellett a csermelyben végigmennie, Arga Ljubomilához érve kézen fogta őt, és a sok deli legény irigységére a sorfal elejére állt föl, párban a szépséges leánnyal.

Később kérdezgették is tőle:

- Hogy fogta a kezedet? Szorította, vagy csak úgy tartotta?

- Nem tudom - válaszolta Arga. - Semmire sem emlékszem, úgy éreztem, hogy a kezem lángban ég. Érintsétek meg, még most is forró.

- Micsoda lány! - csodálkoztak a legények, ifjak, tiszta szenvedély, mintha valamiféle titokzatos tűz lobogna benne.

Mindezt hallotta Radomir is, de hallgatott. A tűz benne is égett már, régóta. Azóta, hogy először megpillantotta a vásárban a különleges leányt. Reá, e leányra gondolt szüntelen, mihelyt felébredt. Megjelent álmaiban is, de még ott sem tudta megérinteni.

A tettek mezején mindig bátor Radomirt költőként is ismerték, de itt egyszerű szavakat sem talált, hogy véleményt alkosson róla.

Amikor megkezdődött a „verselős-felelős” játék a legények sorában, ő a sor közepén állt, barátja, Arga mellett. Ljubomila a

leányok sorában a vége felé állt. Amikor reá jutott a sor, hogy énekkel és tánccal válaszoljon, könnyedén énekelt. S azonnal világos volt mindenki előtt, hogy e különleges leányt senki sem tudja legyőzni.

Gyorsan váltotta a témákat. Olyan négysorosakat énekelt, amelyeket még soha, senki sem hallott. Sorban győzte le az ifjakat egyiket a másik után, holott ő maga volt a legfiatalabb.

Amikor Argára került a sor, hogy felelet adjon a huncut leánynak, bár egy kicsit tétovázva, mégis tudott egy négysorossal válaszolni. Ám Ljubomila meg sem várta, hogy a többiek dobbantsanak és tapsoljanak, váratlanul témát váltott, s olyan frappánsan viccelődött az új versekkel, hogy a zavarában megszeppent Arga meg sem próbált saját versével felelni. " Radomir következett. Énekelt neki Ljubomila, s hozzá versei ritmusában járt a lába is:

- Szavak bajnoka, bátor vagy te legény, máig sok mindent tettéi már. Ruhám a tóban hogy mostad, mégis elfelejtetted tán?

Volt, aki elnevette magát, mert arra gondolt, hogy Ljubomila strófája tréfa csupán. Volt, aki nem értette meg, ahogyan maga Radomir sem, miről van szó. S ha egyszer nem értette meg, akkor választ sem tudott rá adni.

Radomir képtelen volt Ljubomilának bármit is válaszolni. Amikor befejeződtek a dobbantások és tapsolás, amelyek a válaszra kiszabott időt mérték, megértette, hogy ideje visszavonhatatlanul elillan, s ezt nem engedhette meg. Mint valamiféle álomban, Ljubomila felé tett egy lépést, majd még egyet és végül egy harmadikat is. Egészen közel állt hozzá. Mivel senki sem értette, miért vannak a szabályok megszegve, mindenki hallgatott.

Radomir némán állt Ljubomilával szemben. S ekkor mindenki, aki a sorban állt,

hallotta, hogy Radomir a beállt csendben vedrussz módon, ama jellegzetes hanglejtéssel, mindenki előtt szerelmet vall:

- Veled, szépséges Istennő, együtt, én a Szeretet Terét örök időkre meg tudnám teremteni! - mondta az ifjú kiválasztottjának.

Mindenki némán várta, milyen választ ad e csípős nyelvű leány.

Ljubomila hirtelen félénkké vált. Előbb bátorságát veszítve lesütötte szemét, majd felemelte tekintetét, szeméből könnyek buggyantak ki s végigfolytak arcán, amikor így suttozta:

- Készen állok, hogy e hatalmas teremtésben segítségedre legyek!

Hiszen felismerte Radomir a különleges leányban azt a pöttöm leánykát, akinek még gyermekkorában ruháját a tóban mosta. Felismerte, kézen fogta. Elindultak kettesben, senkit sem figyelve maguk körül. A két sor némán állt egymással szemben, s a fiatalok

pillantásukkal az örök életbe haladó szerelmet kísérték.

AZ ESKÜVŐ SZERTARTÁSA

A vedrusszok esküvői szertartását már ismered, Vlagyimir, a „Család Könyvében” írtál is róla. Itt csak a nagy események lényegét idézem fel.

A szerelmeseknek közösen kellett választaniuk helyet birtokuk számára. Általában együtt járták be azokat a település határain túli helyeket, ahol az ifjú lakott szüleivel, majd oda indultak, ahol a hajadon élt szüleivel. Szándékaikról nem volt szükség a szülőknek beszámolniuk. Ennek ellenére a településen - itt is, ott is - mindenki értette és tudta, mi is zajlik.

A közösen választott telekre, melynek területe egy hektár volt vagy több, a szerelmesek a való életet vetítették ki. Gondolatban meg kellett tervezniük a házat, úgy kiültetniük hatalmas mennyiségű növényt, hogy mindegyik önálló egységként is, s az egész

együttesen is, kölcsönösen egymást segítve tudjon hatni.

Ljubomila és Radomir gyorsan talált magának helyet jövőendő birtokukra. Mintha előre megegyeztek volna, a település határába mentek, ahol egy kisebb erdő volt, és egy kis forrásból egy alig látható erecske csörgedezett.

Radomir már járt itt korábban is. Üldögélt egymagában, a jövőről szőtt gondolatokat, arról, hogyan fog itt szerelmesével együtt élni.

Ljubomila kétszer járt itt hűséges lován Radomir nélkül. Egyszer, maga sem tudta miért, a lovat a kis csermelynél hagyta, elsétált a kis erdőhöz, kibontotta varkocsát, szalaggal átkötötte haját és sokáig állt a fiatal nyírfa mellett.

Ezúttal a szerelmesek együtt álltak itt.

- Szívesen jártam ide egyedül, szeretném, ha a mi családunk itt folytatódna tovább - mondta Radomir.

- Nekem is kedvemre való e hely - suttogta Ljubomila.

Másnap, alig hajnalodott, amikor Radomir egy kis szekéren jó pár nagyobb és kisebb méretű karót hozott a kiválasztott helyre, hosszú fűzfavesszőket és hozzá még kaszát is. Alig látott hozzá a fű kaszálásához, midőn Ljubomilát pillantotta meg, látta, ahogy lován vágat. Radomir a látványban gyönyörködött, szíve hevesen kezdett dobogni. E tündérszép lány alig pár méterre a telkük még láthatatlan határától úgy ugrott le lova hátáról, hogy az még meg sem állt és Radomirhoz futott.

- Üdv néked, teremtó, a mai nap reggelén!
- mondta Radomirnak Ljubomila, s elmosolyodott. - Jól kezdődik a napunk, színes fonalat hozok, hogy megjelöljük jövőendő ültetendő növényeink helyét.

- Hálás köszönet Néked, hogy megszépítetted a mai napunkat! - válaszolta Radomir.

A szerelmesek nem ölelték át, nem csókolták meg egymást. Az érzelmek hasonló kinyilvánítása a vedrusszoknál az esküvőig elfogadhatatlannak számított. Ennek is megvolt a maga roppant jelentősége: ők nem változtatták hétköznapivá az érzések hasonló megnyilvánulásait - az öleléseket és csókokat, a gyermek fogantatása előtt. Ezért, amikor megtörtént a fogantatás pillanata, energiáik a legmagasabb fokra emelkedtek. Találkozási időpontokat sem egyeztettek egymással, soha.

Mindkettőjük akkor indult el a kiválasztott hely felé, amikor azt maga is kívánta, érezte.

Kora reggel, nap mint nap, elsőként Radomir érkezett, majd picit később, utána, lován felbukkant Ljubomila is.

Egy hét alatt Radomir egy mesebeli házikóhoz hasonló lakóhelyet épített. Lakótere két és fél méter széles és három méter hosszú volt. Oszlopokat vert a földre, közéjük falakat faágakból font, majd az így

nyert teret kisebb botokkal és ágakkal készített tetővel borította.

Mindezt a szerelmesek száraz fűvel takarták be, és belül a négy falat és a mennyezetet Ljubomila szőtt vászonnal fedte le. Ágyat is készített - kettőt: beléjük szalmát rakott, erre szénát, majd az egészet vászonnal takarta le.

Amikor elkészült a csodaházikó, a szerelmesek gyakran éjszakáztak benne, de nem volt köztük intim kapcsolat. Akkoriban úgy vélték, hogy ha ilyesmi az esküvő előtt, a családi fészek rakása előtt történik, az a jövődő gyermekek megsértése lett volna.

Ráadásul akadt is a szerelmeseknek elég dolguk. Radomir hozott egy széles deszkát, rá vésővel kivéste a telek alaprajzát, feltüntette rajta az égtájakat, a Nap felkeltének, lenyugvásának a pontjait, a Hold járását. Majd feljegyezte a nappali és éjszakai széljárásokat és a szél erejét, irányát is.

Ljubomila gyakran járt ki a telek szélére, itt álldogált hosszant, képzeletében a jövőben ültetendő növények képét rajzolta meg, majd Radomir tervét tanulmányozta s azt figyelgette, mennyire okozna bennük kárt a szél vagy az árnyék.

Amikor beköszöntött a tél, Ljubomila ritkábban látogatta szeretetük terét. Vásznat szőtt a szülői házban, Radomirnak szeretettel inget hímzett.

De Radomir gyakran látogatott el jövendő birtokukra, s korábbi megfigyeléseihez hasonlóan, tanulmányozta a szelek mozgását, feljegyezte hol, hogyan ülepedik le a hó.

Így készítettek évről évre a vedrusszok időjárás kalendáriumot. Minden vedrussz családban voltak hasonló lemezek, amelyek segítségével az időjárást pontosan egy, sőt, két, három évre előre tudták jelezni. Úgy tűnt, hogy egyszerűbb volna lemásolni az ilyen kalendáriumot, de ez a másolat nem lett

volna teljesen pontos. A táj jellege és helye is egy picit eltérhetett, és a széltől a növényt védhette egy domb vagy egy kis erdő is. Télen a hófúvások alakulhattak másképpen is.

Mire beköszöntött a tél, Radomir és Ljubomila gondolataiban már el is készült a terv, s kora tavasszal ismét együtt kezdtek élni picurka házikójukban. Most érkezett el annak az ideje, hogy rövidebb karókkal, amelyekre szalagokat, gallyacskákat erősítettek, megjelöljék valamennyi növény helyét, közösen jóváhagyják a szeretet terének a tervét. Radomirnak még ki kellett ásnia a kutat, elkerítenie a pici forrást.

Már csak két hét maradt az ültetvények elültetésére megfelelő időből, ezért a szerelmesek az esküvőre kezdtek készülődni.

Előbb arra a településre mentek, ahol a vőlegény élt, majd utána a menyasszony településére. Minden házba betértek, s a háziakat az esküvőre invitálták. Mindenhol

nagy izgalommal várták jöttüket. Szerették volna megpillantani szerelmüket, gyönyörködni benne, de majdani élő házukba ajándékot is szerettek volna a fiataloknak adni. Meg is volt az izgalom a település minden családjában.

Amikor a fiatal pár meglátogatta a kertet, a gazdasági udvart, vagy betért a házba, a lakóknak sokat nem mondtak. Egy-egy mondatot csupán. Például ilyet: „Ó, de gyönyörű az almafátok!” vagy „Mily kifejező tekintete van a cicátoknak!” „Be tapintatos, dolgos a medvétek!”

Ez mindenki számára, aki a szerelmesektől a gyümölcsösben növő fájára, vagy a nála lakó cicára dicséretet hallott, azt jelentette, hogy a fiatalabb nemzedék elismeri az idősebbek méltóságteles életét. A dicséret mindig őszinte volt, hiszen az elismerést kifejező mondat azt jelentette, hogy ő is ilyen fát vagy medvét szeretne.

A fiatalokat nem marasztalták, nem kínálgatták semmivel. Nem minden ok nélkül cselekedtek így a vedrusszok. Hiszen elutasítani a meghívást és vendéglátást a fiatalok részéről nem lett volna illendő, de ha elkezdtek volna vendégeskedni, az esküvő napjáig nem tudták volna bejárni az összes családot.

A szabályokat Arga, Radomir gyermekkori pajtása törte meg, kissé. Midőn a szerelmesek házukba toppantak, míg azok az édesapjával beszélgettek, Arga az istállóból kivezette a paripát, amelynek csodájára járt az egész település, s megindultan így szólt:

- Kérem, fogadjátok el tőlem e lovat. Amióta a vásárban Ljubomila megszelídítette, senkit sem enged magához.

Édesapja gyors pillantást vetett fiára, majd ezt mondta:

- Nem lehet, hogy te, Arga, nem is engedsz a lóhoz idomárt? Te magad, valamilyen oknál fogva, fel sem nyergeled?

Kissé szomorúan válaszolt Arga: Bár úgy határoztam, hogy nem nyergelem fel, legyen e mén szabad mindörökre, de most döntésem megváltoztattam. Fogadjátok el tőlem e lovat, kérlek! - és a gyeplőt Ljubomila felé nyújtotta.

- Köszönöm - válaszolta Ljubomila - a lovat elfogadni nem tudjuk, máshoz van ő már szokva, de ha van fia, kiscsikója, azt örömmel elfogadnánk.

Miután a fiatalok mindkét települést bejárták, és felvirradt a mindenkinek bejelentett nap, a két falu apraja-nagyja már hajnalban vendégségbe indult hozzájuk. Az emberek felsorakoztak a telek határán, amit a fiatalok korábban száraz gallyakkal jelöltek ki. A telek közepén, rögtön a kunyhó mellett, a földből egy dombocska emelkedett, melyet virágok díszítettek.

E halomra ment fel Radomir s izgatottan mutatta be az összesereglett embereknek jövőendő birtoka tervét.

Minden alkalommal, amikor az ifjú oda mutatott, ahol pompás tervével összhangban valamely növénynek kellett majd nőnie, az őt körülállók köréből kilépett egy ember és oda állt, ahol az almafa, körtefa vagy meggyfa fog majd egykor nőni.

A körből kilépő kezében tartotta a csemetét, amelyet Radomir megnevezett. Az emberek fejet hajtottak mindenki előtt, aki a körből kilépett. Hiszen a kilépő a fiatalok dicséretétől kísérve érkezett, amikor azok a települést bejárták és hozzá azért tértek be, mert valami gyönyörűt tudott nevelni. De ez ugyanakkor azt is jelentette, hogy a körből kilépő megérdemelte a Teremtőnek, az Atyának dicséretét is, aki mindent és mindenkit szeret.

Midőn Radomir befejezte bemutatóját, lelépett a halomról, s oda indult, ahol az ő szerelmetes párja, mátkája állt, s izgatottan, remegve figyelt mindent, ami zajlott. Kézen

fogta őt, fölkísérte a halomra. Most már ketten álltak a magaslaton.

Radomir mindenkire így szólt: „A Szeretet Terét itt én nem egymagam teremtettem. Íme, mellettem és előttetek az én gyönyörűséges múzsám áll.” A leányka, akit inkább szűznek neveznék lesütötte szemét.

Minden nőnek megvan a maga sajátos szépsége. Minden nőnek adódhatnak azonban az életében pillanatok, amikor minden más nő fölé tud emelkedni. A mai kultúrában ilyen pillanatok nincsenek, de akkor... Tekintetét most Ljubomila az emberekre emelte.

Egyetlen áramlatba olvadt az előtte álló résztvevők egész seregének lelkesedése. A leány arcán nem huncut, hanem bátor mosoly ragyogott föl. A Szeretet Energiája egész lényét csordultig töltötte. Orcáján jobban izzott a pír, mint általában.

A leány egészségtől kicsattanó teste és szeme ragyogása meleggel árasztotta el az

embereket és az egész körülöttük elterülő tájat. Egy pillanatra minden elcsendesedett.

Hiszen egy fiatal istennő tündöklött, sugárzott teljes szépségében az emberek előtt. Az emberek lelkesen gyönyörködtek a látványban.

A leány szülei ezért nem is léptek azonnal a magaslathoz, ahol a szerelmesek álltak, hanem lassan, az egész nemzetség idősebb és fiatalabb tagjainak a kíséretében. Az egész család, amikor a dombhoz ért, a fiatalok előtt előbb meghajlott, majd a szűz anyja megkérdezte leányát:

- Nemzetségünk, családunk minden bölcsessége benned lakozik, mondd hát meg nekünk, leányom, látod az általad kiválasztott föld jövőjét?

- Igen, édesanyám, látom - válaszolta a leány.

- Mondd meg nekem, leányom - folytatta az édesanya -, tetszik-e néked minden, mi itt bemutatásra került?

- A terv valóban nem rossz, lelkemnek kedve telik benne. Én mégis szeretném még egy picit az én saját elképzelésemmel kibővíteni azt. A halomról gyorsan leugrott a leány az emberek közé, a jövődő kert szélére futott, ott megállt, majd kijelentette:

- Itt túlevelű fának kell nőnie, de mellette nyírfának állnia! Amikor majd a szellő ez irányból fújdogál, az erdei fenyő gallyaira rátalál, ezután a nyírfáéra, majd a kert fáinak ágait kéri meg, hogy dalt dúdoljanak. A dalom, pontosan ugyanaz, sosem fog megisméltódni, de a léleknek minden alkalommal, mint méz olyan lesz, édes. Itt pedig - a leány kissé oldalt futott - itt pedig, mondta, virágok virágozzanak! Előbb lobbanjon fel a vörös, itt picit később lágyan Hiába lépjen át, s emitt, ez pedig bordóba boruljon!

Akár egy tündér, úgy táncolt a pírban égő leány a jövődő kerten át. S a körben álló emberek ismét mozgásba lendültek. Magvakkal a kezükben azokhoz a pontokhoz

indultak szaporán, amelyeket a hévben lán-
goló szűzleány megjelölt.

Midőn táncát befejezte, ismét a halomhoz futott, választotta mellé állt, majd kijelentette:

- Így lesz most itt teljes, gyönyörű szép a tér. Varázsképet nevel ki majd a Föld.

- Mondd meg mindenkinek, leányom - fordult ismét leányához az édesanya -, ki lesz e csodálatosan szép tér koronája? A Földön élő összes ember közül saját kezeddel kit tudnál koszorúval illetni?

S ekkor a szűzleány a halmon mellette álló ifjúhoz fordulva, szinte dalolva, így válaszolt:

- E koszorút megkapni, elnyerni az méltó, s érdemes, kinek gondolata a gyönyörűt, a jövőt megteremteni képes.

S kezével megérintette a mellette álló ifjú vállát. Az ifjú térdre ereszkedett előtte. Ekkor a leány az ifjú fejére egy gyönyörű, illatozó növényekből készült koszorút helyezett, melyet ő maga font. Ezután jobb kezével

háromszor végigsimította a megkoszorúzott ifjú fejét, s bal kezével egy picit magához vont. Majd a leány jelt adott, és az ifjú felállt. A leány lefutott a halomról, s fejét az alázat jeléül kissé meghajtotta.

Ekkor, ahogy az lenni szokott, a koszorúkoronát viselőhöz nemzetségük kíséretében édesapja lépett. Midőn a halomhoz értek, tisztelettel megálltak, s az édesapa megkérdezte fiától:

- Ki vagy te, kinek gondolata a Szeretet Terét megteremteni képes?

Erre az ifjú e választ adta:

- A te fiad és a Teremtő fia vagyok.

- Koszorú lett a fejedre helyezve - nagy küldetés előjeleként. Mit teszel majd te, ki koszorút viselsz, s e tér fölött hatalommal rendelkezel?

- Gyönyörűvé teremtem a jövőt - hangzott a válasz. Majd az apa tovább kérdezett:

- Erőt, ihletet, fiam és a Teremtő koronájának hordozója, honnan merítesz hozzá?

- A Szeretetből.

- A Szeretet Energiája a Világmindenségben, az egészben, bolyongani képes. Hogyan fogod meglátni a Világmindenségben bolyongó Szeretet visszatükröződését a Földön?

- Van egy szűzleány, édesapám, számomra ő, e leány, a Földön a világegyetem Szeretet Energiájának a visszatükröződése. S e szavaknál a fiú lelépett a halomról, a leányhoz ment, kézen fogta, s ismét felvezette a halomra. A két család egyetlen csoportba olvadt, ölelgették egymást, viccelődtek, nevettek kicsik s nagyok.

Az ifjú mindenkinek köszönetet mondott. Az emberek elkezdték élő ajándékaikat ültetni oda, ahová az ifjú korábban megmutatta nekik.

A koszorút viselő ifjú karját ismét a magasba emelvén így szólt a csöndben:

- Éljenek mellettünk, velünk barátságban a Teremtő által az embernek ajándékozott lények!

S azok, akik állatokat hoztak nekik ajándékba, a kunyhóhoz mentek, ölükben cicával, kiskutyával, vagy egy bocit, esetleg medvebocsot pórázon vezetve. Arga, Radomir barátja, a megígért kiscsikót ajándékozta nekik.

Az emberek a kunyhóhoz vesszőből gyorsan karámot készítettek.

Miután a fiatalok átvették az ajándékokat, köszönetet mondtak:

- Családom, nemzetségem, örökké védelmezni fogja e teret.

Majd ezután megkezdődött a vidám mulatság - körtáncot ropva, dalokat zengve.

A szerelmesek, családtagjaik által kísérvé, ki-ki saját otthonába tért vissza. Most két éjszaka és egy teljes napig nem fogják egymást látni.

Ezalatt az idő alatt a korábban a házhoz előkészített anyagokat a birtokra szállították. A két település legjobb mesterei befedték a tetőt, elkészítették a mennyezetet, a hézagokat mohával és fűvel töltötték ki. Majd ezután a település asszonyai az új házban a legfinomabb gyümölcsöket, legízesebb termékeket helyezték el. A két édesanya az ágyat lenből szőtt takaróval takarta le. A második éjszaka azonban az emberek egytől egyig elhagyták a telket.

Fölötte a szerelmes fiatalok várakozásaiban a Szeretet Energiája lebegett.

- Nézd, mi történik, Vlagyimir! A vedrussz család, az adott esetben a még pöttömke Ljubomila családja, úgy fogadta a kislányban ébredező érzéseket, mint Isten ajándékát. S úgy viszonyult ezen érzés felbukkanásához, mint a családjuk egy új tagjához, amelyet Isten segítőként küldött a kislány

neveléséhez. S az is lehet, hogy a gyermek legfőbb nevelőjét. Ennek eredményeképpen a nagymama segített a kislánynak megérteni, mit is akarhat tőle a Szeretet roppant energiája, s egyszerű, a gyermek számára érthető nyelven mutatta be a konkrét cselekedeteket.

A kislány lelkesedéssel kezdte megismerni a tudományokat, a létezés nagy bölcsességeit, edzette, tökéletesítette saját szellemét, testét.

Ki volt a legfontosabb Ljubomila sikerében? A nagymama, a bölcs tanítók, a volchvok, maga a kislány vagy a Szeretet fáradhatatlan, hatalmas energiája?

- Gondolom, hogy ha kivonnánk a Szeretet energiáját, a kislány nevelésének összes többi résztvevője aligha tudta volna akár az eredmény felét is elérni. De ha ők nem lettek volna, a Szeretet energiája egyedül képtelen lett volna a kislányt a helyes útra terelni.

- Vagyis, megtörtént az együttes teremtés és öröme volt belőle mindenkinek, aki

figyelte. Ez pedig éppen az, amit Isten kíván az embertől

- Egyetértek. Az esküvői szertartás általános szépségét, értelmét és racionalitását tekintve egy felülmúlhatatlan mestermű. Ha összehasonlítjuk a mai esküvői szertartásokkal, akkor el kellene ismernünk, hogy okkult idiótákká változtunk. Mi marad a fiataloknak a mai esküvőjük után? Emlékezhetnek arra, hogyan vonultak ki kocsival az „örök mécseshez” - ki tudná megmondani, miért éppen oda hogyan részegedtek le a lakodalmi ünnepség helyszínén, vagy hogyan kiabálta a násznép „csókot, csókot”, hogy a nyilvánosság előtt csattanjon el a csók, esetleg, hogyan tékozolták, pazarolták el azt az energiát, ami a gyermek fogantatásához lett volna rendelve.

A vedrussz esküvői szertartás után a fiataloknak nem az emlékek maradtak meg, hanem a valós ház, amelyet örömmel készítettek a legjobb mesterek, a kert

rengeteg növényvel, amelyet a rokonok, a barátok, a szomszédok ültettek a fiatal szerelmesek saját elképzelései szerint.

Ténylegesen is megmarad nekik a Szeretet valós tere. Szent, valóságosan Isteni tér, egy élő fészek, amelyben ezek után megtörténik a gyermek fogantatása.

Vedrussz esküvői szertartáson nem két barát vesz részt, mint most, hanem minden rokon, az egész közösség és nem egy darab papírra írják nevüket, hanem a földbe, élő alkotás révén.

A fiatalok pedig együtt tesznek vizsgát az egész település előtt, amikor bemutatják jövődő családi birtokuk tervét. Gondolom, hogy az, amit ők mutatnak be, határtalanul többet ér, mint a mai doktori disszertációk bármelyike.

Természetesen az élő tér, a ház, a gazdaság anyagi megvalósítása, a folyamatok, tettek szépsége, amely segítségével létrejönnek, kétségtelenül komoly tényező. De nem

kevésbé fontos még egy másik, hihetetlen aspektus is. Figyeld meg, ki adja össze a fiatalokat. Nem a szülők. Nem valamilyen véletlenül felbukkanó hivatalos személy, vagy pap, akit a fiatalok talán először és lehet utoljára látnak életükben.

Ljubomila Radomirt maga koronázza meg, maga megy Radomirhoz! Koszorút helyez Radomir fejére az egybeültek szemeláttára. Ilyen tettet csupán Isten igaz gyermekei vihetnek véghez. E pszichológiai tényező nem annyira egyszerű, amilyennek az első látásra tűnhet.

Az az ember, aki megengedi, hogy Szeretetét bármilyen, véletlenszerűen jelen lévő ember anyakönyvezzé, tudatalatti szinten máris feladja felelősségét családjá további sorsáért. Ljubomila azonban, éppen ellenkezőleg, vállalja azt.

A manapság a házasságot kötő fiatal párok és Isten közé sok társadalmi szokás ékelődött be. Ilyen a szülők áldása, az anya-

könyveztetés és a pap a templomban. A vedrussz fiatal pár és Isten között nincs senki. Következésképpen házasságukat csak maga Isten áldhatja meg.

S Isten ezt ténylegesen meg is teszi, valós megjelenésével még a koszorú-korona elhelyezése előtt. Egymás iránt megnyilvánuló kölcsönös Szeretetet küld nekik, s a vedrusszok tudták, hogyan kell azt fogadni és örökre megőrizni.

S vajon mi történt az emberiség életének vedrussz korszakában a fogantatás előtt?

A FOGANTATÁS

Megtörtént a koronázási-esküvői szer-tartás, de a fiatalok nem ugrottak azonnal az ágyba, hogy a lakodalmi iszogatások után a házastársi élet első éjszakájának közismert történéseit megvalósítsák. Nem kényszerít-tették őket a rokonok sem, hogy később a lakodalmas násznép előtt közszemlére tegyék a vérfoltos lepedőt, ahogy ezt mindenekelőtt a Kaukázus vidékein szokták számtalan esküvői szertartás alkalmával.

A fiatal szerelmesek visszatértek a szüleik házba. Itt aludtak, végezték el rituális tisztálkodásukat. E folyamatoknak szintén megvan a maguk roppant értelme.

Alábbhagytak az izgalmak, amelyek a bir-tok tervének készítésével jártak, amikor teljesen be voltak egymással telve és a cselek-vésben megnyilvánuló erő csúcán voltak, s

jöllehet mindez kellemes volt, mégis idegfeszültséggel járt.

Pihentek, szüleik otthonában töltötték az éjszakát, de közben természetesen egymásra gondoltak.

Két nap múlva történt első találkozásuk, immár úgy, mint férj és feleség. S e pillanatig már minden készen állt gyermekük fogantatására. A legfontosabb itt nem csupán az anyagi jólét biztosítása. Természetesen fontos a ház, a meleg hely az állatok számára, a kert, a gyümölcsös is, a legfontosabb azonban a fiatalok testi és lelki állapota.

Radomir még a hajnal beköszöntése előtt ébredt. Nem keltett fel senkit, fejére helyezte koszorúját, magára öltötte édesanyja hímzésével díszített ingét, majd a forrásból táplálkozó patakhoz futott.

A Hold világította be az utat a hajnal megérkezése előtt, s fönt, a magasban, az égen még a csillagok füzerei pislákolnak. A patakban megmosakodott, magára öltötte

ingét, majd rohant a számára oly drága, a földi valóságban testet öltött táj felé. Az ég egyre több fénnel telítődött. Pirkadt.

S íme, most ott állt egyedül, ama helyen, hol még nemrég két település örömteli ünnepe zajlott, ama helyen, amelyet vágyával ő teremtett.

Hogy az érzések és érzetek milyen ereje lakozhat ilyenkor, egy ilyen pillanatban az emberben, olyannak, ki még soha, egyetlenegyszer sem tapasztalt semmi hasonlót, lehetetlen elmondani.

Mondhatnók, hogy az emberben isteni érzetek és érzések keletkeztek. S nőttön-nőttek, ahogy a hajnalfényben az izgalomtól remegve várt, amelyben... ímhol, itt van már! Megérkezett! Szerelmese, a tündérszép Ljubomila! Fut felé s együttes teremtésük felé a kelő hajnali napsugár fényében, hogy találkozzanak.

A testet öltött látomás sietett Radomir felé.

S bár a tökéletességnek természetesen határa nincs, az idő kettejük számára mégis megállt. Érzéseik ködfátyolában lépték át új házuk küszöbét. Az asztalon finomságok, a hímzéssel díszített takaróval leterített ágyból száraz gyógynövények bódító illata áradt.

- Mire gondolsz most? - kérdezte a leány izzó suttogással az ifjút.

- Reá. A mi leendő gyermekünkre - mondta Radomir, s ahogy Ljubomilára nézett, egész lénye beleremegett. - Ó, mily gyönyörű vagy! - szólt és nem türtőztette érzéseit, finoman, nagyon lágyan, kezével megérintette a leány vállát, orcáját.

Ljubomila és Radomir lelkében nem egyszerűen csak boldogság volt, hangtalan örömujjongással néztek egymásra.

- Az én férjem - suttogta hangtalanul magában Ljubomila - az én férjem, hála néktek egetek és az egész Világmindenség. Micsoda boldogság - igaz, Istenem, amit te adsz

az embereknek azzal, hogy szeretetben élhetünk.

- Feleségem, nőm - gondolta Radomir, ahogy Ljubomilára tekintett. Be-bezárta szemét, majd ismét kinyitotta, hogy meggyőződjön róla, tényleg ő az, ki előtte áll. Hiszen e látomás a világon a legszebb. Mintha az istennő személye előtti megjelenése a legeslegfontosabb volna.

De Radomir nem „mintha” Ljubomila istennőt látta volna maga előtt. Radomir a tényleges Istennőt látta maga előtt.

S ekkor a Szeretet-Szerelem forró lehelete beborította és ismeretlen magasságokba röpítette őket.

Leírni részletesen évek milliói alatt sem tudná senki, mi is játszódik le a leányban, az ifjában, amikor a Szeretet kölcsönös fellángolásában az egymás iránti együttes teremtés miatt, egyetlen egységbe olvadva, képmásukat - sajátjukat s Istenét - hozzák létre.

De a védikus kultúra ember-istenei pontosan tudták: midőn a megmagyarázhatatlan csoda megtörténik, mely a kettőt egybeolvasztja, a két ember mégis saját maga marad. S ugyanabban az időben, a legmegmagyarázhatatlanabb pillanatban, a Világegyetem megremeg, amikor e képet megpillantja: egy kiseded lelke tipeg mezítláb a csillagokon át s tart a Föld felé - magában, *egyetlenegy testben testesítve meg kettejüket és a harmadikat.*

A hajnal boldog napba lépett át. A Nap korongja a Föld fölé hágott. Fényesebben, finom sugárral borította a helyet, ahol a Földön Isten gyermekei álltak. A Szeretet Energiája, Isten ajándéka a földi isteneknek, a Nap fényénél áthatóbb, láthatatlan és boldogsággal megáldott sugárzással ragyogta be őket. Örömeiben ujjongott a Szeretet energiája! Gondolkodó lény volna? Igen, gondolkodó! Minden érzést - mint a szellem részecskéit - Isten az összes között a

legfontosobbnak tartotta. Amikor Isten hatalmas alkotása, a Föld megteremtése zajlott, Isten így szólt a Szeretethez:

- Siess, Szeretet, kedvesem, ne késlekedj, ne habozz, menj! Siess, vidd utolsó szikrád is, a boldogság roppant energiájával vond be őket, jövőd fiaimat és leányaimat mind.

Most, midőn Ljubomila és Radomir gyermekének fogantatása megtörtént, a Szeretet így szólt Istenhez:

- Ó, Te láthatatlan vagy, Nagy Teremtő! De a Te gyermekeid láthatóak. Láthatatlan voltam én is. Most már látom saját visszautkröződésemet gyermekeid orcáján. A Te gyermekeid, de mintha az enyéim is volnának. A gyermekeiket szeretném babusgatni, és megérteni azt, hogyan voltál Te képes a jövőt látni, Nagy Teremtő, amikor engem nekik teljesen, hiánytalanul átadtál. Hogyan tudtad előre látni a Földi Boldogságot? Mutatkozz meg gyermekeid előtt teljes Hatalmadban és Szépségedben.

Az alig észlelhető szellő suttogásában a Szeretetnek Isten így válaszolt:

- Nekem magamnak Gyermekeim figyelmét nem szabad elterelnem az ő saját nagy és fellelkesült teremtésükről. S Te, Szeretet, kedvesem, ne éged meg fiatal szívüket örömujjongásod fellángolásával! Emlékszem, hogyan perzseltél engem energiád áldásával. Érzem, ahogyan most is örömujjongva perzseled gyermekeinket.

- Ó, én Istenem, nem perzselem, melengetem. Azt mondtad, „gyermekeinket”, ha csak egy picit is, ám beleremegtem, egy pillanatra az energia gyülemlett bennem. Viszatartottam, nem perzseltem. Azt mondtad: „gyermekeinket” ezért ők egy picit az enyéim is.

- Azok, akik a Szeretetben születnek, megértik, ki anyjuk, ki atyjuk.

- Vlagyimir, lehet, nem lesz könnyű felfogni, mégis próbáld megérteni. A vedrusszoknál a gyermekek fogantatásának folyamatában nem az intim kapcsolat volt a legfontosabb. Az, amit az emberek manapság az ágyban tesznek, s tettüket Szeretetnek, Szerelemnek nevezik, a Szeretetet sérti, Istent káromolja. Megelégedettséget, gyönyört csak múló pillanatra nyernek, és e gyönyört, gondolom, annak még egyetlen ezrelékéhez sem lehet hasonlítani, amit Isten az ember számára előre elrendelt.

A vedrusszok egymásban nem a testi örömök tárgyát látták, hanem valami mást.

Amikor Ljubomilában és Radomirben felébredt a vágy gyermeket teremteni, e gyermeket személyüktől nem elkülönítve látták. Az érzések kultúrája akkoriban másmilyen volt. A szerelmeses férfi és nő egymásban kölcsönösen majdani gyermeküket látták. Ezért egymáshoz való közeledésük is teljesen másmilyen volt. Nem az összekapcsolódásból

fakadó gyönyör, hanem az együttes teremtés felé való erős igyekezet vonzotta őket egymáshoz.

Ljubomilát Radomir úgy ölelte át, mint saját gyermekét. Lágyan megsimogatta haját, megérintette mellét, simogatta vállait, csókokat lehelt tenyerére. Ljubomila kezével érintette Radomir arcát, vállait. Gyengéden átölelte vállát és úgy vonta mellére, mintha gyermeke lett volna.

A világban számtalan értekezést írtak már, amelyekben az embereket az intim kapcsolat létesítésére tanítják, de nem volt még és nem is lesz, soha olyan, amely képes volna bemutatni a vedrussz fogantatást.

Ebben nem a szerelmesek teste játszotta a főszerepet. A testek csak az emberek akaratát és óhaját teljesítették. Azokban a pillanatokban az emberek egy másféle dimenzióban tartózkodtak. Amikor a nagy történet lezajlott, visszatértek a Földre. Az általa nyert megelégedettség nem volt rövid életű. Velük

maradt örökre, mintha egy fokkal följebb emelte volna az embert a tökéletesség felé.

Megtörtént... Radomir, mintha megfeledkezett volna magáról, mintha még nem tért volna vissza a korábban számára ismeretlen dimenzióból, úgy lehelt csókot Ljubomila orcájára, mint megszületett gyermekére és boldog álomba merült. A férfiak nem tehetik meg, hogy ne aludjanak el, talán azért, mert szívesen térnének oda vissza.

De Ljubomila nem aludt el. Mintha egy különös részecskét érzett volna magában. Felkelt az ágyból, az ablakhoz lépett. Az ablakban a Nap ragyogott és az ablakpárkányt két részre osztotta, így keletkezett egy fénnel beragyogott és egy árnyékos rész.

Ljubomila végigsimította ujjával a helyet, ahol a napos és az árnyékos rész találkozott, csuklójáról levette a lenből készült szalagot, azt a napos és árnyékos rész találkozási vonalára helyezte. A vedrusszok mindig megjelölték a fogantatás napját és pillanatát.

Majd arra a helyre, ahol az esküvői szertartás lezajlott, egy fát, egyenes - törzsűt ültettek. Vele szembe egy másik fa került, mégpedig akkor, amikor a fény és az árnyék határa az ablakpárkányon elhelyezett Lenből készült szalag helyére vetődött. A második fát az első fa törzsének az árnyékába ültették, hogy mindig emlékezzenek a gyermek fogantatásának a pillanatára. A horoszkóp is, ha e pillanattól fogva van számítva, mindig pontosabb lesz. Bár a vedrusszok ismerték a bolygók állását, tudtak a testre gyakorolt hatásukról, e hatások ellenére mégis sikeresebben tudták végrehajtani tetteiket, mert hatalmas energiával bírtak.

A fák közé később a magzatvizet öntötték és a földbe helyezték a méhlepényt. A már felnőtt ember fogantatásának évfordulóján e helyre feküdt aludni. A bolygók állása ugyan évről évre kissé változott, de az ember érezhette, fogadhatta mindazt az információt, mely álmában azon az éjszakán a

kozmoszból felé áramlott. Nem ésszel, hanem inkább tudatalattijával, érzéseivel. Egészen ama pillanatig, midőn Isten megteremtette mindazt, ami a Földön létezik. S ha volt valamilyen testi baja, vagy elkeserítette, elszomorította valami, ha e helyen éjszakázott, kigyógyította magát. Ám bár az is igaz, hogy nagyon ritkán történt meg, hogy a vedrusszok testébe valamilyen nyavalya fészkelődött volna.

A fogantatás helye arra szolgált, hogy tudatosítsák a Világegyetemet magát.

A TELEGÓNIÁT LE LEHET GYŐZNI

Anasztázia azt hallottam, hogy a volchvok le tudták győzni a telegóniát, vagyis a házasság előtti kapcsolatok következményeit.

Ha a nőnek volt más férfival kapcsolata még a házasságkötés előtt, akkor az első férfi, ahogy az köztudott manapság, kétségtelenül hatást gyakorolt a másik férfitől, a nő férjétől, fogant gyermek testi és lelki vonásaira.

Ha azonban a fogantatás előtt megtörténik az esküvő szertartása, amelyről meséltél, akkor a nő házasságkötés előtti kapcsolatainak következményei egyszer s mindenkorra megszűnnek?

- Vlagyimir, a gyermeknek nem mindig kell feltétlenül hasonlítania a nő első kapcsolatára. Megtörténhet, hogy az új események ereje, az érzések intenzitása kitörli a korábbi sikertelen kapcsolatokat

információit. De ennek ellenére a vedrusszoknak van egy szertartása, amely segíthet a régi, fölösleges információt kitörölni. Megtisztítja a nőt és a férfit, s három gondolatnak kell megjelennie benne. Hogy milyen gondolatnak, magad próbáld meg kitalálni!

- Inkább mondd el te magad, Anasztázia. Nekem már az agyam is forr mindettől a temérdek információtól.

- Rendben, elmondom. De nagyon fontos, hogy az emberek maguk tanulják meg a számukra fontos következtetéseket levonni.

- Majd valamikor meg is fogják tanulni, de most inkább mondd el, mert a kérdés nagyon fontos.

- Akkor tedd fel nekem a kérdést, amelyre választ akarsz, annak teljes terjedelmében.

- Mi az, hogy annak teljes terjedelmében?

- Vlagyimir, hiszen te is tudod, hogy ez a jelenség nem csupán a nőkre vonatkozik, hanem ugyanolyan mértékben a férfiakra is.

A férfi házasság előtti kapcsolata ugyanúgy hatással van a születendő gyermekre. Még a legtisztességesebb szűz leánynak is születhet olyan gyermeke, amely nem az övé, ha a férfi már nem szűz. Hallottál te már erről, Vlagyimir?

Igen, Anasztázia, sajnós hallottam. Olvastam, hogy egy katona, a katonai szolgálat letöltése után a seregben, az állomáson leitta magát és lefeküdt egy ázsiai prostituálttal. Hazament szülőfalujába, feleségül vette a lányt, aki várt rá, majd sötét bőrű, ferde szemű gyermekük született. Mindenki a lányt hibáztatta, habár a környéken sehol egyetlen ázsiai sem volt. Én pedig azt hittem, hogy a férfiakról szükségtelen beszélni.

- Feltétlenül szükséges a férfiakról is beszélni. Sőt, a szertartásban nekik kell a főszerepet játszaniuk.

- Nos, miben rejlik a szertartás lényege: a férfinak azon a helyen, ahol a házaspár él, ágyat kell elhelyeznie kint a szabadban, a

csillagos ég alatt. Neki kell megvetnie az ágycsillagos ágat saját magának és feleségének is. Három napig kell böjtölniük és három nap kell a csillagos ég alatt aludniuk. Minden éjszaka, még mielőtt lefeküdnének, tiszta forrásvízzel kell feleségét megmosnia, majd magát is. A férfi törölje szárazra felesége testét lenvászon kendővel, de saját magát ne törölje meg, csak kezével próbálja magáról a vízcseppeket letörölni. Feküdjön vizesen feleségéhez az ágyba. E három nap alatt nem szabad intim kapcsolatra lépniük egymással.

Amikor a csillagos ég alatt fognak aludni, az első éjszaka bocsássanak meg egymásnak mindenért, ami a múltjukban történt, és próbálják meg elképzelni jövőendő közös gyermeküket.

A férfinak arra kell gondolnia, hogy gyermekének a mellette lévő feleségére kell hasonlítania és a nőnek azt kell elképzelnie, hogy a férjére hasonlít.

Midőn letelik a három nap, lehet intim kapcsolatra is törekedni, a bolygók a volt, meg nem fogant gyermekekről szóló információkat kitörlik belőlük.

De mielőtt intim kapcsolatra lépnének egymással, a férfinak koszorút kell helyeznie a nő fejére.

A vedrussz esküvői szertartásban ezt a menyasszony teszi: ő helyezi a koszorút szíve választottja fejére, de e szertartásban a férfinak kell azt a nő fejére helyeznie.

E szertartást nem kell feltétlenül elvégeznük azon pároknak, akik együtt keresték a helyet saját birtokuk számára, együtt találták azt meg és el is kezdtek rajta élni.

- Nekik miért nem kell feltétlenül?

- Maga a keresés folyamata, a telek rendezésének a három első napja megtisztítja őket, ha jövődő gyermekükről három napig fognak álmodozni és vágyakozni utána, de nem lépnek intim kapcsolatra...

- Anasztázia, de hol a harmadik gondolat? Azt mondtad, három gondolat szükséges ugyanabban az időben.

- Igen, mondtam, és az adott esetben meg is volt a három gondolat. Már a harmadik éjszaka, amikor a férfi a nővel kint aludt a szabad ég alatt, nekik saját gondolatával az ő megszületendő gyermekük segített.

- A gyermek? Az hol volt?

Ott, ahol az összes gyermek földi fogantatására várakozik. Nos, ez az egész az a szertartás, amelyet a nagy volchv hozott létre és adott az embereknek. Maga is nagyon örült, mennyire hatásos a szertartás. Megnőtt utána a boldog családok száma.

Megértettél mindent, Vlagyimir, képes leszel e szertartásról majd az embereknek mesélni?

- Természetesen, megértettem és mindent elmondok.

- Nem teszel hozzá az elbeszélésemhez semmit?

- Nem, nem teszek.

- Különben a szertartás nem lesz hatásos.

- Hogyhogy? Miért?

- Az ősök gondolata nem kapcsolódik bele.

- Igen, emlékszem, a nagypapa mesélt nekem erről, mesélte, hogy fontos az ősök előtt vezekelnünk. Megemlítem ezt az olvasóimnak. Igaz, nem nagyon értem, hogy miért éppen a mi nemzedékünknek kell vezekelnie? Hiszen nem is mi titkoltuk el és tettük tönkre az ő kultúrájukat.

- Hogyne, lehet így is gondolkodni: „nem mi voltunk azok, akik...”. Mégis jobb lesz, ha másmilyen gondolat merül fel az ember elméjében.

- Milyen?

- A mi nemzedékünknek adatott meg az a nagy tisztelet és boldogság, hogy visszaállítsuk őseink kultúráját. Összekötni a minkét hozzájuk fűző köteléket. Csak akkor kezdenek majd felbukkanni az emberekben a nagy felfedezések. Csak akkor fognak majd

az ősök gondolatai a mieinknek segíteni. Ma még az ő gondolataik szembefordulnak velünk, mert mi nem értjük őket.

AZ EMBER FOGANTATÁSÁNAK ÉS FÖLDRE JÖVETELÉNEK A PSZICHOLÓGIÁJA

Ami e kérdést illeti, azonnal meg kell jegyeznünk, hogy Anasztázia információja alapján a gyermek fogantatása, kihordása és világra való jövedele nem annyira fiziológiai, főleg inkább pszichológiai folyamat. Ez a férfi és a nő együttes teremtése. Ez az ő gondolataik, érzéseik, intellektusuk magasabb szinten történő munkájának végeredménye.

Mivel a hasonló állítás eredetileg engem is, és gondolom, sok más olvasót is meglepett, részletesen leírom Anasztáziával folytatott párbeszédemet.

- Anasztázia, hogy mondhatod azt, hogy főleg pszichológiai? Hiszen az anyai méhben egy konkrét anyagi magzat fejlődik. A nő

konkrét fiziológiai érzéseket, olykor fájdalommasakat is megtapasztal. A gyermek kihordásáról, annak e világra való jöveteléről rengeteg ismeretterjesztő könyv íródott, amelyekben olykor rendkívül részletesen mutatják be, mit, hogyan kell a várandós nőnek tennie fiziológiai szinten. Vagyis ebből az adódik, hogy az első helyen mindig is a fiziológia lesz.

- Igen, ez a nézet az emberi társadalomban valóban erősen gyökeret vert, s ez egy nagyon szomorú tény, amely arról árulkodik, hogy az emberi „Én” fő alkotó eleme a háttérbe szorul, vagy teljesen elvész. Ezért jelennek meg a világban olyan emberek, akik lényüket tekintve messze állnak Isten képmásától.

Te magad ítéld meg, Vlagyimir: a magzat az anyai méhben él és fejlődik, de nem azért, mert valaki e témáról bizonyos értekezéseket írt, hanem azért, mert a Teremtő, a természet ezt így tervezte el. E magasabb fokú

tökéletes folyamatba való beavatkozás azt jelenti, hogy az ember a természetest, a tökéletest mesterségesre és kevésbé tökéletesre cseréli föl.

Az emberi test kialakulásának fizioológiáját a Teremtő beprogramozta és az önműködően le tud zajlani, nem terheli le az anyát vagy az apát a folyamat levezetésével.

A születés pszichológiája, filozófiája - mint mérhetetlenül magasabb szintű folyamat - teljes egészében az anya és az apa hatalmának a tartományán belül található. Ez az ember és Isten együtteremtése.

A fájdalom, mely a gyermek születésének pillanatában keletkezik, a szülőknek a születés folyamatához való helytelen pszichológiai hozzáállásáról tanúskodik.

A természetben rengeteg állat hozza világra utódait, közben egyetlen egy sem pusztul el, nem tapasztal meg szenvedést. A Teremtő az ő szeretett teremtménye, az ember számára nem tervezett fájdalmakat. Éppen

úgy, ahogy a szülők sem terveznek gyermekeik számára szenvedést.

Rendeltetésének teljesítéséért - az isteni ember együttes megteremtéséért - az Alkotó a nőt, aki az isteni magzatot hordozza magában, jutalomban részesíti. E jutalom - a szüléskor megtapasztalt boldogság, rajongás számtalan örömteli érzése és nem a fájdalomé. Éppen ellenkezőleg, örömtelinek kell az ember születésének lennie, kellemesnek.

Maga az ember - akit félrevezettek az okkult tudományok, a fény nélküli oldal hatása - helytelen közbelépésével tette a gyermek születését fájdalmassá az anya számára és halálosan sokkolóvá a gyermek számára.

- Hol van itt a sokk, ami ráadásul halálos a gyermek számára? A gyermek csak egyszerűen megszületik, nem?

- Igen, megszületik, de nem érti, miért ragadják ki durván a kellemes és tökéletesen jó helyről, miért szenved édesanyja, miért

érez fájdalmat. Az édesanya szenvedése a gyermeknek még nagyobb fájdalmakat okoz.

- De hát lehet szülni minden fájdalom nélkül?

Nem csupán fájdalommentesen, hanem a legpompásabb, legkellemesebb élvezettel és örömmel.

- Hát persze, a mai orvostudomány altatással már tudja is biztosítani a jóformán fájdalommentes szülést.

- Az altatás ugyan csökkenti az édesanya fájdalmait, de növeli a gyermek lelki fájdalmát, hiszen az altatás alatt elveszti kapcsolatát édesanyjával. A félelem különös állapotot hoz létre, elveszi önbizalmát s az ilyen érzések megmaradnak benne még később is, felnőtt korában, sőt, aggkorában is. Nem teszik lehetővé, hogy ismét megszülessen.

- De hát miért történik ilyen?

- Amikor az ember az anyai méhben él, kellemes ott neki belül, mindene megvan,

boldog, megelégedett. Fizikai szinten megkap mindent, amire szüksége van. Nincsenek gondjai, amelyek az emberre a köznapi életben leselkednek, lehetősége van átérezni, megérezni az egész világmindenséget.

A kilenc hónap alatt megkap minden információt a csodálatos Világegyetemről, az ember rendeltetéséről, kezdve a világ teremtésétől.

Az ő világa az anyai méhben gyönyörűsége, határtalan.

De hirtelen, e hatalmas boldogságos állapotból valami durván megpróbálja kiragadni. Minden nő tudja: beindultak a szülési fájdalmak, mintha elkerülhetetlenek volnának, és az emberek ezért nem is gondolnak arra, hogyan érzékelheti őket a gyermek. Kevés a mai világban az olyan nő, aki tudja, hogy nem félelmet kell a szülésnél a gyermekben kelteni, hanem szeretettel lenni iránta a fájdalmak beálltakor beszélni hozzá, hívogatni, hogy szülessen meg e világra.

Ilyenkor a gyermek a fájdalmat nem fogja érezni.

Amikor a gyermek meghallja édesanyja és édesapja hívását, az érzett lökéseket úgy fogja fel, mint szeretetet és lelkes felhívást arra, hogy valami rendkívülit megismerjen, kedve támad valami rendkívülit megtapasztalni, így az, hogy a világra szülessen, az ő saját óhaja lesz.

Abban, hogy a gyermek saját óhajából szülessen meg, rendkívüli fontosság rejlik. Ilyen születéseknél megőrződik a gyermekben minden információ Istentől.

Amikor a nők megijednek a szülési fájdalmaktól, a félelmet megérzi az az ember is, aki az anyaméhben van.

Amikor a nőnek szülési fájdalmai vannak és gondolatai csak önmagára összpontosulnak, a méhében megbúvó ember számára a fájdalom a kétszeresére nő - azt érzi, eltaszították, és ami a legfontosabb - segítség és védelem nélkül van. Károsak az ilyen

érzések és nem mulandók. Kitörlik a korábban kapott információkat a Világegyetemről. Kitörlik, mert azoknak ellentmondanak. Az ilyen születéskor érzi először az ember, hogy nem a Világegyetem ura, hogy senki, s valamilyen idegen, ismeretlen erőknél van alárendelve.

Megszületik az ember teste, de benne nem az uralkodó, a jó teremtő szelleme születik meg. Az ilyen ember nem válik Isten képmásává, rab, más minőségű lény lesz csak, hiába fog egész életén át igyekezni, hogy megszabaduljon a rabság jármától.

A földi királyok, az államelnökök, miként védelmük, szolgahaduk is, a körülmények rabjai. Úgy néz ki, mintha valami komolyat oldának meg, igyekeznek boldoggá alakítani életüket, de az egyre boldogtalanabb és kilátástalanabb, elszennyeződik a víz és a levegő.

A szülésnél a fájdalmak hatására a kilátástalanságra fókuszáló gondolat

meggátolja az emberi társadalmat abban, hogy méltó döntéseket hozzon.

- Igen, ilyen szülésnél borzasztó kép alakul ki. Lehet, nem oktalanul fordul manapság sok nő a császármetszés felé? Ennél hasonló nem történik meg, mit gondolsz?

De megtörténik. Ezt a módot nehéz az ember születésének nevezni, inkább hasonlít egy közönséges műtétre. Ki hozza világra az embert, az anya, aki nem szüli gyermekét, vagy a sebész, aki kivágja a magzatot az anya testéből?

Még világra sem született a gyermek, máris elveszíti kapcsolatát édesanyjával, ez azt jelenti, az egész Világegyetemmel. Ezután kényszerrel kiszakítják a méhből. Miért? Hová viszik? És miért ennyire durván? Tőle miért nem függ semmi? Az egész világ megszűnik számára létezni!

Gyermek születik a világra, gondolják az emberek, de ő, a gyermek a születés pillanatában azt érzi, meghalt. Úgy tűnik, életben

maradt a gyermek, az ember, de az igazság az, hogy csak a test marad életben. Egész életén át fogja keresni, kutatni saját isteni „Énjét”, szellemi lényének semmis, parányi maradékaival. Erről csak az anyja és az apja tehet.

- Anasztázia, ahogy én azt megértettem, a nőkön, azon, hogyan hordják ki a gyermekeket és hogyan szülik meg, múlik utódaik jövője és az egész emberi civilizációé. Így van?

- Igen, így van, Vlagyimir. De legalább ugyanolyan mértékben függ az ember születése az apától is, a férfitől.

AMIKOD A GYERMEKET A FÉRFI HOZZA A VILÁGRA...

- Állj, állj csak meg, Anasztázia, magyarázd el nekem, mit értesz ez alatt: a férfi hozza a világra? Hiszen a férfi nem szülhet. Fiziológiai okok miatt a férfi nem képes szülni.

- Hiszen éppen ez a nyitja. Amikor az emberek zömével elhitették, hogy a szülésben a legfontosabb a fiziológiai folyamat, ezzel eltávolították a születésből az Atya-Teremtő nagy szellemét. Pontosabban fogalmazva, az Isten-Atya lett eltávolítva. Az atya hiánya a nőknél a szülési fájdalmakban mutatkozott meg, következésképpen az emberi szenvedésben.

- Magyarázd el, részletesebben, mi a férfi szerepe a szülésnél? Miért jelentette a férfi eltávolítása Isten eltávolítását? Az apának, a férfinak jelen kell lennie a felesége szülésénél?

- A férfinak nem feltétlenül szükséges részt vennie a szülésnél, elég ha a közelben van, de nem is ez az apa fő rendeltetése. - Akkor, ugyan miben volna a fő rendeltetése? - Hogy ezt megértsd, tudatosítanod kell: az anyaméh táplálja a magzat testét, amely benne fogant a szeretett férfi által. A testet táplálja, ami fontos, de nem a legfontosabb.

A magzat reagál az állapotra, mind az édesanya, mind az édesapa érzéseire - egyforma mértékben.

Amikor a férfi várandós feleségével beszélget, a magzat szülei szavait nem elemezgeti, nem érti teljesen az elhangzott szavak értelmét, de érzi szülei érzéseit.

A férfiak olykor a gyengéd érzések fellángolásában megsimogathatják a várandós nő hasát, ráhelyezhetik fülüket, hogy meghallgassák a gyermek mozgását. A hasonló érintések a nő számára kellemesek, de a magzat, melyet szíve alatt hord, bár úgy tűnik, fizikailag ugyan nem érzékelheti

azokat, mégis érzi egy összemérhetetlenül magasabb szinten.

Az édesanya és édesapa érzéseinek folyamai áramlanak felé, s a gyermek hatalmas örömmel, boldogan fogadja azokat.

Érzelmi szinten a magzat olvassa a gondolatokat is. Amikor a szülők szeretettel és egyetértésben várják gyermeküket és így gondolnak rá, a gyermek fogantatása óta állandóan az édesanya és édesapa energetikai terében van, és e tér kellemes, kedvező a számára.

Az édesanya és édesapa érzései által a gyermek érzi az anyai méhen túl lévő teret, tájat.

Amikor az apa, aki várandós felesége mellett van, a csalogányt hallja énekelni, megörül neki, akkor az anyai méhben lévő magzat is érzi a csalogány énekét és az apa örömét. Amikor majd megszületik, felnő, örülni fog a csalogány dalának, pontosan úgy, mint egykor az anyaméhben.

Ha az apa vagy az anya hirtelen megijednek, mert kígyót láttak, a megszületendő gyermek szintén meg fog ijedni egy kígyó látán. Az anyaméhben, természetesen, maga nem láthatta a kígyót, de a szülők által látott s a kígyóról szóló információ megőrződik benne, és tudatalattijában egész élete alatt benne fog élni.

Amikor az apa várandós feleségének csodás dalokat énekel, a gyermek, ha picit megnő, apjánál nem fogja azokat rosszabbul énekelni. Ha az édesapa a csillagokról kezd gondolkodni, gyermeke is érdeklődést fog tanúsítani irántuk.

- Én is hallottam már arról, hogy egy zeneszerző gyakran zongorázott várandós feleségének, közben mindig ismételte azt a dalt, amit a nőnek szerzett, akibe beleszeretett. A zeneszerző azonban elvált feleségétől, még mielőtt fia világra jött volna. Amikor a gyermek egy kissé felcseperedett, édesanyja zeneiskolába adta. Egyszer a nő

meghallotta, hogy a kicsi az apja által írt melódiát játsza a zongorán. Elcsodálkozott a nő és azt gondolta, hogy a fia valahol megtalálta a régi kottát, hiszen e melódia soha nem csendült föl, egyetlen koncerten sem, a kották sehol sem kerültek nyilvánosságra. Amikor az asszony a szobába lépett, látta, hogy fia kotta nélkül játszott, ezért megkérdezte őt:

- Ki tanította meg neked e melódiát, kisfiam?

- Senki - válaszolta a fiúcska -, valahol halottam, de már nem tudom, hol. Tetszik nekem. És neked, anyuci?

Nekem is nagyon tetszik - válaszolta az asszony és megkérdezte fiát:

De hát, hogy tudtad megjegyezni, hiszen az új műveket az iskolában sem tudod eljátszani azonnal, kottából?

- Igen, nem tudom azonnal, de ezt valahogy, nem tudom miért, egyből

megjegyeztem. Mintha bennem lenne. Szeretném tovább folytatni, tovább írni.

A kisfiú tovább írta az apa melódiáját, amelyet még akkor hallott, amikor édesanyja méhében élt. Ő is, úgy, mint az édesapja, zeneszerző lett.

- Remek példát hoztál föl, Vlagyimir, s ez az eset nem is egyedülálló. Számptalan példa igazolja, hogy a gyermek nevelését már az anyaméhben el kell kezdeni. Sőt, még korábban, mielőtt megtörténik a fogantatás.

- Hogyhogy még korábban? Hiszen a fogantatás előtt még nincs senki?

- Pedig te meséltél nekem a telegóniáról, Vlagyimir, arról, hogy a nőnek elsőszülött gyermeke általában a nő első férfikapcsolatára hasonlít és nem arra, akivel az anyagi szintű fogantatás lezajlott. Ez a jelenség arról árulkodik, hogy a még meg nem fogant, a fogantatásra sorban várakozó ember is olvassa az apa információját.

- Tényleg létezik ilyen sor?

- Persze. Hiszen amikor egy férfi és egy nő között testi kapcsolat létesül, a térben szellem születik, aki készen áll testet ölteni az anyagi világban.

- És ha a testi kapcsolat csak úgy, nem is a gyermekfogantatás miatt létesült?

- A szellem akkor jön létre, amikor a férfi megéli a kielégülést.

- Az orgazmusra gondolsz?

- Nekem nem tetszik e szó, Vlagyimir, mögötte olyan információ van, amely nem a lényegre utal.

- Rendben, akkor legyen kielégülés. De be tudnád bizonyítani valahogy e szellem megjelenését?

- Te magad találsz rá bizonyítékokat, Vlagyimir, ha akarod. Hiszen az egyik embernek érthető lesz e jelenség, csupán néhány kimondott szó után, valaki másnak évek szükségeltetnek, számtalan példát kell bemutatni, de még akkor sem feltétlenül akarja megérteni.

- És a mai tudomány tudna legalább valamilyen közvetett bizonyítékokkal szolgálni arról, amiről te beszélsz?

- Természetesen.

- Miféle tudomány? A biológia, a genetika? Tudnom kell, hogy könnyebben tudjak bizonyítékokat keresni.

- A fizikában, Vlagyimir, könnyen található sz ilyeneket.

- A fizikában? Hogy jön ide a fizika? Hiszen te a szellemiségről beszéltél, ide ezotrika kell, nem fizika.

- A fizikában van egy törvény - az energiamegmaradás törvénye.

- Hogy jön ide ez a törvény?

- A férfiban, amikor nővel intim kapcsolatra lép, szokatlanul erős energia támad és egy meghatározott pillanatban megtörténik annak kiömlése. Az energiamegmaradás törvényének értelmében ez nem tűnhet el minden nyom nélkül, de át tud lépni egyik állapotból egy másikba. Ebben az esetben a

férfi kolosszális energiája, villámszerű kiáradása alakítja a szellemet.

- Igen, ez meggyőző. Ugyanakkor szomorú is. Vajon hány szellemet hoztak létre, amelyek nem érhatték el az anyagi megtestesülés állapotát? Biztosan jóval több van ilyen, mint a Földön élő emberek, ugye?

- Igen, sokkal több.

- Szenvednek, vagy semmit sem érző energiaként maradnak fenn?

- Éreznek. Szenvedéseik mérhetetlenek.

- És azok, akik már megfogantak, azonnal kezdik érezni szüleiket?

- Igen, azonnal és ugyanolyan mértékben apjukat is, ahogyan anyjukat.

A kilenc hónap alatt az anyaméhben élő magzatot a szülők sok mindenre megtaníthatják. Semmit sem kell kétszer megismételniük, a magzat azonnal, egy egész életére megjegyzi az összes információt, melyeket szülei által kap.

Az apa, aki teljes értékű ismeretekkel rendelkezik, a kilenc hónap ideje alatt végig úgymond hordozza, alakítja gyermeke szellemi és intellektuális „Énjét”.

Pontosan ő, az apa, a felelős az ember legmagasabb szintű alkotó eleméért, s ebben szerepe Isten szerepéhez hasonlatos.

Pontosan az apa szüli meg az ember szellemi alkotóelemét. Az apáknak ezért a teljes kilenc hónap időtartamára egy programot kell létrehozniuk, amely kialakítja a szellemet, a születendő ember jellemét, intellektusát.

- Te, Anasztázia, programról beszélsz, az apáról, aki teljes értékű ismeretekkel rendelkezik az anyaméhben lévő gyermeke nevelésének folyamatáról...

- Én nem a gyermek édesapja általi neveléséről beszélek, hanem annak megszületéséről. Az apa nem neveli, hanem éppen hogy szüli jövendő fia vagy leánya második, nem anyagi „Énjét”.

Ilyen fogalmat mi egyáltalán nem ismerünk. Valószínűleg nem is létezik. Azt tartják, hogy az apa legfőbb feladata a gyermekszületésénél a fogamzás után befejeződik. Ezután az apa jobbik esetben segít várandós feleségének a háztartási teendők elvégzésében, biztosít számára mindent, ami szükséges.

- Sajnos, ez gyakran megesik.

- Akkor, ilyen esetben ki alakítja ki az ember fő alkotóelemét, ha az apa nem érti saját rendeltetését?

- A véletlenek, vagy valaki más, aki tud róla, de saját célját követi.

- Akkor megeshet, hogy a férfiak, akik nem is sejtik, hogy lehetőségük van teljes mértékben, annak fogantatása pillanatától kezdve részt venni jövő generáció gyermekük formálásában, azok a férfiak nem is annyira saját gyermeküket nevelik? -Sajnálatos módon ez történik, nem is ritkán. Valószínűleg kezdtem érteni életünk teljes elfásultságát,

annak fényében, amit Anasztázia mondott. Lehet, hogy az összes szociális kataklizma éppen azért történik, mert túlnyomó többségünknek még akkor is, ha gyermekeink mellett élünk, voltaképpen alig van velük kapcsolatunk. Sorsukra hagyjuk őket, átadjuk őket valakinek. Ám abban a pillanatban, amikor erről Anasztáziával beszéltem, nem is annyira a társadalmi, hanem inkább az én saját személyes körülményeim voltak azok, melyek szomorú, majdnem kilátástalan érzéseket ébresztettek bennem az egész életemről. Sőt, még beszélgetni sem volt többé kedvem vele.

- Elsápadtál, Vlagyimir, tekinteted is kihunyt, miért? - kérdezte Anasztázia, amikor meglátta állapotomat. - Nincs erőm tovább beszélni róla, Anasztázia. - Nagyjából tudom, mi történt most veled. De könnyebb lesz neked, ha te magad meg tudod fogalmazni bánatod okait.

- Ugyan, mit kellene itt megfogalmazni, amúgy is minden világos. Amikor megértettem a fontosságát annak, amit a gyermekek születéséről mondtál, ugyanakkor megértettem azt is, hogy Polina lányom születésénél nem voltam eléggé jelen. De hát abban az időben nem tudtuk, sem én, sem a feleségem, hogyan kell a valóságban viszonyulni a gyermekek születéséhez. De te minderről tudtál, megszülted a fiunkat, lányunkat, és én ismét félre voltam állítva. Te tudtál róla, de ennek ellenére mégsem mondtad el, mit kell egy apának tennie. Sőt, mi több, emlékszem, amikor azt mondtad, hogy bizonyos ideig egyáltalán nem is szabad látnom a fiamat, miután a világra jött. Miért tetted ezt, Anasztázia?

- Igen, ezt mondtam neked, Vlagyimir. De csak gondolkozz el magad azon, hogy vajon mire tanítottad volna a fiunkat, ha mellettem maradsz, a tajgában élsz? Ha akarod, meg-súgom neked a választ.

- Jó, súgd meg!

- Hiszen te engem abban az időben arra kértél, hogy hagyjam el családi tisztásomat, Szeretetteremet, amelyet még szüleim alakítottak ki. Azt akartad, hogy a városban szüljek, egy kórházban. Majd azt mondtad, hogy szükséges fiunkat óvodába járatni, a legjobb iskolába, hogy majd vállalkozót nevelsz belőle s neki majd folytatni kell a te munkádat.

- Hát, igen, azt mondtam, én sok mindent akkoriban még nem tudtam. Majd később mégis belenyugodtam, hogy te a városban nem akarsz, vagy nem tudsz élni, de te ennek ellenére nem ajánlottad fel nekem, hogy maradjak veled a tajgában.

- Ha felajánlottam volna, maradtál volna?

- Nem tudom, lehet, hogy igen.

- S ugyan mihez kezdtél volna itt?

- Mint bárki más, valamilyen férfimunkát végeztem volna a háztartásban.

- De hiszen tudod, Vlagyimir, hogy nekem semmilyen fizikai segítségre nincs szükségem, itt minden készen áll az önzetlen szolgálatra: a levegő, a víz, az állatok, a növények. Amikor dolgaid felől érdeklődtem, szerettem volna megtudni, mivel foglalkoztak gondolataid a fiunkra való várakozás ideje alatt. Hallgatsz. Hiszen az akkori gondolataid ugyanolyanok voltak, mint a szavaid.

Elkeserített volna téged, hogy nem sikerült rábeszélned engem arra, hogy a városban éljek. Még terveket is szövögettél arról, hogy tudnál engem erőnek erejével elvinni, hogy a kórházban szüljek. Igaz? Valld be!

- Hát igen, egy rövid ideig kacérkodtam ilyen gondolattal.

- Most pedig képzeld el, Vlagyimir, mit érzett volna a fiunk, ha édesapjától ilyen gondolatok áramlanak felé. Ráadásul agresszív gondolatok.

- Igen, most már értem, nem érezte volna magát jól. Mégis elkeserítő számomra, hogy én most... Hát bizony, most úgy tűnik, hogy nem teljes értékű apa vagyok. Fiunkat is megszülted, lányunkat is, de úgy tűnik, hogy nem teljes értékűek.

- Hidd el, Vlagyimir, ne aggódj, ne szomorkodj, ne búslakodj, gyermekeid számára te igenis, teljes értékű apa vagy. Gyermekeink is mindent teljes mértékben megkaptak. Sőt, fiunk egy picit még túl is van telítve információval és érzéssel, amiről Mojszej dédnagypapa gondoskodott, amikor egyszer nem tudta magát türtőztetni.

- De hát, hogy lehet ez? Nem voltam melletted, amikor várandós voltál, semmilyen programot nem hoztam létre, nem voltam jelen a szülésnél, nem hívogattam gyermekeimet, hogy szülessenek meg, és ennek ellenére, mondod te, teljes értékű apa maradtam?! De hiszen korábban még ennek az ellenkezőjét bizonyítottad nekem.

SZERTARTÁS FÉRFI NÉLKÜL SZÜLŐ NŐK SZÁMÁRA

- A vedrussz civilizációban, Vlagyimir, számtalan szertartás volt. A „szertartás” szó ugyan az ilyen folyamatokra nem nagyon il-lik, de más szót nem tudok találni rá. Mivel más nincs, ezt fogjuk használni, de értelmezd csak úgy, hogy a vedrussz szertartást mai ér-telemben az ember tudományos és racionális cselekedetének lehetne nevezni, amelyet a Világegyetemben található összes energiának az ismeretére, az emberi lélek ezen ener-giákkal történő kölcsönös kapcsolatára lehet visszavezetni. A szertartásokat, tudod, a vol-chvok, a hatalmas bölcsek nemzedékei gon-dolták ki, számításaikat a csillagokkal vetették össze. Más nemzedékek a

gyakorlatban próbálták ki azokat, és az évek folyamán tökéletesítették.

Közöttük van egy olyan is, amely azon édesanyák számára készült, akiknek férjüktől távol kellett kihordaniuk a kisbabát, majd megszülniük azt. Ilyen helyzetek a vedrussz civilizációban, igaz ritkán, de előfordultak. Megtörtént, hogy messze kellett mennie a férjnek. Otthon maradt várandós felesége volt az, aki közben egy külsőleg egyszerű szertartást végzett, amely idejét tekintve hosszadalmas, az ész és akarat számára pedig összetett. Ha a Szeretet a gyermek apja iránti a nőben erős volt, akkor a nő egyedül is, teljes mértékben el tudta érni a gyermek születésénél a célt. A Szeretet - e csodálatos energia - segített neki ebben.

- És miből állt az ilyen szertartás? Manapság szintén vannak nők, akik magukra maradnak várandóosságuk idejére, majd egyedül, férjük nélkül kell megszülniük

gyermeküket, ezért a szertartás, amelyről beszélsz, talán nekik is jól jönne.

A nőnek, akinek méhében gyermek fogant, de távol él gyermeke apjától kilenc hónapon át, nem kevesebb, mint naponta három órán át gondolatban a gyermek apja nevében kell a gyermekkel kapcsolatot tartania. Gondolatban beszélgetnie kell az apával a gyermek jövőjéről, lehet vitatkozni is, de semmi esetre sem szabad az agresszióknak még a látszatát sem megengedni. A szülői párbeszéd csak jószándékú lehet, úgy a szülők közötti, mint a gyermekhez való viszony tekintetében.

Jó, ha a párbeszéd mindig ugyanabban az időben történik. A nőnek a gyermekkel az apa nevében megvalósított kapcsolatát két részre lehet osztani: reggelire és estire. Olyan 15-19 perccel a gondolatbeli beszélgetés előtt, amelyet a nő az apa nevében folytat, a nőnek fontos egy kisebb mennyiségű, gyorsan felszívódó ételt vagy italt vennie magához,

amely jótékony hatású mind a saját, mind a gyermek számára.

Az itálnak, amelyet a gondolatban folytatott párbeszéd előtt kell elfogyasztani, a teljes kilenc hónap alatt mindig ugyanannak kell lennie. E gondolatbeli párbeszédén kívül semmilyen más esetben sem szabad belőle fogyasztani.

Én, például, olyan italt készítettem, amely száz gramm cédrustejből, három csepp cédrus olajból, néhány csipetnyi virágporból és egy kis mézből állt. Ezt egy fapálcikával összekevertem és nagyon apró kortyokban ittam.

Az ital készülhet másféle termékekből is, csak az a fontos, hogy természetesek, ökológiailag tiszták legyenek, könnyen emészthetőek, kedvezőek és kellemesek a gyermek számára, aki édesanyja méhében tartózkodik. Ez nagyon fontos.

Ha az elfogyasztandó ital anyagát a gyermek nem tudja kedvezően fogadni, a

gyermek az apával folytatott párbeszédet kedvezőtlen jelenséggként fogja értékelni, ennek következtében elutasítja apját, a vele való kapcsolat ellen lesz.

Miután a gyermek megszületik az italt a nőnek röviddel azelőtt a szoptatás előtt kell elfogyasztania, amely előtt az apja nevében óhajt a gyermekkel beszélni.

Ha a már cseperedő gyermek megszűnik anyatejet fogyasztani, de az apa még nem tért haza, nem szabad a gyermeknek adni a nő által választott italból. Majd akkor kell adni neki belőle, amikor megtörténik az első kontaktus az apával.

A nőnek ki kell választania egy csillagot is az égen, amely segítségével kapcsolatot fog fönntartani szeretett férjével. A gondolatbeli párbeszéd előtt a gyermekkel minden alkalommal meg kell párjáról emlékeznie.

Amikor a nő gondolatban kapcsolatot tart fönnt a gyermekkel, a nőnek a lehető legpontosabban kell bemutatnia az apa képét:

jellemét, hanglejtését, világképét, őszintének kell lennie, nem szabad a férfit szépítgetnie. Ha valamiben nem ért vele egyet, meg kell próbálnia megmagyarázni saját nézetét, nem agresszív módon, hanem szeretettel. Ahelyett, hogy a férfit okolná a félreértésért, azt kellene sugallnia, hogy ő maga képtelen érthető módon elmagyarázni a dolgot. Vagy még figyelmesebben el kell gondolkodnia afölött, amit a férfi mondott.

Még a párbeszéd alatt a várandós nőnek meg kell simogatnia hasát s közben gondolatban el kell képzelnie az apa képét.

S nagyon fontos a férjével folytatott párbeszédből kiiktatni minden negatív momentumot, ha korábban ilyenek előfordultak. A vele való kapcsolatfenntartás során csak a legjobbra kell emlékeznie.

A teljes kilenc hónap alatt az ilyen nőnek a lehető legjobban kell vigyáznia arra, hogy egyedül legyen. Ha így van, akkor a gyermek érezni fogja az apját. Még ha nincs is a férj-

apa a nő mellett, a gyermek mégis az apa aurájában fog tartózkodni.

Ha az adott szertartás elemeit a nő elvégzi, férje visszatér hozzá, hozzá és gyermekéhez. Ha korábban szeretete gyenge volt, vagy nem is volt jelen egyáltalán, most e szeretet rendkívüli erővel lángol majd föl, s jótettekre fogja ihletni.

E szertartást, annak erejét, sok vedrussz nő ismerte. Ezután a volchvok igyekeztek más nők emlékezetéből kitörölni azt, és csak akkor használták, amikor meg voltak arról győződve, hogy a nőnek nincsenek tisztességtelen érzései.

- Miféle tisztességtelen érzései, Anasztázia?

- E szertartás segítségével még az a szerelmes nő is hatalmat szerezhett az általa vágyott férfi fölött, akinek tisztességtelen szándékai voltak, és akit az adott férfi nem szeretett. Sőt, még akkor is,

ha a férfi más nővel élt. Ráadásul még akkor is, ha nem volt köztük intim kapcsolat.

- De hát, hogy lehet ezt intim kapcsolat nélkül tenni? Intim kapcsolat nélkül gyermek nem foganhat, s ilyenkor kinek beszélhet az apáról a nő?

- A nő foganhatott bármelyik férfitől, de beszélhet a fogant gyermekkel az általa szeretett férfi nevében. Így vonzhatta magához a szeretett férfit. Ennek hatására a valóságban a gyermek külsőleg is a szeretett férfira fog hasonlítani és nem arra, aki a nővel eredetileg testi kapcsolatra lépett. Erőről neked, Vlagyimir, a telegónia jelenség értelmében tudnod kell.

- Igen, tudok róla, de ugyan, miért adsz ki, Anasztázia, olyat, amit a volchvok titokban tartottak. Most majd akadhatnak asszonyok, akik elvonnák e szertartás segítségével a családokból azokat a férfiakat, akik nekik tetszenek. Ezt a szertartást nem szabad közre adni.

- Csak nyugodtan közöld, Vlagyimir! Egy elemet eltávolítottam belőle, ezért most már nem teheti tönkre a boldog családot.

- De ha te el tudtál belőle valamilyen elemet távolítani, akkor a volchvok miért nem tették meg?

- A volchvok nem tudták, mit kell helyette tenni.

- Ha a volchvok nem tudták, te honnan tudod? Ráadásul még azt is mondtad, Anasztázia, hogy a volchvok mindig a gyakorlatban bizonyították szertartásaik hatását. De te ezt nem tehetted.

- Tehettem.

- Mikor? Kin???

Ó, Istenem! Felmerültek bennem Anasztázia szavai, amelyeket több évvel ezelőtt mondott. Akkor nem tulajdonítottam neki semmilyen jelentőséget, de most... ezt mondta: „Visszaadom neked, Vlagyimir, lányod tiszteletét és feleséged Szeretetét.” Hihetetlen, de Anasztázia ezt megtette!

Akkor vajon a feleségem miért nem féltékeny Anasztáziára? S a lányom miért van tisztelettel iránta? Ez éven meglátogattam családomat. Anasztázia képes volt a lehetetlenre. Érthetetlen, hogyan, milyen erő segítségével, de képes volt rá.

A földkerekség összes intézménye, amelyek technikai vívmányokkal büszkélkednek, nem tudják megoldani a legfontosabb feladatot a Földön - visszaadni a családnak a Szeretetet és tiszteletet. Anasztázia képes erre. Istenem! Micsoda kolosszális, ténylegesen is Isteni tudást veszít el az emberiség? Miért? Ki ad rá választ?

S a Szeretet micsoda erejére méltó maga Anasztázia! Amit tett, biztosan sokkal jobban fogják értékelni utódaink, mint mi, akik ma élünk. Kedvem támadt valami nagyon jót tenni érte, ezért Anasztáziához léptem, letérdeltem és megcsókoltam kezét. Ő is térdre ereszkedett, átfogta nyakamat. Hallottam szívverését, megéreztem haja különös illatát,

bódító lélegzetét, az anyatej szagát, mintha anyám karjában lettem volna és így suttoztam:

- Mit tegyek, hogy méltó legyek hozzád, Anasztázia?

Anasztázia azonban nem válaszolt, csupán szorosabban szorította fejemet mellére. Életemben talán nem voltak ennél boldogabb percek, órák és napok...

HOL SZÜLESSENEK GYERMEKEINK?

Mennyire nehéz száraz, tárgyilagos módon írni, mégis fontos nyugodtan, minden érzélgősség nélkül, világosan látni, hol jobb, kényelmesebb szülni a szülők szempontjából és megszületni a gyermek szempontjából? A kórházi műtőben vagy otthoni körülmények között?

Ahogy én tudom, az első szülészetek az Ókori Egyiptomban és Rómában jelentek meg, még a rabszolgatartó társadalomban. A várandós rabszolganők számára hozták azokat létre.

A gyermeket szülő rabszolganő legfeljebb öt-kilenc napig maradhatott a gyermekkel, majd ezután ismét munkába kellett állnia, s a gyermekhez csak szoptatáskor és éjszakára térhetett vissza.

Ez hat illetve tizenkét hónapig tartott. Különböző helyeken, különböző módon, annak függvényében, ahogy a rabszolgatartók viszonyultak rabszolgáikhoz. Miután a gyermeket elválasztották anyjától, a gyermekkel eleinte speciálisan kiképzett rabszolgadadusok foglalkoztak, majd később, amikor a gyermek növekedett, más rabszolgákhoz került, attól függően, hogy a vezető mit irányzott elő a gyermeknek.

Például, a fiúkat specialistáknak adták át, akik katonákat képeztek belőlük. Az ilyen katonák, mivel nem ismerték szüleiket és különleges testi kiképzésben és pszichológiai agymosásban vettek részt, váltak a legodaadóbbakká, leghúságesebbekké rabszolgatartójuk iránt. Gyermekkoruk óta azt oltották beléjük, hogy rabszolgatartójuk az anyjuk, apjuk, s általában, Istenük. Az ilyen felkészítésre még külön vallást is létrehoztak.

S mennyire hasonlatosnak tűnhetne az ókori helyzet a mai valóságunkhoz. Szülészet

- bölcsőde - óvoda - iskola - közép vagy főiskola - s lám, készen áll a rabszolga. S mivel a parancsnok láthatatlan, a rabszolga azt gondolja, szabad ember, ennek következtében nem fog lázongani.

Az ókori Róma vagy Egyiptom nemesi rangú polgárai, de még a középosztálybeliek sem tudták volna még legiszonyatosabb rémálmaikban sem elképzelni, hogy gyermekük saját házukon kívül születne meg.

Házukba előbb bábaasszonyokat, később orvosokat, jószokat hívtak.

Oroszországban ez első szülészeteket prostituáltak számára hozták létre. E nők csoportja néha cigánytáborba ment szülni. A cigányok befogadták őket.

A szülészet voltaképpen teljes képtelenség. Ékes bizonyítéka annak, hogy a nőknél megszűnt a szülési ösztön képessége és annak, hogy a mai ember elveszítette nem csupán az eredeti források tudását, hanem az elementáris érzések kultúráját is. Elveszítette az

igaz szeretetet a nő iránt, gyermeke, mint saját része, mint örökségének folytatója iránt.

A szülészetén született gyermek nem lehet csak az Öné. Még valakié. A születés folyamata magába foglalja a fogantatást, a kihordás idejét és a gyermek világrajövetelét. S az utolsó nem kevésbé fontos, mint a többi. Ha a gyermekét idegenek kezébe adja, ez közömbösséget mutat saját maga iránt, és gyermeke iránt is. Ha így van, Önnek nincs teljes értékű viszonya gyermeke születéséhez. Ennek eredményeképpen nem keletkeznek Önben teljességében atyai érzések gyermeke iránt és gyermeke ezt meg fogja érezni, majd végül az erős fiú- vagy leánygyermeki érzések hiányával fog érte fizetni.

Sőt, a szeretetük, szerelmük sem lesz teljes értékű; az ilyen gyermekek nem csupán szüleiket képtelenek szeretni, de életüket sem. Az életet nem találták vonzónak már a világra való jövetelük pillanatában.

Természetesen, az adott mulasztást lehet kompenzálni a születendő gyermek felé bizonyos meghatározott eljárásokkal, de ez nem egyszerű.

A gyermekek születését a világ különböző népeinél annál tökéletesebbnek lehet mondani, minél mélyebbre hatolunk a történelembe és annál abszurdabbnak, primitívebbnek napjainkban.

A születés a mai, jelenlegi világunkban hasonlít a vakbél eltávolítására a beteg ember testéből.

Ezért szeretnék inkább valami sokkal örömtelibb dolgokról beszélni. Az egész emberiség kezd gondolkodni a végbemenő események lényegéről.

Oroszországban, az USA-ban, Franciaországban már felbukkantak „A spirituális szülészetek iskolái”. Számtalan országban léteznek már „A prenatális oktatás szövetségei”.

Moszkvában, Szentpétervárott működnek tanfolyamok az otthoni szülésről. Az emberek igyekeznek visszaszállítani az elveszett tudást és hagyományokat. Az elveszett Szeretetet.

Nézzük meg, hogyan történt a gyermekek születése a vedrussz családban. Anasztázia elmondása szerint a következőképpen zajlott.

A VEDRUSSZ SZÜLÉS

A vedrusszoknál a szülő nőnek édesanyja, nagyanyja mesélte el, milyenek a tünetek, az érzések a szülés beindulásánál. Ljubomilának is nagymamája mesélte el részletesen, ő hogyan szülte meg gyermekeit. A vedrussz nő, rendszerint saját házában szült, fateknőben, amely mai kádjainkra hasonlított, csak rövidebb és sekélyebb volt. Ez egy különleges edény volt, amelyet csak a szülésre használtak, majd később ebbe helyezték a kisdedet, s lett annak bölcsője.

Ebbe az edénybe tiszta forrásvizet öntöttek s azt testhőmérsékletre melegítették fel. A teknő külső oldalán széles, lapos fülek voltak, ahová a szülő nő lábait helyezte.

A teknő széle úgy volt kialakítva, hogy kényelmesen bele lehessen kapaszkodni. A levegő hőmérsékletét akkor még nem hőmérővel szabályozták. Úgy tartották, hogy

olyannak kell lennie, hogy a meztelen emberi test nyugalmi állapotban ne fázzon, se ne is érezzen nagy meleget.

A szülőteknőt a földre helyezték, úgy, hogy a benne ülő nő keletre nézzen.

A teknő mellé még egy kisebb, vízzel telt edényt is helyeztek.

Egy padra, szintén a teknő mellé, négy darab lenvászón, sima, minták és hímzés nélküli törülköző került. A törülköző nem készülhetett durva fonálból.

A vedrussz szüléseknél a szülő nővel a helyiségben csak annak férje volt.

A helyiségben sem tapasztalt bábaasszonyok, sem szülők, vagy a legközelebbi hozzátartozók nem tartózkodhattak.

Az édesapa a szülési fájdalmak beindulásakor tüzet gyújtott a családi birtok bejáratánál, amit már jóval korábban előkészített, és amelyből fehér, illatos füst szállt fel. E tűznél rendszerint a legközelebbi

hozzátartozók gyülekeztek, de eljött egy ügyes és tapasztalt bábaasszony is, gyakran egy volchv is.

A szülő nő és férje szülei batyuban, kosarakban ételt, italt hoztak magukkal és a férj által készített, tető alatt elhelyezett padokra telepedtek.

A vedrussz szabályok szerint senkinek sem volt jogában átlépni a birtok határát. Ám a szülő nő férjének sem állt jogában kimenni hozzájuk, sőt, velük még távolról szót váltania sem.

Az ilyen szabályok nem akármilyen babona végtermékei, hanem egy nagyon pontos, pszichológiai folyamaté. Senkinek és semminek sem szabad elvonnia az apa figyelmét, még kevésbé a szülő nő figyelmét a gyermek fogadásától.

A szülők, a tapasztalt bábaasszony jelenléte a birtok bejáratánál mégis megnyugtatóan hatott a fiatal leendő szülőkre. Ha a helyzet nem szokványosán alakul, vagy

veszélyessé válik, bármikor a fiatalok segítségére siethettek. Ilyen helyzet azonban csak nagyon ritkán fordult elő.

A szülési fájdalmak beindulása után az édesanya folyamatosan beszélgetett születendő gyermekével, bátorította, segítette, hogy félelem nélkül tudjon a számára új világba lépni. A vedrusszok jól tudták, mennyire fontos gondolatban és szavakban is kommunikálni a születendő gyermekkel. E folyamatnak az édesanya, édesapa és a gyermek voltak részesei.

Szintén fontos volt, hogy az édesanya újszülöttre vetett első pillantása örömteli legyen, ne legyen benne ijedtség a gyermek külseje miatt (mert még pisze az orrocskája, csúnya a bőre színe, stb.), csak kedvesség, szeretet és lelkesedés.

A vízbe született gyermeket az apa kivette a vízből, szájával azonnal kiszívta a gyermek szájából és orrából az ott maradt nyálkát és az édesanyja hasára helyezte, aki mellét

kínálta a gyermeknek. Ez elősegítette a méhlepény eltávolítását, amelyet az édesapa a korábban e célra oda készített edénybe helyezett, míg közben a tűzben fertőtlenített késsel elvágta és megkötötte a köldökzsinórt.

Az apa ezután törülközőbe fogta a gyermeket, megmosta, majd egy másik törülközőbe bugyolálta és az ágyra helyezte. Feleségét lemosta a teknő mellett álló másik edényben tárolt vízzel, tiszta törülközővel szárazra dörzsölte és az ágyhoz kísérte, ahol a gyermek feküdt.

Majd az apa szájával vagy kezével felesége melléből tejet szívott le és ezzel bespriccelte a lenvászon lepedőt, amellyel letakarta szülő feleségét és a megszületett kisdedit, aki a nő hasán, vagy mellén feküdt.

Azután az apa leült, némán nézte feleségét, vagy ha felesége óhajtotta, beszélgetett vele, ha viszont a nő elaludt, férje nem hagyta el a szobát.

Majd olyan negyedóra elteltével meggyújtotta a korábban a tűzhelyre készített fát.

A vizet, amelyben a szülés történt és amellyel lemosta a szülő nőt, a férfi azon két fa közé öntötte, amelyeket a fogantatás után ültettek ki. Ide ásta el a méhlepényt is.

A családi birtok bejáratánál összegyűlt rokonok látták, hogy a kéményből felszállt a füst, tudták, hogy az apa elvégezte feladatát, a szülés sikeresen lezajlott, s ekkor már a rokonok egymást köszöntötték és nekifogtak a lakomának, elfogyasztották a magukkal hozott ételt, italt, majd ezután szétszéledtek.

A vedrusszok tudták, hogy a gyermek anyja méhében érzi a szülei érzéseit. Amikor világra érkezik, továbbra is a szülői aurában tartózkodik. Ám, ha az épületben valaki idegen tartózkodik, legyen az akár rokon, aki jó gondolatokat táplál a kisdetről, az érzései, akármilyen jók is, a gyermek számára

ismeretlenek és a kisdedet óvatosságra fogják inteni.

Ezen túl a rokonok akarva-akaratlanul is elterelik a szülők figyelmét a gyermekről, aki számára éppen a szülők mentális terében a legkellemesebb, a legbiztonságosabb.

Ennek bizonyításául elvégezhetünk egy kísérletet.

Sok nő tudja, hogy a gyermek szoptatásánál az édesanyának nem szabad jelentéktelen beszélgetésekkel, mindenekelőtt bármilyen rossz gondolatokkal elvonnia figyelmét a szoptatástól. Gyermekükre kell összpontosítaniuk, annak szoptatására, gondolatban vele beszélgetniük.

Hogy megbizonyosodhassunk arról, hogy a gyermek érzi az édesanyja gondolatait, próbáljon bárki belépni a helyiségbe, ahol gyermekét az édesanya szoptatja, és kezdjen az édesanyával beszélgetni. A gyermek azonnal nyugtalanná válik, még az is megeshet, hogy abbahagyja a szopást és sírni fog.

Kellemetlenül kezdi magát érezni, mert édesanyja feléje irányuló gondolata meggyengült vagy valahová elkalandozott.

Ám az is meglehet, hogy a gyermeket a helyiségbe belépő ember hangjának tónusa vagy illata ingerli.

Lányomat, Polinát hívtam telefonon. Felvette a telefont és beszélni kezdett velem. Pár pillanat múlva meghallottam kisunokám, Másenyka sírását.

- Miért sír? - kérdeztem a lányomat.

- Szoptatom, papa - válaszolta Polina - nem szereti, ha közben mást csinálok.

Igyekeztem a lehető leggyorsabban befejezni beszélgetésünket, így tettem minden alkalommal, amikor nem a megfelelő időben hívtam. Kisunokám minden alkalommal sírni kezdett.

Sok szoptató édesanya, aki ismeri a gyermekek szoptatásának kultúráját, alá tudja támasztani e jelenséget.

Ez nem történik meg azokkal a gyerekekkel, akiknek édesanyja nem tudja miért fontos a pszichológiai kontaktus a szoptatott gyermekkel, ahol az anya a szoptatás egész ideje alatt mással beszélget, vagy saját gondjaira gondol. Miért? Hát azért, mert gyermekük egyáltalán nem is tudja, mi is az a pszichikai kontaktus édesanyjukkal. Még sosem tapasztalta meg, ennek következtében nem is tudja mihez hasonlítani.

Van egy ősi mondásunk: „Az anyatejjel szívta magába”. Mit szívnak a gyermekek magukba manapság?

Az emberi társadalom megtanult különböző műholdakat, interkontinentális harci rakétákat építeni. Közben azonban elvesztett valami sokkal fontosabbat - az ember születésének és nevelésének a kultúráját. Végül pedig a harci rakétákat az emberek egymásra irányítják.

Ki mondja meg, milyen a viszony a méhen belüli nevelés, a gyermek szoptatásának a kultúrája és a háborúk között? Egyenes!

Sokak még emlékeznek a rosztovi rémre, Csikatilora. Szadista módon kínoztta meg fiatal nőáldozatait, majd megölte azokat. Hasonló rémek, rettegésben tartva a lakosságot, sok más városban felbukkannak.

Elfogatásukra minden alkalommal rengeteg rendőrt mozgósítanak.

Lám, micsoda érdekes törvényszerűség! A három rosztovi rém esetében megállapításra került: anyjuk sikertelenül próbált tőlük megszabadulni még várandóosságuk idejében. Ennek eredményképpen a megszületett és felnőtt ember a nőkön akart elszenvedett sérelmeiért bosszút állni.

Tessék elgondolkodni és megmondani, mi fontosabb egy középiskolát elvégző leány számára: az, ha jelesre érettségizik fizikából, kémiából, idegen nyelvből, vagy ha kitűnő

ismeretei vannak a fogantatás kultúrájáról és a gyermeknevelésről?

Én azt gondolom, hogy az utóbbi felmérhetetlenül fontosabb. Hiszen e tudást képviselő tantárgyak az iskolai tanrendben egyáltalán nem szerepelnek. Ezért az iskolát vagy egyetemet végző leányok véletlenszerűen fogannak. Gyakran fontolgatják, hogy egyáltalán érdemes-e szülni, nem jobb-e az abortusz?

Vajon milyen gyermekeknek adnak életet ezek a lányok? Olyanokat, akiknek nem csak a fizikusok, kémikusok eredményeit nem lehet megmutatni, hanem akik közeléből még a késeket és botokat is el kell távolítani?

A magas spirituális színvonalon lévő ember megszületése éppen a tudományos és technikai haladás feltételei között lenne fontos.

Rossz, hogy az ámokfutó Csikatilo nőket gyilkolt és kínozott. Jó, hogy egy hozzá

hasznos rém nem az atomfegyverek indítógombjánál ül.

Igen, jó, valóban jó, hogy nem ott ül, de azért még hozzátenném, hogy egyelőre még nem ül ott. De sajnos ott fog ülni, ha a társadalom nem változtatja meg viszonyát az ember születésének a kultúrájához.

E kultúrát ismerve, Radomir és Ljubomila elsőszülött fiuknak az anyaméhből a számára új világba való érkezését a megfelelő folyamatossággal és fájdalommentesen valósították meg. Lehet, még örömmel is kettejük és a gyermek számára.

Ljubomila könnyen és fájdalom nélkül szült. Sőt, vidáman. Amikor a baba elindult, nem a fájdalom kiáltásait, hanem a gyermek örömteli fogadásának hangjait hallatta. Maga emelte ki a gyermeket a vízből és szorította magához.

Amikor Radomir Ljubomilát tiszta vízzel mosdatta, majd szárazra törölte, kedve lett volna csókkal hinteni teste minden egyes porcikáját. Térdre szeretett volna ereszkedni előtte. S térdre is ereszkedett, amikor a mosolygó Ljubomila fiukkal, a kisbabával a takaró alatt feküdt. Letérdelt és suttogva, átszellemülten így szólt feleségéhez:

- Köszönöm, Ljubomila. Teremtettél, istennő vagy! Képes vagy megvalósítani az álmokat.

- Teremtettünk, Radomir! - válaszolta Ljubomila, mosollyal az ajkán.

RADOMIRNAK NEM EZ A VÉGSŐ HARCA

Sok boldog év szállt tova. Mostanra már gyermekeik, unokáik és dédunokáik is saját birtokaikon éltek. A Szeretet azonban Radomirt és Ljubomilát nem hagyta el. Bár megöszültek, mégis minden évvel mintha egyre boldogabbá váltak volna.

Radomir, ősz hajú öregemberként, birtoka bejáratánál állt. Az utat kémlelte, amely a közeli dombhoz vezetett, majd eltűnt a dombon túl. Ezen az úton két nappal ezelőtt mentek fiai és unokái, hogy harcba szálljanak. Velük ment még kiskorú fiúunokája is.

Az ellenség, akivel szemben álltak, valóban szokatlan volt. A fejedelem külhomból hozatott valamilyen hosszú fekete gúnyába öltözött embereket, akiket - ki tudja, miért - szerzeteseknek hívtak. Ezek minden település lakóinak kijelentették, hogy

életmódjuk egészen mostanáig nem volt megfelelő. Hogy korábbi hitüket és szertartásaikat el kell hagyniuk, el kell felejteniük, más Istent kell ezután imádniuk.

A fejedelem kíséretével és csapatával együtt elfogadta ezt az új Istent. Mihelyt a fejedelem elfogadta az új hitet, a fekete csuhás emberek kijelentették, hogy a fejedelem hatalma magától Istentől származik.

A szerzetesekkel katonák is érkeztek, ezek a fejedelmi csapat egyenruháját viselték.

Egyik települést a másik után rohanták le, azt követelve, hogy mindenki másképpen gondolkozzon arról, hogy kit nevez Istennek. Aki nem akarta imádni Istenüket, azokat karddal kaszabolták le, felégették házaikat, kertjeiket.

A nemzetségek vénei összegyűltek megvitatni, hogy mi legyen ezután? A tanácskozásra meghívták a szerzeteseket és a fejedelmet is, de ők magasabb rendű áldásos boldogságról beszéltek nekik, amit mindenki számára az

új Isten fog elhozni. Ezzel a zavaros és érthetetlen tanítással megtévesztették az embereket. A vének eddig még sosem tapasztalt jelenséggel találták szembe magukat. Eddig, ha valós ellenség tört be a településekre, az összes nemzetség, család összefogott, hogy megvédjék hazájukat, kiűzzék a gyilkos ellenséget földjeikről.

Most azonban a fekete csuhás szerzetesek a Szeretetről, alázatról beszéltek, a különös édenkerti életről, melyben azok fognak részesülni, akik elfogadják ezt az új hitet.

A vének nem értették meg azonnal, hogy a szép szavak mögött, mint valamiféle pajzs mögött, olyan lény rejtőzködik, akit egyáltalán nem Isten küldött.

A vedrussz Isten nem használt kardot. A szerzetesek mögött agresszív csapatok álltak. Voltak telepek, ahonnan a lakosok az erdőbe menekültek. Máshol felvették velük a harcot. Voltak, akik mélyen elgondolkodtak.

Hajnalban Radomir látta, hogyan hagyják el birtokaikat az unokái, fiai, akik szomszédságában laktak. Kora hajnali órában összegyűltek Radomir birtokánál, mintha este megbeszélték volna.

„Természetesen, összebeszéltek” - gondolta Radomir, hiszen legidősebb fiuk, így szólt:

- Holnap indulunk a kiképzőtáborba. Meg kell tanulnunk, hogyan akadályozzuk meg, hogy ellenségeink elfoglalják földjeinket, hazánkat.

Elementek, már két nap is eltelt azóta, beesteledett, de vissza nem tértek. Az őszülő Radomir egyre az utat kémlelte.

Egyszerre csak egy lovas bukkant fel a dombon. Szélesebesen vágatott Radomir birtoka felé. A gyors vágójú paripán egy másik ősz hajú öregember ült, épp olyan, mint Radomir. Radomir felismerte gyermekkori barátját, Argát.

Az ősz hajú lovas leugrott a lóról és gyorsan, szinte hadarva mondta Radomirnak:

- Ki maradt a birtokodon? Gyorsan, nincs időnk!

- Ljubomila szorgoskodik a vacsora körül, a kisebb dédunokám pedig kérdésekkel ostromolja - mondta nyugodtan Radomir, majd még hozzátette: - Furcsa vagy, Arga, beszélgetésünket azonnal kérdéssel kezdted, s közben még jó egészséget sem kívántál nekem.

- Nincs most nekem erre időm, sietek. Te, pedig fogj két lovat, elemózsiát három napra, szedd össze Ljubomilát, dédunokádat és azonnal vágtsatok velem.

- Hová?

- Az erdőbe a drevlanokhoz. Van ott egy jó ismerős család, menedéket adnak. Az erdő sűrűjében nem találnak ránk a gyilkosok. Ahogy telnek majd az évek, lehet, észre tér még a nép. Megmented a dédunokádat,

Radomir, ami azt jelenti, megmented a nemzetséged.

- Én pedig azt gondoltam, hogy segítségemre vágattál ide, Arga. Ím, két vedrussz kard van a nyergedhez erősítve, minek neked a két kard, ha az erdőbe indultál, hogy ott bujkálj a gyilkosok elől?

- A kardokat csak úgy hoztam magammal. Verekedni nem kívánok senkivel sem. Rengetegen vannak, legyőznek bennünket. Mire való az értelmetlen halál?

- Igen, tudom, te soha senkivel sem verekedtél meg Arga, sőt, még a Télbúcsúztató alkalmával sem vettél részt a férfias játékokban.

- Ez most nem fontos. Tudod, Radomir, én nagyon jól tudom: az emberi élet lehet örök, a lélek ismét földi testet tud ölteni. De hogy ez megtörténhessen, a léleknek a halál előtt nem szabad a halálra gondolnia. A gondolatnak a csodálatos jövőre kell

összpontosítania. Ahol felbukkan a gondolat, oda születik ismét az ember.

- Én mindezt tudom, Arga, veled együtt tanultam a volchvoknál.

- Akkor emlékezned kell arra is, Radomir, hogy a harcban halálosan megsebesülhetsz és nem lesz időd az új megtestesülésedre gondolni.

- Emlékszem, de nem hagyhatom el családi birtokomat, a Szeretet Terét, Arga. E tér él, nem érti, ura-barátja miért árulja el a teret, mely Szeretet ajándékozott neki, és miért hagyja hátra a gyilkosok kénye kedvére.

- A tér él, nem fogja megérteni. Szenti-mentális voltál mindig is Radomir, ilyen is maradtál. Nos, mit lehet itt tenni? Isten veled!

Arga izgatottan járkált ide-oda, majd lova sörényét simogatta, s ismét Radomirhoz lépett. Két ősz hajú öregember állt egymással szemben és hallgatott. Hogy szívük miről beszélt közben, ma már senki sem mondja meg.

A két deres hajú barát gondolatai eltértek egymástól, lehet egészen másról szóltak. Elsőként ismét Arga szólalt meg, izgatottan:

- Maradj, hát, ha így döntöttél, Radomir. De... de... add nekem Ljubomilát, dédunokádat, egy lovat, meneküljenek meg legalább ők. Te magad, maradj, ha az élő teredtől nem akarsz elbúcsúzni.

Radomir barátjára pillantott s így válaszolt:

- Arga, te magad beszélj Ljubomilával! Tudom, hogy egész életeden át őt szeretted. Ezért nem tudtál más nőt elvenni, nem hoztál létre saját szeretetteret.

Ki? Én? Őt szerettem? Micsoda butaságokat mondasz! - Arga ismét gyorsan fel-alá kezdett járkálni, mintha saját magát akarta volna meggyőzni

- Én képzőművész vagyok, képeket festettem egész életemben, szobrokat akartam faragni. Ugyan, mire volna nekem egy nő? Barátod vagyok - úgy határoztam,

segítek megmenteni nemzetségedet, családodat. Ljubomiláról pedig már régen teljesen megfeledkeztem.

- Igen, Arga, művész vagy, nagy művész. Méghozzá a legjobb fafaragó mester. A települések házait a te szobraid ékesítik. De azért mindenki tudja, hogy a festményeid nőalakjai mind egy szálra Ljubomilára hasonlítanak. Sőt, a szobraid is.

- Hasonlítanak?! Na és akkor mi van? Egyetlen arctípust igyekszem tökéletesíteni.

- Gondosan igyekeztél szerelmedet leplezni egész életeden át, Arga. Még most is titkolod. Voltam a borókafenyő mellett, amelyik az erdő szélén áll, egymaga. Tudom, mennyire szerettél ott egyedül üldögelni és faragni a szobraidat. Ott rátaláltam a te titkos lakhelyedre, ott a még be nem fejezett művedre. Ezen egy tündérszép lány lovat kényszerít térdre. Erre csak Ljubomila volt képes, s ezt jól tudod te is, én is.

- Szerettem, nem szerettem, festettem. Faragtam. Nem az itt a fontos, értsd már meg - Arga rövid némaság után szinte felkiáltott:

- Radomir! Radomir, a fiaid mind odavesztek a harcban, az unokáid is!

Radomir látszólag nyugodtan nézett Argára és hallgatott.

- Menekülj! - folytatta Arga. - Láttam őket a harc előtt. Megpróbáltam őket eltántorítani az egyenlőtlen küzdelemtől. A te idősebb fiad, az elsőszülötted, olyan mint te, a te szakasztott másod...

- Ne habozz, Arga, mondd, mi volt legidősebb fiam válasza? - kérdezte Radomir barátját, mintha Arga szavai nem is érintették volna érzékenyen.

Ezt mondta: „Harcba szállunk. A fekete csuhás szerzeteseket legalább egy-két órára feltartóztatjuk.”

„Miért kellene meghalnotok? Mire jó az egy-két óra?” - kérdeztem fiadat.

„Így döntött teljes nemzetségünk a tanácsban" - válaszolta legidősebb fiad, Radomir.

Ezt mondta: „Legyen szüleink - Radomir és Ljubomila - boldog élete hosszabb legalább két órával."

Majd a szomszéd településekről származó gyerekekkel együtt egész nap visszatartották a túlerőben lévő katonákat, feketecsuhás szerzeteseket. A szerzetesek a gyerekeket mind lekaszabolták, majd visszatértek táborhelyükre, hogy holnap hajnalban a te birtokodra jöjjenek.

Radomir figyelte barátját és hallgatott. Arga izgatottan, feldúltan folytatta:

- Azért jöttem, hogy segítsek megmenteni a nemzetséged. Én is tudom, te is tudod, ismét a Földre lehet születni. De nagyobb lesz rá az esély, hogy rokonságodban öltöztess testet. Csak a dédunokád tudja meghosszabbítani nemzetséged. Add nekem Ljubomilát és dédunokád, én majd...

Arga hirtelen megdermedt, elhallgatott, Radomir háta mögé nézett. Abba az irányba fordult Radomir is. Mögötte, háttal a fának dőlve Ljubomila állt, szeméből könnyecseppek hullottak, s mellére szorított keze remegett.

- Hallottad, mit mondott Arga? - kérdezte Ljubomilát Radomir.

- Igen, hallottam - válaszolta remegő hangon Ljubomila.

- Akkor miért sírsz, Ljubomila? - fordult hozzá Radomir, hozzá lépett, majd haját kezdte simogatni, kezét csókolgatni. - Gyermekünk életüket áldozták a mi boldog napunkért. Nem rendjén való szomorúságban eltöltenünk azt.

- Igen, nincs rendjén - mosolygott könnyei fátyolán át Ljubomila.

- Okos vagy, kedves feleségem. A volchvok bölcsességeit jobban megismerted, mint bárki. Találd ki, hogyan töltsük el boldogan a nap hátralévő részét, az éjszakát és a reggelt.

Majd fogok rajta gondolkodni, nehogy elszomorítsuk a gyermekeinket, menjünk a mi Szeretetterünkbe. Ott van a kis dédunokánk, itt az idő megetetni.

Kézen fogták egymást és családi birtokuk bejáratához indultak.

Arga nyeregbe pattant és így kiáltott utánuk: -Őrültek, szentimentálisak, ostobák vagytok mindketten! Meneküljete el! Nem szabad senkivel sem harcba szállnotok, mert ha megsebesültök, lehet, hogy nem sikerül a Világegyetem térségeibe gondolatot küldnetek az újjászületésekről. Én most elvágatok és így megmenekülök. Nektek is ugyanezt ajánlom.

Radomir a bejáratnál megfordult és így válaszolt deres hajú barátjának:

- Mentsd meg magad, Arga! Menj erdei titkos rejtekhelyedre, mi másképpen mentjük meg magunkat.

Arga sarkantyújával indulásra fogta lovát, az hátsó lábaira ágaskodott, majd teljes erejéből az erdő felé vágatott.

EGYSZER A CSILLAGOKBÓL TÉRNEK MAJD VISSZA A FÖLDRE

Amikor a házhoz értek, ahol dédunokájuk, Nikodim várt rájuk, Ljubomila így szólt:

- Úgy gondolom, Radomir, hogy egy új játékot kellene most játszani a gyermekkel - az élet játékát.

- Miféle játék ez? Még sosem hallottam róla - csodálkozott Radomir.

- Én sem játszottam soha. A gyermekkoromban azonban hallottam, ahogy két idős volchv beszélgetett róla. E játék lényege abban van, hogy az egyik személy a gyerekkel eljátszotta az élet különböző szakaszait, a másik eközben, amilyen gyorsan csak tudta, részleteiben felidézte mindazt, amit ő maga az életről tudott. Mindezt gondolatban adta át a gyermeknek. S ha a mesélőnek a gondolatai tiszták voltak, a gyermek

tudatalattijában elraktározta a történetet. Amikor pedig felnőtt, képes volt az életről saját magában rengeteg sugallatot fellelni.

- Ki fog dédunokánkkal játszani, mit gondolsz, Ljubomila? - Te, Radomir, én majd gondolatban vezetem az elbeszélés fonalát.

- De hogyan fogsz tudni majd elmesélni minden bölcsességet az életről egyetlen óra alatt? Hiszen egy óra múlva Nikodimkát ágyba kell tennünk.

- Azon leszek, hogy sikerüljön, kezd el a játékot, a tenyered összeütésével jelezd az életszakaszok váltakozását.

A négyéves Nikodim tárt karokkal futott eléjük. Radomir elkapta, a levegőbe dobta, majd a földre állította és így szólt hozzá:

- Nemrég egy nagyon érdekes játékot tanultam meg. Szeretnéd velem eljátszani?

- Igen, szeretném - válaszolta Nikodim - Hogy kell játszani?

- Én majd szóban megnevezek dolgokat az életből, te pedig, szavak nélkül, csak kézzel-

lábbal eljátszod, miről van szó. Nagymama majd figyelni fogja mindazt, amit teszel, és amit majd mutatni fogsz.

- De érdekes - ugrált Nikodim örömeiben -
gyerünk, játszunk most rögtön!

- Kezdjük - csapott tenyerébe Radomir,
majd így folytatta: - Világra jött Nikodim, a
pici fiú. Egészen parányi volt, kicsi baba.

A kisfiú gyorsan a földre feküdt, széttárta
karjai, térdeit behajlította. „Oá, oá...” - szólalt
meg, egy kisbabát megjelenítve. Radomir is-
mét tapssal jelzett, majd így folytatta:

- Lábra állt, járni kezdett a kisbaba.

Nikodim azonnal lábra állt, tett egy pár
lépést, mintha az elsők volnának, botlado-
zott, négykézlábra ereszkedett, mászott egy
keveset, majd ismét felállt, és immár sz-
ilárdan és meggyőződéve erejéről járni
kezdett.

Újabb tenyérütés. Radomir ezt mondta:

- A kisfiú mindent nagy érdeklődéssel
figyelt: figyelte a bogarakat, a füvet,

megpróbálta megérteni, hogyan nőnek az almák, miért kél fel a napocska, és hogy miért olyan jó neki nyáron is, de amikor a tél beáll, akkor is.

A kis Nikodim lehajlott, nézegette a bogarakat a fűben, az égre nézett és örömeiben ugrándozni kezdett, majd nagyapjához futott, átkarolta az öreg lábait, ezután nagyanyjához vetette magát, aki a fűben ült. Átkarolta nyakát, arcát nagyanyja arcához tapasztotta és megpusztilgatta.

Radomir ismét tapsolt s így folytatta:

- Megtörtént, hogy az emberek, mind elhagyták birtokukat. Nem úton mentek, hanem valamerre, másfelé, senki sem tudja, merre. Lehet, a csillagokra, elrepültek, mint a madarak. A birtokra, ahol a kisfiú egyedül maradt, gyilkosok érkeztek, hogy felégyessék a házat, kivágják a fákat.

A kis Nikodim hallgatta nagyapja borzasztó meséjét, meg sem mozdult, semmit sem próbált megmutatni, majd így szólt:

- Nem tetszik ez nekem, én ezt nem akarom játszani. Az életben ilyenek nem szabad történnie.

- Igen, az életben nem szabad. De hiszen ez csak játék - válaszolta dédunokájának Radomir.

- De én akkor se fogom ezt játszani - dobantott lábával a dédunoka és felkiáltott: - Nem fogom!

- Majd én eljátszom - jelentette ki Ljubomila, ahogy felállt a fűből.

- A kisfiú, amikor megpillantotta az elenséget, magához hívta a medvét, amellyel még pici baba korában játszadozott. A medve nyakába kapaszkodott, ugyanúgy, ahogy azt számtalanszor korábban is megtette már. Erősen fogta a medve szőrét és a medve hátán az erdőbe menekült.

E szavaknál Ljubomila elkiáltotta magát, majd a kisebbecske erdő irányába fordult, ahol házi állataik éltek:

- Hé, maci, hallod-e, gyorsan fuss ide! Ej, de gyorsabban, gyorsabban!

A kis erdőből kiugrott a medve és ugrándozva futott Ljubomilához. Ljubomila megsimogatta pofiját, amikor mellé ért, majd fülébe súgott valamit. Megveregette a medve nyakát, majd megragadta szőrét és felugrott a hátára.

- Fuss, fuss! - kiáltott a medvére.

A medve vágatni kezdett körbe-körbe, ahogy csak bírt, amíg Ljubomila meg nem állította.

- És miért a medve hátán és nem lóháton vágatott az erdőbe? - kérdezte Radomir. Ljubomila így válaszolt:

- A ló a földön gyorsabban fut, mint a medve. De az erdőben a lovacska magatehetetlen. A medve az erdőben élelmet tud találni és szállást is. A legjobb védelmező az erdőben a medve. Hát ezért. Folytassuk a játékot!

A medve elindult, s befutott az erdőbe, s itt az erdőben elrejtette a gyermeket. Megvédte, amíg felnőtt emberré nem vált.

Amikor a fiú felnőtt, meglátott egyszer az erdőben egy lányt, aki epret szedett a tisztáson, megtetszettek egymásnak, s egybekeltek. Találtak egy távoli, ártó szemek elől elrejtett helyet, itt létrehozták családi birtokukat, szeretetük terét, gyermekeket hoztak a világra. Ezért hozzájuk rokonaik mind, akik egykor a csillagokra röpültek, visszatértek.

Amikor Nikodimka már álmországba indult, a játékra gondolt - nem tetszett neki.

Ljubomila és Radomir ezalatt birtokukat járták be és visszaemlékeztek leélt életükre. Egész életük örömben telt el.

Mint egy kisgyermek, úgy hahotázott Ljubomila, amikor Radomir megpróbálta őt felidézni, mint a fűben álló pici lányt.

- Emlékszel? Emlékszel, hogy kiabáltál, hogy haszontalan semmirekellő vagyok, mert

felemeltem a ruhád alját? A könnyeidet töröltem le az arcodról, te pedig azt mondtad, hogy meggyaláztalak.

- Igen, mindenre emlékezem - válaszolta nője nevetve. - Tudod, mire gondoltam most: hiszen te a könnyeimet megtörölhetted volna az inged szélével is.

- Én egy nagyon okos fiú voltam. Azt gondoltam, hogy ugyan, minek maszatoznám össze az ingemet, amikor amúgy is ki kell mosni a ruhádat?

- Igen, okos fiú. De azért a ruhám szélét mégis felemelted, te mihaszna! Ó, nézd, nézd, az esküvői szertartásunk dombján új virágok keltek ki! Ó, mily hatalmassá nőtt a cédrus! Egészen picike volt, amikor a szertartáskor elültettük.

Ljubomila a cédrus törzsére tette tenyerét és arcával hozzásimult. Elhallgatott. Radomir, aki még most is éppoly szerelmes volt, mint régen, átkarolta Ljubomila vállát és megkérdezte:

- Hol alszunk ma: itt vagy bent a házban?
- Ahol te szeretnél, kedvesem.

Reggel egy fél századnyi katona tört be a birtokra. Közöttük két fekete csuhás szerzetes is volt. Látták a katonák, hogy a cédrusfa mellett egy őszhajú öregember áll. Hátához egy öregasszony simul. Az öregek két-két kardot szorongattak a kezükben.

- Nézzétek csak! - kiáltotta az idősebb szerzetes a katonáknak. - Nézzétek, ott állnak az istentelenek. Ezek, ezek az istentelenek szültek gyerekeket. Ne a nyilakat használjátok, karddal aprítsátok őket darabokra.

Két katona kétoldalról indult az öregek felé, felemelték kardjukat. Próbáltak lesújtani, de Radomir kiverte a katona kezéből a kardot és lefegyverezte. Ljubomila is visszaverte a támadót. Az öregek a második támadást is visszaverték, a harmadikat is. Ekkor kettesével kezdték az öregeket

támadni. Radomir kezében két kard volt és úgy bánt velük, mint a villám, két katona támadásával is elbírta, de vérüket nem ontotta.

Nevetve verte vissza a támadást az ősz hajú Ljubomila is.

- Hagyjátok őket ott mindnyájan! - kiáltotta az idősebb szerzetes. - Tisztátalan erő segít nekik! El, mindenki, el onnan! Nyilakkal támadjátok őket!

A karddal felszerelt katonák elvonultak. Mások íjaikat készítették, de amikor az íjhúrhoz nyúltak, az öregek hirtelen eldobták a kardokat, egymáshoz fordultak és összeölelkeztek. Radomir valamit súgott Ljubomila fülébe, Ljubomila válaszul elmosolyodott.

- Mire vártok? Lőjjetek! - ordított a szerzetes. - Istentelenek! Ti vagytok Isten küldöttei! Lőjjetek, vagy elátkozlak benneteket!

Egy nyíl eltalálta Ljubomilát, Radomirt kettő is érte. De mintha fájdalmat nem is

éreztek volna, úgy mint korábban, mindketten egymást átkarolva álltak.

Szálltak a nyilak. Vér öntözte a földet. Lassan a földre csúsztak mindketten, de lehet, hogy már a csillagok felé röpült Ljubomila Radomirral. Amikor testük már a földön feküdt, az idősebb szerzetes - a pap küldötte -, arcukat megvizsgálva, magában így dohogott: „Haláluk előtt nem a halálra gondoltak. Az életre gondoltak. Nyoma sincs arcukon a félelemnek, bánatnak. Mit kellene tenni, hogy ne szülessenek újjá?” - gondolta lázas remegéssel, félelemmel telve.

Egyszerre csak, háta mögött, izgatott hangokat hallott. A szerzetes megfordult és azt látta, hogy az almafa alatt hat halott katona fekszik, mindegyikük kezében egy-egy alma, amelybe beleharaptak. A szerzetes azonnal tudta, mi történt. A főpap küldötte tudta: a vedrussz kertek gyönyörű termést hoznak, de csak akkor lehet őket megenni, ha maga a kert gazdája látja vendégül az

idegent. A vedrusszok a fákkal, a virágokkal is úgy beszélgettek, mintha élő lények volnának, s a növények, a fák szeretetükkel válaszoltak nekik. Amikor a fák és a növények látták, hogyan bántak a jövevények azokkal az emberekkel, akik szeretetüket adták nekik, az almafa a földből gyökereivel olyan nedveket szívott föl s küldte azokat terméseihez, amelyek a legerősebb méreggel töltötték meg azt.

Hozzá ne érjete! Itt semmit se egyetek! - kiáltotta a szerzetes.

Mondtam már nektek: ezek itt a sátán fattyai, tisztátalan hely ez. Mindent kivágni! - parancsolom a leghatalmasabb Isten nevében.

Nézzétek! - kiáltott egy katona.

Oda nézzetek! - mutatott a birtok kijáratára.

Mindenki megfordult és azt látták, hogy a kert széle mentén, a kijárat felé hatalmas ugrásokkal fut egy medve. A medve hátán,

erősen szőrébe kapaszkodva, egy fiúcska. A medve kifutott a birtokról és az erdő felé tartott.

- Utána, beérni, beérni! - ordította a szerzetes. - Vissza ne térjetek, amíg ízekre nem szeditek azt az istentelen fattyat!

Tudta, hogy, ha akár egyetlen ember is megmenekül a vedrusszok nemzetségéből, a nemzetség ismét kisarjad a Földön. Erről nem szólt a katonáknak. Nekik továbbra is Isten akaratát emlegette:

- Beérni! Isten parancsolja, hogy minden tisztátalant irtsatok ki a Föld színéről. Látjátok, mennyire nem tiszta itt minden?

A csapat parancsnoka egy tucat katonát küldött a medve nyomába azzal a paranccsal, hogy öljék meg a gyermeket.

A katonák lóra pattantak, majd elvágattak a medve után.

A medve ugrálva, nagyon gyorsan rohant az erdő felé. Hosszú ideig azonban nem tudott ilyen gyors iramban futni, ezért a

vágtázó lovak majdnem beérték. A medve és a lovak közötti távolság, bár lassan, mégis egyre rövidült. Alig pár méter maradt az erdőig, amikor az egyik lovas beérte a medvét. Mellette haladt, felemelte kardját, hogy lecsapjon a gyermekre. De a medve hirtelen hátsó lábaira állt és felfogta a kard csapását. A ló lovasával oldalra ugrott, majd szintén felágaskodott. A sebesült medve tovább rohant az erdő felé. Alig maradt pár méter még az erdőig, de a lovas csapat most már majdnem beérte a medvét. A kardokat minden eshetőségre kezükben tartották.

Ekkor azonban a katonák azt látták, hogy az erdő felől, szélesebb lovon egy lovas száguld. Az ősz hajú öregember szilárdan ült a nyeregben. A haját és szakállát a szél lobogtatta. Mindkét kezében egy-egy kardot tartott és a lovat csak lábával irányította:

- Gyí, gyí! - kiáltotta az öreg és tovább gyorsította a ló elképesztő iramát.

- Harcba akar velünk szállni, készüljete a harcra ezzel az örült öreggel! - kiáltotta a többieknek a csapat parancsnoka.

- De hát ő egyedül van, mi pedig tízen. Egy vénember csak, mitől félték? - vetette oda az egyik katona. - Folytatni kell a hajszát.

- Igen, egyedül van, de vedrussz! Készülődjön a harcra, akinek nem szállt inába a bátorsága!

Az idős támadó körbe lovagolta a katonák csapatát. Az öreg kiütötte kardjával a szélen álló katonák kezéből a fegyvert, két lónak még a kantárszóját is elvágta, amikor különös lovát megsebesítette egy nyílvevessző.

De az ősz öregember sebesült lován nem az erdő felé vezette a katonákat, hanem az erdő mentén az erdőtől el. Az erdő szélén egyedül álló fenyőfánál lova megbotlott. Ő leesett. Felugrott a földről és a fenyőfához futott. A földön kezdett valamit keresni. A csapat most már beérte.

A fenyőfa hét nyílvevesszót fogott fel, de a nyolcadik Arga szívét találta el. A földön feküdt a vedrussz, ajkát jajszó nem hagyta el. Melléből vér szivárgott. A fenyőfa nem tudott könnyeket hullatni, Arga tiszta, őszinte gondolata föl, a magasba szállt:

„Nem magam számára jelenítem meg az új születést.

*Hogy teremtsenek, nekik adom át
gondolatomat,*

*Hogy boldogok legyenek, lelkesültek,
Öltsetek ismét testet, találkozzatok,
Éljetek mindörökké, az időkön át.*

Radomir, Ljubomila! Barátotok, nem gyilkosotok vagyok.”

A fűben feküdt a vedrussz, nem jajongott fájdalmában. Bár nagyon gyenge volt, azért mégis sikerült neki a kedves szobrot szívére szorítania.

„A jó öltson testet!” - suttogta a szeretett nőnek. S a fenyőfa könnyezni kezdett.

Törzsén nagyon különös mézga csurgott végig.

A vedrussz váratlanul kinyitotta szemét, tekintete tiszta volt. Nehezen tudta érthetően formálni a szavakat:

- Ne búsulj, fenyő, értelmetlen itt minden. Gondolatom áttöri a rossz időket. Ismét fényes évszázadok jönnek el. Minden földi Istennőnek gondolatom azt súgja majd: a jó öltson testet!

Nem tudták a katonák beérni a medvét a gyermekkel. Megpróbálták követni, de barátságatlannak tűnt az erdő. A lovak prüszköltek, az ösvények is eltűntek a lábuk alól. Visszatértek a katonák, a szerzeteseknek pedig azt mondták: a gyermeket megölték.

Csupán pár év tel el, amikor az emberek azt kezdték puszogni, hogy miközben gombázni mentek az erdőbe, láttak egy kilenc év körüli kisfiút. A bokorból figyelte őket, de félt

közeledni hozzájuk. Vele volt mindig egy öreg sánta medve is.

Később két fiú eltévedt az erdőben, ekkor a megrémült fiúkhoz, rejtekhelyéről kilépett a legényke, majd kezével intett nekik, hogy kövessék. Kivezette őket az erdő szélére, egy úthoz, amely elvezette őket a faluba, de ő maga ismét visszatért az erdőbe. Ezen esemény után már többé nem félt senki sem az erdei legénytől. Amikor pedig egy évre rá a fiú a tisztáson epret szedő lányokhoz lépett ki az erdőből, a lányok már nem ijedtek meg tőle és nem is futottak el.

A jó kötésű, erős, kék szemű legény fűből készült öltözéket viselt. A tisztás szélén állt, és ki tudja miért, csak egyetlen leányra nézett, akit Praszkovjának hívtak. Csak nézte, le nem vette róla tekintetét, s a lányok mind megfélemedtek az eperszedésről, csak a legényt bámulták.

Majd a fiú nagyon lassan, nehogy elijessze a lányokat, néhány lépést tett feléjük, és

megállt. Miután látta, hogy a lányok nem futottak szét és nem ijedtek meg tőle, Praszkovjához ment, megállt előtte, megigazította haját, s ezt mondta, nehezen ejtve ki a szavakat:

- Veled, gyönyörű szűzleány, képes lennék létrehozni a Szeretet Terét, mindörökre.

E szavakból Praszkovja semmit sem értett meg, de valamiért, mégis, pír öntötte el arcát és szóba is elegyedett a deli legénnyel:

- Hol élsz? Mindenki azt meséli, egyedül az erdőben.

- Ezidáig egyedül éltem a Földön - válaszolta a legény.

- Egyedül? De azért valahol élnek szüleid is, nem? Nem lehet az ember család nélkül.

- Igen élnek a szüleim. Apám, anyám és az idősebb fiú- és lány testvéreim is. Nagypapám, Radomir és Ljubomila, a nagymamám is.

- És hol élnek? Szintén az erdőben?

- A magasba repültek, messze, a csillagokra. A Földre visszatérnek majd mind, amikor megtalálom a nekem rendeltetett leányt. Amikor létrehozom a Szeretet Tereget, és itt megszületnek a gyermekeink.

- De hát az erdőben hogyan fogod megkeresni azt, akit a sors neked rendelt?

- Már nem kell keresnem, már megtaláltam.

- Hol van az a lány?

- Te vagy az, a legszebb szűzleány mind közül. Kérlek, gyere velem az én Szeretetterembe, már elkezdtem létrehozni. Házat építek, csak szerszámokra van szükségem. Szerszámok nélkül eddig egy kalibát építettem. Messziről figyeltem, hogyan készítik azt az emberek.

A lányok egymás között sugdolóztak, immár egészen nekibátorodva csipkelődtek a legénnyel.

Praszkovja nem válaszolt az ajánlatra, a legénytől a leányokhoz indult.

Az ifjú egyedül maradt. Még álldogált egy ideig, majd az égre pillantott, széttárta karjait, mintha bocsánatot kérne valakitől és lassan elment a rétről.

A lányok elhallgattak. Praszkovja nézett utána és váratlanul, de határozottan és hangosan ezt mondta a legénynek:

- Itt várj rám holnap! Ellopom apámtól hozomány gyanánt a szerszámaid.

A legény gyorsan visszafordult, Praszkovjához futott.

A lányok először látták őt elmosolyodni. Mindegyikük arcát pír borította el. A legény mosolya különleges volt, a szemei izzottak.

- De szép! Kár, hogy nem engem hívott - suttogta az egyik lány.

- Én is azonnal elmennék vele - bökte ki a másik váratlanul. A fiú azonban, senki másra nem is figyelve Praszkovjához szólt:

- Nem kell lopni! Nem jó tett azt!

- Tréfálkoztam, apám maga ad nekem mindent. - szólt a lány. Nem is látták azután

az emberek soha többé az erdei legényt és a vele ki tudja hová távozó Praszkovját.

A KÁOSZNAK IS VAN ÉRTELME

Az élet folytatódott a Földön. Ez az élet azonban másmilyen volt. A nagy vedrussz civilizáció, hagyományai, szertartásai és kultúrája, amelyek több tízezer évig léteztek, kaotikus, barbár társadalmi renddé változtak. Országunkban ez a Kijevi Russzal indult. Megkezdődött a rabszolgotartó időszak és még most is tart, egészen a mai napig.

- Na és, más országokban a Földön már korábban megsemmisítették a vedrussz civilizációt. Te magad mondtad, Anasztázia, emlékszem, hogy vedrussz életmódot folytattak azok az emberek is, akik a mai Németország, Anglia, Lengyelország és a Balti köztársaságok területein éltek.

- Igen, mondtam. Ők mind egyetlen népet alkottak, egyetlen nyelven beszéltek, egy kultúrájuk volt. Csak nézd meg figyelmesen,

Vlagyimir, hiszen még külsőleg is hasonlítanak egymásra. Eltekintve attól, hogy már több mint kétezer éve megtörtént a vérfer-tőzés az ázsiaiakkal.

- De hát miért, Anasztázia, miért történt meg ez? Te mondtad - nagy civilizáció, nagy kultúra, mégis ezt a civilizációt egy-kettőre megsemmisítették karddal, tűzzel, nyilakkal.

- Nem megsemmisítették, Vlagyimir, ez a szó nem alkalmas ide. Ameddig az az igyekezet, hogy tudatosítsa az isteni létezést a Földön, legalább kilenc, a Földön élő emberben él, addig a vedrussz civilizáció él. Hiszen nem kilenc ember, hanem emberek százai ébrednek rá egyre jobban az igazságra és változtatják meg életmódjukat. Hamarosan milliók lesznek, de előbb azonban meg kell találniuk magukban a titkot. Meg kell érteniük a már megtörtént katasztrófák okát.

- És ha nem értik meg? Az interneten, a mi honlapunkon, már évek óta rengeteg ember igyekszik meghatározni, milyen hibát

követett el az emberiség életének képalkotó időszakában. Van ott egy ilyen rovat is, melynek címe: „A képalkotó időszak hibája”. De az emberek mind a mai napig nem tudták ezt a hibát meghatározni.

Rengeteg változat van, de nincs egy általános válasz. Lehet, nem is lesz még ezer évig. De az is lehet, hogy az emberek egyáltalán nem is fogják tudni meghatározni ezt a hibát?

- De meg fogják tudni. Lehet, hogy egy nap alatt, de az is lehet, hogy öt-kilenc év alatt. Meghatározzák.

- Miért vagy erről annyira meggyőződve?

- Te magad ítéld meg, Vlagyimir, még nem is olyan régen az emberek egyáltalán nem beszéltek róla, sőt, nem is törekedtek arra, hogy ilyen irányba gondolkodjanak, és most te magad mondod nekem, hogy a titkot rengeteg ember igyekszik megfejteni. A gondolat be van kapcsolva, olyan, mint a parányi

magocska csírája - megtalálja az útját a fény felé.

- Megtalálja. Lehet, majd egyszer, valamikor. Az emberek a napi teendőikkel vannak elfoglalva. A te nagypapáidnak és neked is lehetőségek van sokkal többet gondolkodni. Ezen túl sokkal több információval is rendelkeztek a múltból. Sőt, mi több, még saját nézetetek is van. Ugyan, miért ne oszthatnátok azokat meg másokkal? Ugyan, miért ne súgnátok egy picit?

- Vagyis, magyarul, Vlagyimir, te azt akarod, hogy kiiktassam az emberi gondolkodást?

- Ugyan, miért akarnám, hogy kiiktasd? A segítséged ugyan miért vezetne ilyen eredményre?

- Ha az emberek, akik elméje, lelke most igyekszik a titkot megfejteni, igazságként fogadná az általam mondottakat, akkor elméjük azonnal abbahagyná munkáját. Ezután további segítséget fognak várni. Ezek

a segítségek pedig minden oldalról feltartóztathatatlanul beindulnak. Éppen úgy, ahogy ma is történik. Minden órában elmondják az embereknek, mit hasznos enniük, inniük. Hogy kell öltözködniük, hol a legjobb eltölteni szabadidejüket, hogyan éljenek, hol keressék Istent. Mi a végeredmény? Az élet egyre rosszabb. Isten a Világegyetemet gondolatával teremtette meg, az embernek pedig gondolatot ajándékozott. Ezt a gondolatot azonban valaki mindig igyekszik megállítani.

- Tehát ez azt jelenti, hogy te tudod a megfejtést, de nem akarod elmondani?

- Nem, nem tudom, csak feltételezem.

- De azért mondd el, például, milyenek a feltételezéseid?

- Lehet, hogy kellett a káosz, a hibák időszaka, hogy az emberiség képes legyen megjegyezni őket, hogy többé ne kelljen megismételni azokat. A történelemben akkor történik hasonló, amikor az emberiség

nagyon nagy felfedezés előtt áll. Világegyetemi nagyságrendű felfedezés előtt.

- Ez egy jó és reménykeltő feltételezés. Elbeszélése, Anasztázia, a vedrussz családról, Ljubomiláról és Radomirról nagyon szomorúan végződött, annyira eltért a te mindenkori optimizmusodtól.

- Vlagyimir, miből gondolod, hogy a rólok szóló mese befejeződött? Az élet folytatódik, vagyis ez azt jelenti, hogy egyetlen életmesét sem lehet befejezettnek tekinteni.

- Emlékszem, Nikodim a dédunokájuk, elment Praskovjával és folytatta a nemzetséget, mégis sajnálom személyesen Radomirt, Ljubomilát és másokat. Az ő meséjüket nem lehet folytatni. Csak a család folytatásáról lehet beszélni. De ha te tudsz még valamit mesélni, akkor, kérlek, mesélj még, Anasztázia!

- Rendben, azokról az eseményekről mesélek, amelyek a közeljövőben fognak történni.

TÁRSKERESŐ TALÁLKOZÓK

Elérkezett az idő, amikor az emberek kezdték érezni annak a szükségét, hogy keressék társukat, szerelmüket. Korábban azt tartották, hogy a szerelmeseknek maguknak kell találkozniuk, úgymond a sors akarata által. Természetesen ez így is van, de azért az is igaz, hogy az ember maga is irányíthatja saját sorsát. Vagy legalább jelezheti a sorsnak, hogy mit kíván maga, az ember.

Ezért az emberek különböző városokban különleges rendezvényeket kezdtek szervezni, amelyek lehetővé tették, hogy a társak találkozhassanak. Sőt még a vedrussz időszak szertartásainak bizonyos részeit is használni kezdték, igaz egy picit hozzáigazítva azokat a jelenlegi lehetőségekhez.

Ősszel, a nyári teendők befejezése után, különböző városokban hatalmas találkozót szerveztek. E találkozókra azok a fiatal és idősebb emberek is egybe gyűltek, akik még nem részesültek a boldog család áldásában.

Ezek általában a te olvasóid voltak, Vlagyimir. Méghozzá azon részük, akik családi birtokok létrehozatalában gondolkodtak, ahol elindíthatják saját, boldog nemzetségüket.

Volt olyan, amikor két, néha három hónapig is tartottak a különböző városokban a találkozók. Olvasóid még időben értesültek róla. S bizony különböző helyekről és országokból érkeztek ide. Volt, aki egy hétre, mások egy hónapra jöttek. Azok az olvasók, akik boldog családot igyekeztek létrehozni, többségben voltak. A találkozóra érkezőknek egyetlen célja volt - a tudatosság és azon elképzelések, amelyek szerint saját jövőendő családjuk boldog életét szeretnék megalapozni.

- Anasztázia, várj, hogy van az, hogy kifejezetten az én olvasóimnak volt jelentős előnye? Hiszen rengeteg olyan házaspárnak is, akik nem olvasták a könyveimet, egyetlen célja van. Az előadóművészek között gyakran vannak házaspárok. De legtöbbször közülük, egy bizonyos idő után elválnak, esetenként többször is. A cél ugyanaz, az igyekezet szintén, de az életük mégsem boldog.

- Különböző célokról beszélünk, Vlagyimir. A foglalkozás nem lehet az ember életének az értelme, és nem is szabad annak lennie. Ha valami hasonló történik, ott az ember önmagát alázza meg.

Tessék, ítéld meg te magad! Vegyünk mondjuk egy kereskedőt - vajon méltó-e Isten fiához vagy leányához, hogy csak a kereskedést tartsa élete céljának? Vagy gépkocsit vezetni, fehérneműt vasalni, esetleg egész életén át gyárba, üzembe járni, ugyanazt a dolgot végezni minden alkalommal?

- Te, Anasztázia, olyan foglalkozásokat nevezte meg, amelyek, bár fontosak, de presztízszük nem irigylésre méltó. Vannak viszont igen magas presztízszű foglalkozások, helyesebben olyanok, amelyeket az emberek nagyra értékelnek. Ilyen például egy közismert sebész vagy úrhajós, tábornok, marsall vagy miniszterelnök.

- Jelentőségük csak abban rejlik, hogy ők a fontosság látszatának erősebb illúzióját hozzák létre, mint mások. Ki tudja, talán azt az embert, aki katonai parancsnok lett, vagy kormányfő, azt szándékosan tévesztették meg foglalkozása túlzott jelentőségével, fontosságával, nehogy a szellem fejlődjön, képes legyen világegyetemi nagyságrendű tetteket végrehajtani. Ezeknek az embereknek a tettei Isten számára nem érdekesek, de amikor valaki személyesen létrehoz a Földön egy édenkerti térséget és egy boldog nemzetség alapítójává válik, cselekedetei az Isteni

cselekedetekhez válnak hasonlatosakká és ő maga is istenné lesz.

S az olvasóknak, akik e találkozókra jártak, nemes céljaik voltak, mind a férfiaknak, mind a nőknek. Előnyük abban rejlett, hogy a férfiak is, nők is vágyakban alkották meg saját és jövőendő családjuk életének képét. Amikor találkoztak, beszélgetéseik témája mindkettejük számára érdekes volt.

Hiszen te ezt magad is ismered, Vlagyimir, mennyire ritkán vannak olyan beszélgetések, melyek témája érdekes a házaspár mindkét tagja számára. Nincsenek közös tettek, közös célkitűzések. Két ember, aki összeházasodott, együtt él a közös házban, de mindegyikük a saját gondolatvilágában él és szövögeti saját álmait. Az ilyen emberek kölcsönösen idegenekké válnak egymás számára, a közös élet csak idegesíti őket.

Az összejövetelekre magányos emberek érkeztek, de ők még így ismeretlenül is

közelebb érezték magukat egymáshoz, mint akik házasságban élnek.

Kirándulásokra jártak, divatbemutatókat tartottak, amelyeken minden korosztálybeli hölgy részt vehetett, sőt később a férfiak is. E bemutatókon olyan ruhákat mutattak be, amelyeket maguk a hölgyek készítettek, vagy áruházakban vettek.

Estelente a parkokban vagy valahol a réteken párkeresőjátékokat játszottak, például a „Kiscsermely” játékot, amelyről már meséltem neked.

S nem is aggodalmaskodtak, nem titkolták, hogy társat keresnek maguk mellé. Az asszonyok, akik gyermekükkel férj nélkül maradtak, magukkal hozták csemetéiket is. Nekik jó előre megmagyarázták az út célját. A gyermekek részvétele, az ő gondolata segített nekik megtalálni a jövő partnerét. Figyelj, mutatok neked egy képet arról, mit csináltak az emberek az összejöveteleken.

Íme, egy szabadtéri színház, a nézőteret különböző korú emberek és gyermekek töltik meg.

Itt a színpadról mutatkoznak be egymásnak. A bátrabbja felment a színpadra, kapott öt-tíz percet, beszéljen magáról, válaszoljon a kérdésekre. Olykor viccelődve meséltek önmagukról. Mondhattak bókverseket is, vagy táncolhattak. Teljes szabadságot kaptak a bemutatkozásra. Nézd csak!

Egy huszonöt év körüli leány lépett a színpadra - fizujára divatos, öltözéke testhez simuló. Alig tett egy-két lépést a mikrofon irányába, amikor hirtelen egy szaltót vetett és elnevette magát. Ezután úgy járt-kelt büszkén a színpadon, mint egy hivatásos modell a kifutón. Megigazgatta frizuráját, a mikrofonhoz lépett, majd pajkosan, játékosan így szólt: - Nos, uraim, jó vagyok? Szép vagyok?

A nézőtérén nevetés, taps hangzott, majd a leány tovább beszélt magáról, viccelődő stílusban.

- Nem külsőségeimben rejlenek fő érdemeim - kitűnőre végeztem a családi birtokok akadémiáját. Kitűnő ételeket készítek, a test bármilyen nyavalyáját teákkal, főzetekkel orvosolni tudom, kivételesen finom és jó ágyat tudok vetni. Egészséges, erős gyermekeket tudok szülni.

Magamat senkinek sem ajánlom, pályázatot hirdetek a férfiak között. A pályázat nem lesz sétagalopp. A pályázó tegye, amit gondol, hogy bemutassa milyen fából faragták. A győztes az lesz, akibe beleszeretek.

A leány után egy kisfiú lépett a mikrofonhoz, s így szólt:

- Jó napot kívánok, Gyima vagyok. Vagyis, így hívnak. Tizenegy éves vagyok. Igaz, hogy még nem egészen tizenegy, de hamarosan annyi leszek, decemberben. Az anyukámat Szvetlánának hívják, vagyis, Szvetlána

Nyikolaevna. Szakácsnő egy nagyon jó étteremben. Korábban dolgozott ott, most már nem az étteremben dolgozik. Eleinte sírdogált, amikor megszűnt a munkája, de most nagyon jó ételeket készít a gazdagoknak mindenféle ünnepségeikhez. Hirdetett egy újságban, és azóta keresik őt telefonon.

Én iskolába járok. Anyukám azt mondja, hogy nem tanulok nagyon jól, de tudom, hogy ennyi elég. Nincs énnékem szükségem tiszta ötösökre, elég nekem, ha hármast kapok.

Anyukámmal azért jöttünk ide, hogy találkozzunk olyan valakivel, aki neki férje lehetne, nekem pedig papám. Akkor majd jó, összetartó család leszünk. Az én anyukám nagyon jó ember. Nagyon szép, igaz, sehogy sem tud lefogyni, de ennek ellenére mégis szép. Anyukámmal estelente sokat beszélgetünk arról, hogyan fogunk élni, ha család leszünk. Most egyszobás lakásban élünk, amiért sokat kell fizetni. Ha majd családunk

lesz, házat építünk és egy kertet csinálunk hozzá.

Anyukámnak földet már adtak is, egy egész hónapig voltunk ott, sátorban. Jó volt.

Az anyukám nem jött fel velem a színpadra, szégyenli magát. Pedig én azt mondtam neki, hogy ha nem megyünk fel a pódiumra, akkor minek jöttünk ide, minek költöttünk annyi pénzt, amit eredetileg a házra raktunk félre.

Gyere, anyuci, gyere fel a színpadra - fordult a kisfiú a nézőtér felé.

De senki sem mozdult. Ekkor az emberek, akik a nézőtéren ültek, tapsolni kezdtek, így buzdítva a kisfiú édesanyját, hogy felmenjen a színpadra.

A színpadra felé egy alacsonyabb, picit duci, harminc év körüli nő indult el. A kisfiú mellé állt, az arca pírban égett a szégyentől, átkarolta fia vállát, de nem szólt egy szót sem. Ekkor a kisfiú - a tettek embere -

kihúzott a zsebéből egy darab papírt, szét-tárta és elkezdte olvasni a papírra írt szöveget:

- Anyukámmal a Brjanszki területen élünk, Novozibkovban. Itt volt régen sugárzás, de mára már csökkent és egyre kevesebb lesz. A társkeresőtől a 2015-ös számot kaptuk, ha esetleg valaki szeretne nekünk írni, írjon. Ez minden.

Az édesanya kézen fogta fiát és a színpadról levezető lépcső felé indultak, a nézőtér tapsa közepette. A színpad szélénél azonban a kisfiú kitépte kezét az anyjából, s szinte rohanva tért ismét vissza a mikrofonhoz:

- Elfelejtettem elmondani, nem írtam le, ezért felejtettem el. Az anyukám tud gitáron játszani és hozzá gyönyörű, igaz, szomorú dalokat énekelni. Anyukám rajzolni, festeni is tud. Lefestette a kertünket és a házunkat. Én segítek létrehozni a családot. A házat is majd fogok segíteni építeni. Amikor

képviselőválasztások voltak a városunkban, pénzért jártam röpiratokat ragasztani a kerítésre. Választások pedig hamarosan ismét lesznek.

A lelátó ismét tapsok és a kisfiú visszatért az édesanyjához. Kézenfogva indultak a színpadi lejáráshoz és visszaültek a helyükre.

A teremben azonnal négy férfi állt fel és a mikrofonhoz indultak. Elsőként, picit bicegve, egy negyven év körüli férfi ment, de a színpad másik oldaláról megelőzték és így végül utolsónak ért a mikrofonhoz. Az elsőként odaérő férfiak magukról beszéltek, de nem férjnek kínálkoztak a nőnek. Hiszen nem lehetett az embernek önmagát nyilvánosan ajánlania. Írni kellett. Ám már az is, hogy felmentek a színpadra, azt mutatta, hogy közelebbről szeretnének megismerkedni a nővel és annak fiával. Amikor a kissé bicegő férfire került a sor, a mikrofonhoz lépett és így szólt:

- Ivánnak hívnak. Moszkvában, saját lakásomban élek. Hamarosan negyven éves leszek. Nyugalmazott tiszt, tizedes vagyok. Három évvel ezelőtt százalékoltak le. Ezen túl egy multilevel marketing rendszerben is dolgozom, de már nem érdekel. Még megvan a tábori sátram, fejszém, bográcsom, amit a kollégáim ajándékoztak nekem. E sátrat a Brjanski területen, Novozibkov város határában szeretném felvetni. Oda, ahol a tiétek is áll, Gyima. A sáturnak megfelelő terület bérleti díját ledolgozom. Tudok rejtekhelyet készíteni, gondolom egy faházat is tudnék építeni, csak a gyümölcsöst és a zöldségeskertet nem tudom, hogyan kell megcsinálni.

- Én tudom, majd megmutatom - kiáltott a nézőtérén a helyéről felugró Gyima.

Másnap Szvetlána Nyikolaevna, fia Gyima és Ivan, a volt tiszt, elhagyták a találkozó helyszínét.

- Anasztázia, meséld el, kérlek, hogyan alakult e három ember további sorsa!

ESKÜVŐI SZERTARTÁS

ANYÁK SZÁMÁRA

Sorsuk jól alakult. Ivan meghívta Szvetlánát a fiával együtt magához és közösen egy hetet töltöttek a férfi lakásában, majd leveleztek. Tavasszal Ivan jó pénzért bérbe adta moszkvai lakását és Novozibkov városába költözködött. Szvetlána és Gyima sátra mellé felállította tábori sátrát. A nyugalmazott tisztnek megvolt minden kelléke, hogy hasonló feltételek között élni tudjon, még egy tábori kályhája is. Ivan nagy lelkesedéssel fogott hozzá a ház alapjainak ásásához. - Még nagyobb lelkesedéssel segített neki Gyima, aki hétvégeken látogatott el hozzá, édesanyjával. Amikor megkezdődött a szünidő, hármasban kezdtek a sátorban élni. Minden este a tűznél üldögéltek, és a jövő birtokuk tervéről beszélgettek.

Egyszer, amikor már ideje lett volna aludni térni, a tűz is alig pislákol már, Gyima így szólt:

- Normális családokban a férfi és a nő együtt alszanak az egyik szobában, a másikon a gyermekek. Én, talán elmennék a te sátradba aludni, Ivan, te pedig elmehetnél anyukámmal a miénkbe. Mit szólsz?

- De hát még nem is keltünk egybe - vetett ellent Szvetlána. Ivan felállt, kezét nyújtotta Szvetlánának, segítette neki felállni, majd ünnepélyesen, kissé remegve, kijelentette:

- Veled, szépséges Istennő és fiunkkal, e legénykével, meg tudnám építeni a Szeretet terét mindörökre. Szvetlána csendesen így válaszolt:

- Készen állunk a nagy teremtésben segíteni neked. Gyima felugrott és tapsolni kezdett, majd a csillagos ég alatt megtartották az esküvői szertartást s egyúttal Gyima örökbefogadását is, minek következtében Gyima Ivan vér szerinti gyermekévé vált.

- Nem azt akartad mondani, Anasztázia, hogy Gyima Ivan fogadott fiává vált?

- Saját, vérszerinti fiává. Ivan Gyima számára pedig vérszerinti apává válik.

- De hát hogyan történhetett ez meg, Anasztázia? Hiszen ez ellentmond a biológiai törvényeknek.

- De nem mond ellent az Egeknek. A vedrusszok tudták az Egek törvényeit. Ivan, Gyima és Szvetlána is ismerte már azt az esküvői szertartást, amely a vedrussz hagyományok szerint a már korábban gyermeket szült nőkre vonatkozott. Ezt ők elvégezték.

- Miféle szertartást? Honnan ismerték?

- Te írtad le őket.

- Hát, én bizony ilyet nem írtam.

- De hiszen itt mi, Vlagyimir, olyan eseményekről beszélünk, amelyek a jövőben fognak megvalósulni. A szertartásról is írsz, én majd elmesélem neked.

Ebben a legfontosabb erőként a gondolatok jelennek meg, a jövőt együtt megteremteni óhajtó három ember gondolata. E szertartásra való felkészülésben a nők feladata a legfontosabb. A nőnek képesnek kell lennie arra, hogy a gyermekének meg tudja magyarázni azt, hogy az embernek feltétlen családban kell élnie. Szükséges, hogy a gyermeknek legyen apja, hiszen vele együtt kell létrehozni a családi birtokot, felépíteni a házat, kertet létesíteni. Amikor a gyermekben felébred az óhaj, fontos bevonni őt a jövődő pár- és apaválasztásba. A legjobban az édesanya ismeri gyermekét. Nálánál jobban senki sem. Nincs bevált recept, amelynek segítségével az óhajtott cél biztosan elérhető, az út minden édesanyánál másféle lehet, de ami a legfontosabb - elérni a célt.

Sok gyermekben távolról sem támad fel a vágy, hogy édesanyjuk életében, házukban valamilyen férfi felbukkanjon. S bizony, amíg

a gyermekekben nem ébred fel a vágy, hogy legyen apja, s hogy őt együtt keressék meg édesanyjukkal, addig a nő jobban teszi, ha senkit sem visz haza.

Az édesanya feladata a szertartás és az esküvő előkészítésében csak kezdetben bír alapvető fontossággal. A szertartás elvégzése során a legfontosabb motiváló ereje a gyermek gondolatának van.

Ha a férfi és a nő eldöntötték, hogy együtt fognak élni, és a nőnek még pici a gyermeke, élhetnek együtt anélkül, hogy elvégeznék a szertartást. Egészen addig, amíg a gyermek fel nem cseperedik és nem kezdi tudatosan érteni a családban való élet lényegét. A nőnek és a férfinak együttesen kell igyekezniük elérni, hogy a gyermek tudatosan értse azt. Ha a gyermek, miután felcseperedett, úgy fogadja mostohaapját, mintha természetes apja volna, az esküvői szertartást akkor is el kell végezni. Azért fontos ez, mert a szertartás képes az apát szellemileg és vér szerint

is természetessé tenni a nő fia illetve leánya számára. E szertartás csak abban az esetben tudja hatalmas áldásos hatását kifejteni, ha a jövő generáció családi birtok területén zajlik, attól függetlenül, hogy a férfi, vagy a nő kezdte-e a földet művelni és a birtokot létrehozni. Az a fontos, hogy a birtok létrehozása mindenkinek kedves legyen, mindenekelőtt a gyermeknek tessen.

A szertartásnak a szabadban, a csillagos ég alatt kell történnie. Égjen hozzá a tűz, vagy három gyertya. Szvetlánának és Ivánnak szerencséje volt: miután egyöntetűen kinyilvánították, hogy közösen óhajtanak élni és építeni a birtokot, fejük fölött temérdek csillag ragyogott, még égett a tűz és így nem kellett egy újabb éjszakát várni, hanem azonnal megtörténhetett az esküvői szertartás. S ők hárman mindent helyesen végeztek el.

Ivan és Szvetlána Gyima elé álltak és Ivan, miután felnézett a csillagos égre elsőként szólt:

- Itt, a családi birtok földjén szeretnék családuknak boldog életet biztosítani, házat építeni, kertet létrehozni.

Téged kérlek, Gyima, add beleegyezésedet ahhoz, hogy édesanyáddal összeházasodjak mindörökre, hogy nekem te igaz, természetes fiam légy.

- Nagyon fogok annak örülni, ha te, Ivan, az édesanyámmal és velem fogsz élni. Még az is megeshet, hogy tanulni is jobban fogok. Hívhatlak téged édesapámnak?

- Természetesen - válaszolta Ivan.

Ezután szólalt meg Szvetlána:

- Köszönöm, kisfiam, hogy segítettél nekem férjet találni. Készen állok az ő hűséges felesége lenni. A nőnek törődnie kell a férjével. Engedd meg, kisfiam, hogy törődésemmel vegyem körül Ivánt, a te édesapádat.

- Persze, édesanyám, feltétlenül törődnöd kell Ivánnal. Én is fogok vele törődni. Vegyünk egy új protézist édesapámnak.

Láttam, ahogy ragasztószalaggal ragasztgatta a régít.

Nem feltétlenül szükséges, hogy mindig ugyanazokat a szavakat ejtsük ki minden egyes szertartás során. A legfontosabb a gondolat, amelyet a bolygóknak kell meghallaniuk, amelyek az adott pillanatban az egybekelő pár, gyermekük vagy gyermekeik fölött állnak. Ehhez szükséges odakészíteni egy széles szájú edényt - lehet ez kancsó vagy bögre - a résztvevők ebből vizet igyanak (legalább három kortyot), azután megmossák a kezüket és megnedvesítsék a hajukat. Ezután mind a hárman lefekszenek a fűbe, legalább kilenc percre úgy, hogy fejükkel érintkeznek, egymás kezét fogják miközben a csillagos eget nézik. Lelkükben a fölöttük álló bolygókat, csillagokat kérik, hogy segítsenek boldog életet biztosítani a családjuk számára, valamint a Szeretetet, hogy költözzön családi birtokukra. Ez meg is fog történni, ha mindhármójuk gondolata őszinte és erős lesz.

Nem feltétlenül fontos, hogy a Szeretet az esküvői szertartás pillanatában erős legyen. Elegendő a kölcsönös szimpátia vagy vonzalom. Az erős Szeretet feltétlenül meg fog hozzájuk érkezni. Ez a vedrusszoknál, majdnem mindig, egy-két éven belül megtörtént.

E szertartás nagyon erőteljes és nem okkult. Ha az asztronómusok, pszichológusok visszaállítanák annak a tudásnak legalább egy részét, amellyel az emberek a múltban bírtak, megértenék kozmikus erejét.

Megértetted, Vlagyimir? Részt vesznek benne a növények, a víz, a Föld, a bolygók és az emberi gondolat. Mihelyt minden egyetlen emberi óhajba olvad, az elemek és a kozmosz isteni lényege az ember üdve irányába fordul.

Hiszen te már tudod, Vlagyimir, minden, ami a Földön él, a növények, a virágok, a bogarak mennyire szorosan együttműködnek a távoli bolygókkal. A víz a bolygók hatására dagályt és apályt hoz létre.

Természetesen, sok olyan emberi élet van, amelyet a bolygók befolyásolnak, de az adott esetben, ha három ember egységbe olvad a szertartás során, a bolygókat együtt azzal bízzák meg, hogy ezen szövetségüket erősítsék meg. A bolygók számára az ember kérése, ha annak célja összhangban van Isten programjával, nagy ajándék, büszkeséggel tölti el őket. Büszkék önmagukra és az emberre. Amikor az ember tudatosan, őszintén fordul feléjük, azzal temérdek bolygót hoz az égen fellelkesült, üdvös felgyorsulásba. Az égitestek, amelyek ilyen pillanatokban a vágyakozó emberek fölött állnak, egymással hangtalanul szövetséget kötnek, hogy ezen embereknek tetteikben segíteni fognak.

E felfedezést egy volchv tette, akinek kilencven évig tartott, amíg e felismerésre jutott. Figyelte a bolygókat, összehasonlítgatta őket az emberek cselekvéseivel.

Amikor e szertartást a tudós volchvok megpróbálták értelmezni, arra a

következtetésre jutottak, hogy valamilyen furcsa módon a bolygók vagy a kozmikus energiák ereje kitörli az emberi emlékezetből az élet korábbi szakaszában elmentett kellemtelen emlékeket és helyet szabadít fel a fényes, új érzések számára.

Ezen energiák elragadtatással hozzák a három embert családi viszonyba egymással.

Nos, te, Vlagyimir, telegóniáról beszéltél nekem. A modern tudomány már tudja, hogy bizonyos energiák részt vesznek az állatok és emberek testének kialakításában. Figyeld meg, energiák, amelyeket pusztán szemmel nem lehet látni, nem a látható anyagban találhatóak, erejük mégis valóságosan nyilvánul meg. Részvételük azonban az ember szándékától függ. Amikor az ember akaratával összhangban nyilvánulnak meg, akkor hatásuk százszor erősebb lesz.

Fontos elmondani, hogy ez a szertartás lényegében a telegónia ellentéte. Nem a régi kapcsolatnak az újba történő átléptetését

valósítja meg, hanem a régi kapcsolat minden energiáját kiűzi, új erővel ruházza fel, új életet ad.

- Hihetetlen, egészen kurta kis szertartás, mégis rendkívüli a hatása. Az embereket összetartozókká, családtagokká változtatja.

- Kurta?? Vlagyimir, körültekintően gondolkozz el rajta! A kurta kis szertartást - ahogy te fogalmaztál - megelőzte a felkészülés, amely olykor nem is csak egy évig tart. E szertartást két fontos esemény előzi meg:

Vegyük például az elsőt: az anyának fel kell készítenie a gyermeket, azután - figyelj meg jól, Vlagyimir - Ivan azzal kezdte, hogy a saját sátrát szeretné felállítani és a sátorhely bérleti díját a birtokon ledolgozni.

Ez a folyamat egy másik szertartásból származik. Minden földnélkülinek - így nevezték korábban a nőtlen, már nem annyira fiatal férfiakat - évente egyszer egy hónapot kellett ledolgoznia egy nő, illetve

özvegy, vagy gyermekeit egyedül nevelő asszony birtokán. Nem kellett feltétlenül egy egész hónapot ugyanannál az özvegnél eltöltenie. A földnélküli ha egy hetet eltöltött az egyiknél, utána elszegődhetett egy másikhoz is. Ez a szokás természetesen nem azért élt, hogy a magányos asszonynak segítsen a gazdaságban. A célja az volt, hogy lehetőséget teremtsen az ismerkedésre és segítsen családot alapítani. A földnélküli - a férfi, az özvegyhez ment és így szólt:

- Gazdasszony, munkát keresek magamnak. Akadna esetleg nálad valami a számomra?

Ha az asszonynak már első pillantásra nem tetszett meg a földnélküli, így válaszolt:

- Minden munka el van már végezve a gazdaságban. Ezen túl fizetni sem tudnék miből.

Ha a férfi a nőnek megtetszett, adott neki valamilyen munkát egy-két napra. Majd további feladatokkal is megbízhatta. Nem az volt a fontos, hogy a férfi milyen

mesterségbéli tudással és jártassággal végezte el a rá kiszabott munkát, az volt a fontos, hogy megtetszettek-e mint emberek egymásnak.

Ha igen, akkor az asszony megkérhette a férfit, hogy maradjon még a hónap letelte után is. Egy év együttes gazdálkodása után össze is házasodhattak, vagy elválhattak.

- Mondd, Anasztázia, ezen szertartás után az egybekelteknek el kell menniük az anyakönyvi hivatalba?

- Az emberek bármilyen társadalmilag szokásos szertartást elvégezhetnek, ha feltétlenül szükséges, de ezek sohasem zavarhatják meg azt, ami a legfontosabb.

NŐK EGY MAGASABBRENDŰ VILÁGBÓL

Amikor befejeztem az előző fejezetet, arra gondoltam, hogy egy ilyen szertartást napjainkban is sikeresen el lehetne végezni. Manapság Oroszország számtalan régiójában csoportokba verődnek az emberek - zömmel az „Oroszország Zengő Cédrusai” sorozat olvasói. Egy-egy hektár földet vásárolnak, fákat ültetnek rá, házat építenek, rendezgetik saját, piciny hazájukat. Ezt általában családostul teszik. Vannak azonban közöttük szép számmal egyedülálló nők is.

Leggyakrabban a Vlagyimir város határában található településen fordultam meg. Itt most több mint hatvan családi birtok épül. Már cseperednek az itt született gyermekek is. Itt is vannak azonban egyedülálló nők. E nők, miután vettek egy

hektárnyi földet - van, aki gyermekei segítségével, van, aki teljesen egyedül - építik saját családi birtokukat. El tudják ezt képzelni? Egy nő - egyedül építi házát, ültet fákat. Nem csak egy aprócska hétvégi vityillót hoz létre hat ár területen, hanem egy valóságos birtokot! Nehéz nekik? Anyagilag igen! Ismerek egy asszonyt, aki bérbe adta moszkvai lakását és a kapott pénzből épít házat a szántóföldön.

Mivel nincs mindig elég anyagi eszköze, nem tud mindig mestereket fogadni, így a munka jelentős részét egyedül végzi. S mindezt Örömmel teszi. Van célja, örömét leli abban, hogy halad a kitűzött cél felé, még, ha lassan is. Mindez mégis elfeledteti a nehézségeket, így válnak azok észrevétlenné.

Ahogy eljutottak hozzám a különböző településekről származó információk, arra az elhatározásra jutottam, hogy haladéktalanul könyvet kell róluk írnom. Ez minden bizonnyal egy hiteles történelmi könyv lesz.

Utódainknak tudniuk kell, kik és hogyan kezdték el építeni az új, boldog civilizációt.

Amíg ez létrejön, megkértem egy nőt a Vlagyimiri terület „Rodnoje” családi településének alapítói közül, hogy mutassa be nekem az ott élő magányos nőket. Íme, a tőle kapott rövid jellemrajzok:

Jevgenyija T.

- Moldáviában született, 53 éves, geológus, csodaszép asszony- mosolya elhomályosítja a hollywoodi sztárokét is, a Moszkva melletti Malachovkába, ahol lakása van, nem jár többé, azt mondja: „Itt az otthonom!”

2003-ban jött megnézni a helyet. Elment az erdőbe gombászni.

„Figyelmeztettek - mesélte Jevgenyija - „nem szokványos erdő ez”. Én erre azt válaszoltam: „Geológus vagyok - én nem tévedek el.” Három kilométeres körzetben bolyongtam 12 órát! Éjfélre értem vissza,

lehorzsolt térdekkel, kibicsaklott bokával:
„Ez az én helyem!” Bérbe adtam a
malachovkai lakásomat 10.500 rubelért. E
pénzzel kezdtem hozzá az építkezéshez.
Sztugyencovoban kibéreltem egy házat,
amely rögtön a telkem mellett állt, a kály-
hában már 10 év óta nem volt begyújtva, a
ház megroggyant. A kéményből kiszedtem
egy fészket, mert nem tudtam a kályhát
begyújtani. Egyedül töltöttem a telet a falu-
ban. Olykor-olykor elmentem látogatóba
Konyajevóba. Igyekeztem spórolni a fával,
naponta egyszer raktam a tűzre. Ősszel
elkészült a ház alapja, felállítottam a
4mx4m-es gőzfürdőt. Füsttel tömtem ki a
ház falain a lyukakat. Most már tudom,
milyen a hangja a hulló hópelyheknek. Bent
három nadrágot és három szvettert húztam
egyszerre magamra, ködmönben, sapkában
jártam. Ha kint dolgoztam, kevesebb ruha is
elég volt. Tavasszal késsel lehántoltam a
faház gerendáit, falait. Most úgy néz ki a

házikó, mintha le lenne gyalulva. Hallom, hogy olvad a jég. Kályhaépítőre volna szükségem. Felöltözöm melegen, veszem a horgászbotom (horog nélkül). Megyek én is a tóhoz, ahol a férfiak horgásznak. A lékbe merítem a zsineget - ne adj Isten, hogy a férfiak meglássák, hogyan horgászok... beszelgetek a horgászokkal, én kályhaépítőt horgászok. Ha pedig traktorra van szükségem, kiszaladok az országútra és leállítom az első utamba kerülőt."

A veteményeskertjében nagy a rend, minden szépen nő. Az első éven mellékhelyiséget és nyári konyhát készített fűzfavesszőből. Amikor már nincs mit ennie, kását eszik halolajjal. Fantasztikusan főz. Aktivitásával elképesztett mindenkit - tőlünk az idevalósiak elvándorolnak - de az ő háza már áll! Ami szívéen, az a száján!

Ljubov A.

- Távolkeletről érkezett, 58 éves, 27 évig lakott Permben, 20 évig - Cimljanszkban, a Rosztovi területen, ihtiológusként a halvédelemben dolgozott, mára nyugdíjas. Édesanyja 84 éves, a fia 30, Permben lakik (két unokája van tőle), a másik fia 18 éves, Cimljanszkban lakik.

Ez évben kezdte az időt visszaszámlálni, azt mondja idén lesz 57 éves. A birtokot 2003 őszén kezdte létrehozni. Tíz napra jött, lekaszálta a dudvát, fákat ültetett ki kerítésnek (fenyőket, borókafenyőket, nyírfákat, nyárfákat, hársakat, jávorfákat). A telke ideális rendben van. Télen 50 000 rubelt hozott - az édesanyja összes megtakarított pénzét - faházat épített belőle, ezt préselt fűrészporlemezekkel fedte be. Tavasszal a volt férjével együtt érkezett, aki Permbe tartott és idáig elhozta őt. Ezt követően együtt dolgoztak a telken. Ezután azt mondta, hogy ha tudta volna, hogy így meg tudnak együtt lenni, soha nem hagyja ott a férjét...". A

nyáron, július 6-án érkezett (nagyon sietett, nem akarta lekésni Ivan Kupal ünnepét). Annyira szereti az ünnepeket, hiszen énekel, gitározik, táncol. Nyugdija 2000 rubel. Nyáron felmondott a munkahelyén - pénze jut is, marad is, csak az útra kell. Segítettünk neki téglát, cementet, fát beszerezni. Egy hónap alatt egyedül megcsinálta a kályha alá az alapokat, lerakta a faház alá az alapot, a gerendák alá oszlopokat, eltömítette a réseket az egész házikóban, csinált egy kis tetőt, épített egy nyári kemencét. Egy kis szekéren vonszolta a köveket, a homokot, a kavicsot - előbb azt hitte, nem fogja bírni, mégis sikerült neki! Megerősödött, lefogyott, át tudja úszni a közeli tavat oda-vissza (korábban erre képtelen volt). Tíz évet fiatalodott (pedig csak egy évről álmodozott). Szemei ragyognak, a mosoly soha nem tűnik el az arcáról, mindenkivel barátkozik, mindenkivel jól kijön. A házat magának és

édesanyjának építi, akivel a tavasszal át akarnak költözködni. Azt szeretné, ha a fia Permből, ide tudna látogatni az unokákkal - aztán pedig lesz ami lesz, majd elválik. Pénz nincs, forrás sincs, ahonnan érkezhethetne. Van egy régi olasz hegedűje, az apja hozta, még a háborúból. 15 évvel ezelőtt a becsüsök minimum 1015.000 dollárra értékelték, restaurálás nélkül. Nagyon szeretné eladni - ez a hegedű arra való, hogy játszatnak rajta, nem arra, hogy egy múzeum vitrinjében álljon. Ha jól el tudja adni, beindulnak a dolgok, ha pedig nem, akkor mindent magának kell csinálnia. Bizony az ember fa nélkül nem tudja befedni sem a plafont, sem a padlót. Aggódik, hogy nincs pénze, de a házat csak építi tovább. Szeptemberben visszajött, ismét egy hónapra. Télen Permben, meglátogatta az unokákat, innen ugrott el egy napra, hogy megnézzze a földjét: legalább elálldogáljon rajta egy picit, bár lett volna közvetlen csatlakozás is Rosztovba...

Natália D.

- Vologdában született, Moszkvából érkezett, két gyermeke van - kislányok, az egyik kettő, a másik öt éves.

Május vége óta sátorban lakik. Férjétől elvált, a gyerekeket el akarja vinni a városból, hogy a rendszer ne nyomorítsa meg őket. A nyár hideg, esős lett. Egy zokszó sem hagyta el ajkát. Egy régi lakókocsit hoztunk neki, leszedte a régi tapétát és alaposan kitakarította. Nagyon szeretné fával körülrakni, hőszigetelni. Már vásárolt is faléceket. Pénze nincs, a volt férje annyit ad, amennyi a gyerekeknek élelemre elég. Most a gyerekekkel él, a mezőn dolgozik, a férfiaknak segít alapokat készíteni. Arról álmodozik, hogy a településen marad, ha e télen nem sikerül, akkor legalább a következő télen. Házterveket tanulmányoz, amelyek lehetővé tennék, hogy ő maga építse fel a

házát (szalmaház, földbevéajt kunyhó). A gyerekek nyugodtabbak, örömtelibbek.

Amikor ellátogat Ljuba E. házába, látja, hogy igenis lehet egyedül is házat építeni s ilyenkor így szól: „Ha te meg tudtad csinálni, akkor én is meg tudom, hiszen fiatalabb vagyok, erősebb is”. Meg fogja tudni csinálni! Mindig mosolyog, fantasztikus az énekhangja. Főiskolai végzettsége van. A lelke tündérszép.

Kérem, bocsássonak meg az elfogultságomért, mindegyikőjüket nagyon szeretem...

Nagyezsda Z.

- Farmer Fehéroroszországból. A Csernobil katasztrófa után Azov mellett laktak, majd egy évig Pareckben, Szuzdal mellett (amíg a telekre vártak), az utóbbi évben Knyajevoban lakott idegeneknél.

A nyáron fogott bele a háza építésébe. Két felnőtt gyermeke jelenleg Moszkvában él.

Nővére és annak lánya Fehéroroszországból szintén vásároltak itt telket. Itt akarnak élni mindannyian együtt. A férje és a gyerekei dolgoznak. Nagyezsda a gazdasággal foglalkozik, irányítja az építkezést és maga is házat épít. Évekig egy profi táncsoportban táncolt, az alakja, akár egy balerináé, amikor trágyát talicskázik, az ember szinte gyönyörködik benne. A gazdaságában két kutya, négy macska (az egerek miatt), nyulak, tyúkok (szmirnovi fajta, amit a forradalom után csak a tanyákon őriztek meg), kecske, galambok. A házban tengernyi virág: egyszerűek is, egzotikusak is. Enciklopédikus tudása van minden, számára fontos kérdésről. A férje és a gyermekei támogatják, mégis mindent egyedül kell végeznie, számukra ez egy más életforma. Elszántan és keményen építi saját jövőjét. A minap eltörte a jobb kezét (leesett a bicikliről, amelyet gyermekeitől kapott ötvenedik születésnapjára, hogy mindenhová időben

odaérjen). Egy nap - ennyit engedélyezett magának, pihenőként. Másnap már szénát forgatott (az állatoknak télire). Most deszkákat mázol és gyalul. Ha megkérdezik: „Hogyan?” így válaszol: „Egy kézzel, a bal-lal!” Mindig mosolyog, Imád énekelni, minden társaságnak ő a lelke, mindenkinek ő a kedvence, a tudás kútfeje, mindannyiunk tanácsadója. Termete pici, sudár, támasza az egész családnak. Mindenre jut ideje: a házra, az építkezésre, az állatokra, a kertre, befőzni. S micsoda likőröket: készít!!! Sehol sincs lakása, háza, ahová visszamehetne. Őszre a házat a faluban ki kell üríteni, visszaternek a gazdái. Telelni már az új házban fog!

Egy évvel ezelőtt kaptam ezt az információt. Mára az említett hősnők már felépítették a házukat és nem szándékoznak feladni céljukat. Valószínűleg az ilyen aszonyokra szokták mondani: „A lovat vágóban megállítja, behatol az égő

kunyhóba". Én ehhez még hozzátenném: „Maga építi birtokát, a férfit az öröklétbe vezeti”. De hol van az ilyen asszony férje? Hogy találkozik vele, ha reggeltől estig a nagy művön dolgozik?

Hány olyan fiatal és kevésbé fiatal nő él az ország különböző szegleteiben, aki családi birtok létesítéséről álmodozik! Milyen jó lenne, ha még mielőtt belevágnak a nagy mű megteremtésébe, megtalálnák a maguk párját.

Ezért arra gondoltam, hogy mi lenne, ha adatbázist hoznánk létre, ahol ezeknek a nőknek az adatait tárolnánk és a férfiak, mint szezonmunkások járnának hozzájuk dolgozni. Lehet, hogy tudnának magukhoz való férfit választani. Nem a férfinak kell nőt választania, hanem a nőnek a férfit.

Létezik egy olyan kifejezés az orosz nyelvben: „magasabb rendű világból való nő” ami alatt azt a nőt értjük, akinek bejárása van a gazdagok vagy hírességek köreibe. De

micsoda magasabb rendű világ az, amely semmi mást nem ad a társadalomnak a bulvársajtóban megjelenő pletykarovatokon kívül? Ha azonban az ember olyan nőt vesz feleségül, aki a gazdagok és hírességek köreiből forog, semmi mást nem fog kapni, mint szeszélyeket és méltánytalan követeléseket - ahogy azt számtalan férfi megtapasztalhatta már.

Én viszont azt gondolom, hogy a magasabb rendű világból való nők éppen azok a férjezett vagy egyedülálló nők, akik ma már építik saját családi birtokaikat és készen állnak ott egészséges gyermekeket szülni, vagy készen állnak a birtokot átadni saját, korábban megszületett gyermekeiknek.

Belőlük csak haszna lehet mind a férfiaknak egyénenként, mind az egész társadalomnak. Az általuk szült gyermekek fogják alkotni az eljövendő civilizációt.

Mennyire igaza is volt Anasztázia nagypapájának, amikor azt állította, hogy a

családok gondjait feltétlenül állami szinten kell megoldani. Azt, hogy hogyan oldják meg manapság ezeket a problémákat, maguk az orosz családok tudják a legjobban - sőt, nem csak az orosz családok.

Feltétlenül meg kellene oldani azt a kérdést, hogy hogyan segítsünk azoknak az asszonyoknak, akik piciny hazájukat kezdik létrehozni, pontosabban hogyan segítsünk a férfiaknak, hogy megismerkedhessenek velük.

A www.anastasia.ru honlap szerkesztőihez fordulok mindenekelőtt azon kéréssel, hogy gondolják át, hogyan lehetne javítani a társkereső rovat működését, hogy az olvasóim táborához tartozó minden magányos nő és férfi el tudja helyeztetni címét és elérhetőségét. Azok kedvéért említem, akiknek nincs számítógépük, hogy majdnem minden városban működnek internetkávéházak, ahol el lehet olvasni a honlapok közléseit és híreit,

valamint a postahivatalokban is van internet elérési lehetőség.

A magam részéről annyit tehetek, hogy írok egy felhívást azon országok férfiúihoz, ahol könyveim megjelennek, és megkérem az Európában és Amerikában működő fordítókat, hogy e szöveget, kiemelve jelentessék meg:

Tisztelt Uraim!

Önök közül sokan, - mindenekelőtt azok, akik családi élete nem rendeződött még -, szeretnék megtalálni azt az egyetlen nőt, akivel megtapasztalhatnák a közös élet örömeit. De hol lehet egy ilyen nőre akadni? Ennek eddig talán egyedüli módja az volt, hogy egy párkereső irodához fordultak. Fordítsák azonban figyelmüket mindenekelőtt arra, hogy majdnem minden iroda első helyre a külső jellemvonásokat és a kort helyezi, s alig érintik a belső tulajdonságokat és az életcélokat.

Sőt az, hogy csak „alig” érintik, azt jelenti, hogy ezeknek egyáltalán nincs valóságalapja. Viszont a valóság... Felbukkantak az olyan nők, akik nyíltan kínálják fiatalságukat, szépségüket, mosolyukat, s készen állnak Önökkel házassági szerződést kötni, ha gazdagok és anyagi jólétet tudnak nekik biztosítani. Moszkvában van már egy kávéház is, ahol gyülekeznek a szépséges jelöltek a gazdag kérők számára. Ez a jelenség semmiképpen sem új. „De mi a rossz benne? - kérdezhetik a férfiak. - Ha elég gazdag vagyok, megengedhetem magamnak, hogy házassági szerződést kössök egy fiatal szépséggel. Boldogítson az ágyban, irigykedjenek rám miatta a nagyvilági körökben, hiszen ha fiatalokkal társalogsz, magad is fiatalodsz - tartja a mondás. Ez mind igaz is, de itt ez a „de”. Vajon, miről gondolkodik és mire vágyakozik ez az ön fiatal szeretője? Hiszen ő is eleven, hús-vér ember, aki képes

elragadtatni magát és szeretni, de a szeretete tárgya egyáltalán nem Ön. Így keletkezik benne a vágy, hogy megszabaduljon Öntől, mint a boldogsághoz vezető úton található akadálytól. Talán nem folyamodik ahhoz, hogy meggyilkoltassa Önt - habár ilyen eset is ismert -, és reggeli kávéjába sem szór mérget. Elegendő ha gondolatban, tudatalattijában foglalkozik azzal, hogy meg tudjon Öntől szabadulni. Így Ön azt gondolván, hogy a házba egy kedves és jószágos szép tündért hoz, a valóságban csak egy mérges kígyót enged az otthonába. A különbség csak a külsőségekben mutatkozik meg és ahelyett, hogy e kígyót egy jó vastag falú akváriumba helyezné, odateszi őt maga mellé az ágyába.

Lehet, hogy mai életünk romboló hatásait kiegyenlítendő jelentek meg az új asszonyok, nők, egy új, boldog civilizáció előhírnökeiként. Ez a kezdet!

A haldokló milliárdos lelke élni kezd, visszanyeri fiatalságát, amikor megismerkedik egy ilyen nővel. A sikeres üzletember sorvad nélküle. Nem a pénz hosszabbítja meg az életet, hanem az Ön kedvese gondolata és a SZERETET TERE, amelyet együtt hoztak létre. Nem csak egyszerűen meghosszabbítják, hanem örökérvényűvé, öröklétűvé változtatják, mert olyan feltételeket hoznak létre, amelyek lehetővé teszik a korai és tudatos ismétek testet öltést.

Írhatnék bármilyen szavakat, hozhatnék föl bármilyen érveket, semmi sem tudná a szívet annyira megérinteni, mint amennyire az ilyen asszonyokkal való ismerettség. Arra biztatom Önöket, hogy próbáljanak meg találkozni az öröklét földi istennőivel.

Lehet, hogy találkozásuk hasonlatos lesz ahhoz, amelyről Anasztázia mesélt.

TALÁLKOZÁS EZER ÉV UTÁN

Egyszer a találkozóra egy Ljuba nevű lány érkezett, huszonöt éves volt. Ljuba egy nagyon egyszerű, térdét eltakaró szoknyát viselt és hímzett lenvászonból készült blúzt. A vállán egy kisebb utazótáska lógott, csak néhány egyszerű ruhaneműt vitt magával. A lány az utcán sétált, annak a reményében, hogy talál szállást. A találkozó idejében a szállodai szobák mind foglaltak, a panziókat is jó előre lefoglalták az emberek. A lánynak bizony nem is lett volna pénze megfizetni a drága szállodai szobákat, ezért keresett valami egyszerű helyet. De a párválasztó találkozások alkalmával nem volt könnyű magánszemélyeknél szállást találni. A siker különösebb reménye nélkül Ljuba egy lakóház kapujából kilépő nőhöz fordult:

- Jó napot kívánok! Tessék nekem megmondani, volna-e a házban hely, ahol meghálhatok? Jó lenne, ha nem lenne túl drága. A nő így válaszolt:

- Fölöslegesen kérdezősködsz, leányom, már régen ki van minden adva. A szállást jó előre az ide érkezők az utazási irodákon keresztül biztosítják maguknak. Ne vesztegeds az idődet, inkább menj a vasútállomásra, de lehet, hogy még ott sem lesz hely.

- Köszönöm a jótanácsot, lehet, hogy így is teszek - válaszolta Ljuba és elindult a vasútállomásra vezető úton.

- Várj csak, leányom, állj meg! Gyere csak vissza! - kiáltott utána az asszony és Ljuba visszament hozzá.

- Tudod mit, próbálj azért becsöngetni ebbe a házba itt, a negyedikbe, a mi sorunkban. A kapun csengő is van - csak jól nyomd meg a gombot! Meglehet kikukkant egy öregasszony, olyan, mint egy vasorrú bába.

Görög a lelkem, olyan az orra, mint egy horog. Az uram mondta is egyszer: a görög nők, ha fiatalok, gyönyörűek, de ha megvénülnek, olyanok, mint a boszorkák. De te, leányom, csak kérd meg, hogy adjon neked szállást. Korábban, amikor a férje még élt, sok embert fogadott, de amióta meghalt, senkit sem, és ennek már idestova harmadik esztendeje. De te csak próbáld meg, kérd meg szépen, alázatosan, és megeshet, hogy téged beenged.

- Köszönöm szépen, megpróbálom - mondta Ljuba. Elindult hát a házhoz, amit az asszony mutatott meg neki. Megnyomta a csengő gombját egyszer, majd egy egész percen át nyomta, elszántan, de senki sem jött ki. Tíz perc is elmúlt már, mire a ház ajtaja megnyikordult, és egy meggömbült hátú öregasszony jött ki rajta. Lebicegett a szőlőlugas által szegélyezett utacskán, kinyitotta a kaput, és anélkül, hogy köszönt volna, rákezdte:

- Mit dörömbölsz annyit a kapun, te leány?

- kérdezte nyugtalankodva.

- Szeretnék szállást kérni. Egy kedves néni, a szomszédban, tanácsolta, hogy jöjjek ide.

- Nem is kedves, lóvá tett téged. Már régóta nem engedek be senkit.

- Ezt is tudom, mert a néni ezt is elmondta nekem. Sajnos egész nap nem találtam szállást, ezért gondoltam, szerencsét próbálok, azért mégis bekopogtatok.

- Szerencsét próbálsz. Nem jársz nálam szerencsével! Mind a szerencséteket keressetek. Te is, mind mindegyik, vőlegényt keresel magadnak?

- Meg akarom találni azt, akit a sors nekem szánt. Ne tessék rám haragudni a zaklatásért, elmegyek a vasútállomásra, majd megpróbálok ott éjszakázni.

Megeredt az eső is, szitálni kezdett és az öregasszony tovább zsémbeskedett:

- Tiszta örültek ezek a lányok! Kész szerencsétlenség! Még az eső is eleredt. Rendben

van, no, gyere, elszállásollak a tető alá a kertben. Van ott egy függőágy, egy pad, szögek a falban, hogy fel tudd a holmidat akasztani. A szállásért pedig ötszáz rubelt fogsz fizetni éjszakánként.

- Ötszázat? - csodálkozott Ljuba.

- Miért, mit gondoltál? Hogy rokonokhoz jöttél látogatóba, mi?

- Rendben, elfogadom az ötszázat. Szerettem volna itt tíz napot tölteni. Nem baj, majd legfeljebb ötöt maradok. Elfogadom a feltételeit, nénike.

- Akkor gyerünk, megmutatom, hol fogsz aludni, megnézed és a pénzt minden napért előre fizeted.

Tovatúnt az öt nap. Ljuba reggel kevéske holmiját rakosgatta szépen táskájába. Totyogva, botjára támaszkodva bicegett oda hozzá az öregasszony.

- Összepakoltál, lányom? Elmész?

- Igen, nénike, az öt nap már letelt.

- Letelt. Jegyet már vettél? - kérdezte az öregasszony és leült a padra.

- Igen, retúrjegyet vettem már idejövet. Öt nap múlva lesz érvényes, de lehet, hogy sikerül mára vagy esetleg holnapra cserélni.

- Nem sikerül azt kicserélni, annyi nép sereglett itt össze. Tudod mit, lányom, maradj még öt napot, addig, amíg érvényes nem lesz a jegyed.

- Nem tehetem. Nem tudom a néninek az árát kifizetni.

- Ha nincs miből, akkor nincs, akkor ne fizess, csak maradj.

- Köszönöm szépen, drága néni.

- „Köszönöm” azt mondod, de hát nem lesz a te ittlétednek köszönete.

- Miért ne lenne?

- Megfigyeltelek én téged. Ahogy te teszed, úgy a vőlegényeket nem keresik. Ugyan, miért kelsz te már hajnalok hajnalán, minek? A vőlegényjelöltek akkor alszanak még mind, amikor hajnalodik. Reggel bújnak ágyba.

Amikor pedig az esti séták megkezdődnek, te akkor méysz aludni. A vőlegények mind éjfélig sétálgatnak. Te tíz órakor pedig már alszol is. Úgy öltözködsz, mint egy zárdanövendék, egyáltalán nem fested magad. Ma már nem így keresik a nők a férjnek valót.

- Én, drága néni, a testemet készítem a számomra kijelölt férfival való találkozásra, ezért igyekszem egy bizonyos rendet betartani. Nem festem magam, hogy fel tudjon engem ismerni.

- Fel tudjon ismerni? Jaj, te leány, miféle bogarak vannak a te fejedben!

- Az édesanyám is azt mondja. Én azonban erről semmit sem tehetek. Gyakran álmodom arról, hogyan keres engem az én párom az egész világon és sehogy sem tud megtalálni.

- Álmodsz róla? Itt is álmodtál már valamit?

- Persze, már kétszer is. Egyszer, mintha egy nagy kertben járnék és ő is ott volt, de sehogy sem tudtunk egymáshoz eljutni. Még

mintha a hangját is hallottam volna, egyre csak hívott, szólongatott engem: „Hol vagy? Hol vagy?”.

- Hallottad? A hangját? Neked, leányom, bizony orvosnál volna a helyed. Micsoda dolgok! Annyira a fejébe vette, hogy neki kiválasztottja van, hogy még hangokat is hall álmában!

- Olykor arról álmodom, hogy valamikor, réges-régen vele éltem. Voltak gyermekeink, unokáink.

- Együtt éltél vele? Gyerekeitek, unokáitok voltak? Tényleg? Talán míg a külsejét is le tudnád írni?

- Le. Magasságra, fél fejjel magasabb, mint én, szőke. Na, és barna a szeme. Szeretetteljes mosoly, a fogai között picit hézag. Méltóságteljes a járása.

- Hézag? Járása? De ha valaki más kér meg téged?

- Már megkértek. Otthon édesanyám haragszik, azt mondja, hogy az álmaim miatt

petrezselymet fogok árulni, vénlány maradok.

Vénlány maradsz? Hát persze, hogy az maradsz. Ilyen álmokkal nem is találhatsz vőlegényt, nem találkozhatsz vele. Tudod mit, mondok én neked, lányom, valamit:

Ma este vedd fel az én rózsás sálamat. Vedd a válladra úgy, ahogy az most divatos. Menj sétálni a partra, a lehető legkésőbb.

- Köszönöm szépen, néni, hogy ennyire törődik velem, de én nem vehetek semmit sem a blúzomra. A blúzomat magam hímeztem. A hímzést álmomban láttam. Lehet, hogy ilyen hímzés volt a blúzomon, amikor az én választottammal a kertben sétáltam.

- Hímzés volt a blúzodon? Sétáltál? Hát, leányom, te bizony... Isten legyen a te bírád! A házban az asztalon van tej, lángost is sütöttem, egyél, én átmegyek a szomszédba.

Az öregasszony bicegve elment. Magában dohogott: „Ősz fejemre beengedtem. Tiszta

bolond vagyok. Beengedtem, most meg itt van, csak izgatom magamat. Elmegyek, rászedem a szomszédék fiát, udvaroljon egy picit e jánynak. Csak udvaroljon egy picit. De hát ez a legény meg fekete hajú, a jánynak pedig szőke kell, ráadásul hézaggal a foga között. A szomszédok között ilyen bizony nincs, egy se. Sírba tesz engem ez a lány!"

Ljuba reggel a parkba ment, sétálgatni. Ebédre vett magának egy pirogot burgonyával. Amikor az egyik étterem mellett haladt el, egy csoport férfi lépett ki az ajtón. Nevetgéltek és vidáman beszélgettek valamilyen idegen nyelven. Amikor az egyikük megpillantotta Ljubát, anyanyelvén szólt hozzá, de Ljuba nem értette, mit is mondhatott, ezért elment mellette. A férfiak is más lányokkal kezdtek beszélni.

Ekkor váratlanul, anélkül, hogy visszapillantott volna, megérezte, hogy a vidám idegenek csoportjából valaki kivált és utána indult. Pontosan tudta, hogy utána indult,

hozzájön. Még számolta is a lépteit, a sajátjait nem gyorsította, de ki tudja miért, a szíve hevesen dobogott. 'Megérezte maga mögött a lélegzetét, a háta mögött haladó idegen egyszerre csak Ljuba számára érthetetlen nyelven így szólt:

„Mit dir, die wunderschönr Göttin, dürfte ich den ewigen Raum der Liebe schaffen.“

(Veled, gyönyörű istennő, a Szeretet Terét mindörökre meg tudnám teremteni. - fordítás németből.)

Ljuba a német szavakat nem tudta lefordítani, de ki tudja miért, ezt suttopta:

- Készen állok segíteni neked a nagy teremtésben - és az idegen férfi felé fordult.

Egy fiatal férfi állt előtte, fél fejjel volt tőle magasabb. A haja szőke, szeme barna, kedves mosoly ült az ajkán és kicsi hézag volt a fogai között. Kezét nyújtotta Ljubának és Ljuba - nem érezve semmit -, maga sem tudta, mi is történik, a férfi mellére hajtotta

fejét. A férfi átkarolta a remegő testet, mint mindig is ismerte volna minden porcikáját.

A magas égbolton a láthatatlan csillagok megremegtek az izgalomtól - hiszen, hány eseményt kellett megteremteniük, a sors hány fonálát kellett az évszázadokon át fonniuk, vezetniük! Végül mégis sikerült! Találkoztak és átölelték egymást!

Radomir a tündérszép Ljubomilával. Még ha nem is emlékeznének a múltra - a lelkük csodás jövőt alkot.

A strandon az emberek nem nagyon értették, hogy ugyan miféle rajzot vagy tervet ró a homokba a fiú és a lány. Különböző nyelven beszéltek, de úgy tűnt, értik egymást. Hol a lerajzoltakat nézegették, hol könnyedén vitatkoztak valamin, vagy hirtelen nagy hévvel egyetértettek.

Elragadtatásukban, a rajzoltak láttán, Ljubomila és Radomir maguk sem tudták, hogy a homokba az eredeti családi birtokuk

tervét vázolták, amelyet ötezer évvel ezelőtt, még mennyegzőjük előtt hoztak létre.

- Itt egy kerek tavacskának kell lennie-, mondta saját nyelvén Radomir és a homokba egy kis kerek lyukat fúrt.

- Egyáltalán nem - suttogta Ljubomila. Oválisnak kell lennie a tavacskának - és a kereket oválisra alakította.

- Igen, pontosan, jobb ha a tó ovális - értett vele egyet Radomir, mintha visszaemlékezett volna valamire.

Este elmentek a házba, ahol Ljubomila volt elszállásolva.

Megkérte a házinénit, hogy társa maradjon vele, amíg el nem mennek aludni. A házinéni megengedte.

Mosollyal az arcán aludt el Ljubomila függőágyában, társa a padon ült, gyengéden ringatta az ágyat és egy gallyal óvatosan elhe-segette a legyeket. Közben halkán énekelt.

A ház kicsi ablakából a függönyt egy picit elhúzva az öregasszony egész kora hajnalig nézte őket.

Reggel a ház előtt álló pici asztalon egy köcsög tej állt, lángos hozzá, fehér kelmével letakarva. Mellette egy üzenet, öregesen, remegő kézzel írva. Ljubomila elolvasta. Ez állt rajta:

- Elmentem a dolgaimat intézni. Két napra mentem. Őrizzétek a házat, s hogy tudjátok őrizni, költözködjetek a nagyszobába. Ételt a hűtőszekrényben találtok...

Együtt indult útnak Ljubomila és Radomir... Hová? Az idő majd megmutatja, hol támad fel nemzetségük.

ANASZTÁZIA ESKÜVŐJE

Amikor Anasztázia nagypapájától búcsúztam, ezt mondtam neki:

- Bocsásson meg, hogy olyan értetlen voltam, amikor még ott a tajgában, a párt céljairól és feladatairól beszélünk. Mára megértettem: ha erősebbek a családok az államban, akkor erősebbé válik a szeretet a családokban, így nagyobb lesz a rend is az országban.

Az elődeink tudatosított hagyományait, szertartásait kell visszaállítani az életbe. Csak valahogy aktualizálni kellene azokat a mai valóságunkhoz. Kezdem már érteni, hogy ezek nem csupán szertartások a szó szoros értelmében. Ez az élet hatalmas tudománya. A volchvok pedig nagy bölcsek és tudósok voltak.

Tudja, mit sajnálok még? Azt, hogy korábban, még mielőtt Anasztáziával először

találkoztam volna, nem tudtam a szertartásokról. Arról, hogy segítségükkel a bolygókat a család javára fel lehet használni. Nem tudtam, ezért Anasztáziának így kellett fiat szülnie, majd a kislányt is, anélkül hogy meg lett volna az esküvő.

Nagypapa valahogy pajkosan nézett rám, elmosolyodott ősz bajsza alatt és így szólt:

- Most megtudtad és elgondolkodtál rajta, hogy vajon a te fiadat és kislányodat szülte-e meg Anasztázia?

- Nem mintha túlságosan gondolkodtam volna rajta. Ennek ellenére biztosan nem lesz fölösleges, ha Anasztáziával megtartjuk a megfelelő szertartást.

- Nagyon jó, Vlagyimir, hogy sajnálod. Ez azt jelenti, hogy kezded érteni a létezés lényegét és azt is, hol áll most az emberi társadalom. De sajnálatod Anasztáziával kapcsolatosan fölösleges. Anasztázia férjhez ment, még mielőtt eltöltötte volna veled az első éjszakáját.

Egy ideig szóhoz sem tudtam jutni, majd szinte elordítottam magam:

- Kihez? Én nem is vettem részt esküvőn. Pontosan emlékszem.

- Te nem nősültél, nekünk elég volt Anasztázia, maga. Édesapám három napig nem tudott utána magához térni. Ilyen megoldást millió éve alatt sem lett volna képes egyetlen bölcs sem találni. Röviden szólva, Anasztázia férjnél van.

- Kihez ment férjhez?

- Talán hozzád, nem?

- De hát én őt nem vettem el. Miért mondja, hogy „talán?” Valójában nem is tudja, hogy férjhez ment-e vagy sem?

- Azt, amit ő tett, Vlagyimir, senki sem képes értékelni, legalábbis, még nem. Lehet, hogy ő maga hozta létre a legnagyobb szer-tartást és lehetőséget adott minden asz-zonynak, hogy törvényessé tegyék tör-vénytelen gyermekeiket. Lehet, hogy valamit létrehozott az Egekben. Azt, amit ő

megalkotott, lehet, hogy csak egy volchv tudná értékelni. De jobb lesz, ha részletesen mindent elmesélek.

Amikor te először jöttél Anasztáziával az ő tisztására és alvásra készülődtél földbevéajt kunyhójában, el kellett mennünk a kisunokáim tisztására.

- Miért?

- Meghívott bennünket. Ezt mi megéreztük, és édesapámmal a tóhoz mentünk.

Anasztázia a parton állt, kezében egy virágokból font koszorút tartott és olyan ünnepelesen volt felöltözve, mint egy menyasszony. Amikor hozzá léptünk, édesapám szigorúan megkérdezte:

- Anasztázia, miféle események hatására szakítottad félbe esti gondolataink folyamát?

- Drága jó nagyapáim, hiszen nekem rajtak kívül senki sincs, akit meghívhatnék, mert csak egyedül ti tudtok engem megérteni.

- Beszélj! - hagyta jóvá édesapám.

- Elhatároztam, hogy férjhez megyek és az esküvőm tanúinak hívtalak benneteket.

- Férjhez mész? - kérdeztem Anasztáziát - férjhez mész? Na és, hol van a vőlegényed?

Nekem nem lett volna szabad beszélnem, amikor édesapám Anasztáziához beszélt. Szigorúan rám pillantott. S Anasztázia nem nekem, hanem édesapámnak, mint rangidősnek mondta:

- Amikor az esküvői szertartás zajlik, a fiatalokat előbb megkérdezik, hogyan építik fel az életet maguk körül. Milyen lesz a megalkotott tér.

Édesapám ezt tudta, és hogy ne szegje meg a szabályt, beleegyezett. S a kisunokám akkor ott bennünket lefegyverezett, ahogy nálatok mondják az emberek, vagy elvarázsolt, mint egy tündérszép mesében.

Anasztázia jövőendő szomszédairól kezdett mesélni. Gondolataival képes hologramokat létrehozni, erről te már tudsz, Vlagyimir.

- Igen, tudok.

- De Anasztázia ezúttal a tó víztükre fölött feltűnően gyorsan változtatta a Föld jövőjéről vetített képeket. A képek rendkívül tiszták, magukkal ragadóak voltak.

Hol emberek sétáltak virágzó fasorok alatt, méltóságteljesen, mosolyogva és magabiztosan, hol angyalokhoz hasonló gyermekek futottak a réten át a folyóhoz, majd, mintha a magasból a tó víztükrében láttuk volna a Föld csodálatos képét.

S volt még számtalan más kép, varázslatos jelenet és nem mindennapi szépségű táj.

Aztán váratlanul, mintha a ködből lépett volna elő, a tó fölött egy ember jelent meg. Közben minden más eltűnt. Ez az ember a tó közepén állt egyedül, és ránk nézett. Hozzá rövidesen jobbról még egy férfi lépett, aztán egy meseszép leány, majd egy másik, egy harmadik. Hozzájuk egy fiúcska ikerpár lépett, egymás kezét fogták. Rengeteg ember állt ott, mindegyikük sudár, magas termetű.

Jóságos mosollyal néztek ránk, amitől kellemes melegség áradt szét a testünkben. S ebben a pillanatban meghallottuk unokánk hangját:

- Drága jó nagypapáim, nézzétek! Ezek a ti dédunokáitok, akik rátok gondolnak meleg mosollyal az arcukon. Nézd, Mózes dédpapuska, a szélen egy kisfiú áll, rád hasonlít, tekintetében a te lelked ragyog.

Amikor minden hologram eltűnt, és mi a rendkívüli élmények hatására tovább álldogáltunk, Anasztázia hirtelen megkérdezte:

- Mit gondoltok, ki tudna engem férjhez adni? Édesapám anélkül, hogy érezte volna benne a turpisságot, ahogy az a szertartásban van, megkérdezte:

- Szűzleány, ki tud téged férjhez adni? Anasztázia így válaszolt:

- Saját magam adom magamat férjhez előttetek, az Egek és sorsom előtt. Majd a saját fejére helyezte a koszorút.

-S hol van a koszorú viselője, a te választottad? - kérdezte édesapám.

- Alváshoz készülődik. De akkor is alszik, amikor éber. Semmit sem tud a szertartásokról. Őt majd később, évek múltán kell megkérdezni.

- Megszegted a szabályokat, Anasztázia - mondta szigorúan édesapám -, a volchvok ősi tudományát. A szertartásban mindkettőtöknek részt kell vennie, az emberek csak egymással tudnak megesküdni. Az esküvői szertartás tehát nem történt meg.

- Dédnagyapócsikám, hidd el, hogy megtörtént, én férjezett lettem az Egek előtt. A szertartásban két embernek kell részt vennie. De ott is előbb mindig az egyik résztvevőt kérdezik, majd a másikat, arról, hogy szeretne-e megházasodni.

Engem megkérdeztek - válaszomat megadtam. Választottam pedig gondolkodjon, annyi évet, amennyit kell. Senki sem mondta meg, mennyi időnek kell eltelnie a kérdések

között. Egy percnak vagy tíz évnek. De még ha visszautasító lenne is a válasz, saját magam előtt férjezett leszek. Nem szegem meg az ősi törvényt.

Édesapám akart még valamit mondani, elkezdett beszélni, de az égen egy villám csapott át, dörögni kezdett elnyelve szavát. Édesapám megfordult és elindult anélkül, hogy nézte volna, merre. Mindig így tett, amikor nagyon felindult volt. Alig bírtam őt követni, de azért meghallottam, hogy inkább saját magának mondta:

- Kitartó, okos, eszes, elleneszegülni neki nem könnyű. Az Egek mindenre, amit tesz, örökösen rábólintanak. Megváltoztatja a bolygók kölcsönös hatását. Nos, most már lehetőségük lesz az asszonyoknak maguknak férjhez menniük és törvényesen gyermekeket szülniük? Át kell gondolni azt, amit Anasztázia véghezvitt, de előbb még vissza kell mindent állítani a létezés korábbi törvényei közé. Hiszen ezek a törvények nem

fölöslegesen léteztek évszázadokon át. Ahhoz azonban, hogy vissza tudjuk állítani, érvelnünk kell. De hát én erre képtelen voltam: mennyire furfangos, eszes, okos, de én... Igen, igen, megvan, rájöttem, hogyan lehet a szertartást semmissé tenni.

Édesapám hirtelen erőteljesen megfordult és a tó irányába indult. Amikor a tóhoz értünk, de még nem léptünk ki a bokrok mögül, a tó fölött alig látható, különös fényt vettünk észre. A csillagok tündököltek a vízben. Olyan volt az egész, mintha milliányi csillag hullott volna az égből. Unokánk egyedül ült a kidőlt fenyőfa törzsén, fején a virágkoszorú, a földre vájt kunyhó felé nézett, ahol te aludtál és csendesen énekelt.

Édesapám nem lépett ki a bokrok mögül, hallgatta énekét, majd így szólt:

Férjnél van.

Botjával nagyot ütött a földre.

- Senkinek sem áll jogában megsemmisíteni esküvőjét. Erejét tekintve,

Anasztáziához nincs hasonló - majd még hozzátette csendesen:

- Hogy az Egek végezték el az esküvőt vagy unokánk maga csak, nincs jelentősége, egy és ugyanaz.

- És mit énekelt Anasztázia? Milyen dalt?

- Ezt:

*„Önmagam koszorúztam meg én
Lettem számodra a feleség
S te az én férjem - az egyetlen
Álmunk valós lett az életben
A Földön e csodakék bolygón
Fiunk veled él majd boldogon
Lányunk is lesz csodás és okos
Mindkettő a világnak jót hoz
Az Egek által megesküdtem
Mindörökre Asszonyod lettem
Egy óriási csillagon messzi
Unokáink ott fognak élni”*

Folytatása következik...

Vlagyimir Megre levele olvasóihoz

Az interneten különböző nyelven számtalan weboldal jelent meg eddig, amely témája megegyezik Anasztáziának, az „Oroszország Zengő Cédrusai” könyvsorozat hősnőjének gondolataival.

Több weboldal állítja magáról, hogy hivatalos szócső és ehhez az én nevemet - Vlagyimir Megre-t - használják. Sőt, az én nevemben válaszolnak az olvasók kérdéseire.

Ennek kapcsán, úgy vélem, tájékoztatnom kell Önt, Kedves Olvasó, azon döntésemről, hogy saját, hivatalos, nemzetközi honlapot hoztam létre, melynek címe: www.vmegre.com. Ez a honlap lesz az egyedüli hivatalos forrás, mely a világ minden tájáról fogadja majd az olvasók leveleit.

A honlapon való regisztráció és a hírlevélre való feliratkozás lehetőséget nyújt, hogy

információhoz jussanak a mindenkori olvasótalálkozókról és sok egyébről.

Információs csatornánk, Kedves Olvasó, tájékoztatni fogja Önt az egész világon az „Oroszország Zengő Cédrusai” mozgalom eseményeiről.

Tisztelettel, Vlagyimir Megre

Vlagyimir Megre
Oroszország Zengő Cédrusai Sorozat

1. könyv **Anasztázia**
2. könyv **A Zengő Cédrusok**
3. könyv **A Szeretet Tere**
4. könyv **A Teremtés**
5. könyv **Kik is vagyunk?**
6. könyv **A Család Könyve**
7. könyv **Az Élet Energiája**
- 8A. könyv **Az Új Civilizáció**
- 8B. könyv **A Szeretet Szertartásai**
10. könyv **Anaszta**

**Sok szeretettel várjuk leveleiket,
hozzászólásaikat:**

Magyarországon: Dömötör Boglárka 2083
Solymár Bocskai u. 10. 06 20 324 5382 [www.
anasztazia.hu](http://www.anasztazia.hu)

Oroszországban: www.vmegre.com 630
121 Novoszibirszk, PO BOX44., RUSSIA Tel.:
+7(913) 383 0575 skype:rc.press Ringing
Cedars Publishing House LLC
www.megrellc.com

Vlagyimir Megre
AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ

2.rész

Borítóterv: Vlagyimir Megre

Nyomtatás: Pauker-Hoilding Nyomdaipari
Kft.

Kiadta: Petrovszkyné Dömötör Boglárka
e.v. Solymár 2013.

ISBN 978-963-08-6606-4
9789630866064

EAN

**Sok szeretettel várjuk leveleiket,
hozzászólásaikat:**

Magyarországon: Dömötör Boglárka 2083
Solymár Bocskai u. 10. 06 20 324 5382 [www.
anasztazia.hu](http://www.anasztazia.hu)

Oroszországban: www.vmegre.com 630
121 Novoszibirszk, PO BOX44., RUSSIA Tel.:
+7(913) 383 0575 skype:rc.press Ringing
Cedars Publishing House LLC
www.megrellc.com

Vlagyimir Megre
AZ ÚJ CIVILIZÁCIÓ

2.rész

Borítóterv: Vlagyimir Megre

Nyomtatás: Pauker-Hoilding Nyomdaipari
Kft.

Kiadta: Petrovszkyné Dömötör Boglárka
e.v. Solymár 2013.

ISBN 978-963-08-6606-4
9789630866064

EAN

